

ΛΑΜΠΡΟΥ Δ. ΚΤΕΝΑ

«Μή οὖν γίνεσθαι συμμέτοχοι αὐτῶν... μάλ-
λον δέ καί ἐλέγγετε τά
γάρ κρυφῆ γινόμενα
ὑπ' αὐτῶν αἰσχρὸν ἐ-
στι καί λέγειν».
(Εφes. Ε' 7-12)

«Μή οὖν φοβηθῆτε αὐ-
τούς οὐδέν γάρ ἐστι
κεκαλυμμένον ὃ οὐκ ἀ-
ποκαλυφθήσεται καί
κρυπτὸν ὃ οὐ γνωσθή-
σεται». (Ματθ. Ι' 26).

ΠΙΣΩ
ΑΠ' Ο,ΤΙ
ΦΑΙΝΕΤΑΙ

ΣΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑΚΟ

ΟΛΟΚΛΗΡΗ Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΣΕ ΤΡΙΑ ΚΕΦΑΛΑΙΑ

- ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ
- ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΟΝ
- ΑΝΑΙΡΕΤΙΚΟΝ ΠΛΑΝΗΣ ΚΑΙ ΚΑΤΗΓΟΡΙΩΝ

ΠΑΤΡΑΙ 1989

Β' ΕΚΔΟΣΙΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ Β΄ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

Προβαίνω στην επανέκδοση του παρόντος μετά χαράς, όχι όμως γιατί εξαντλήθηκε η πρώτη έκδοση εις άφάνταστα ελάχιστο χρόνο, αλλά κυρίως γιατί τό απαιτούν οι ψυχές που διψούν γιά τήν αλήθεια. Καί αυτές είναι πολύ περισσότερες, καθώς διεπίστωσα, από όσες δύναται νά υποθέση καί ό πλέον αισιόδοξος.

Ή χαρά μου όμως εύρίσκεται, κυρίως, στό γεγονός ότι δέν απαιτούν τήν επανέκδοση μόνον οι ψυχές που εύρίσκονται ήδη μέσα στην κιβωτό τής σωτηρίας, αλλά καί εκείνες που τήν αναζητούν ειλικρινά, μά δυσκολεύονται νά τή βρουν γιατί έχουν χάσει τό άστέρι που όδηγεϊ στή Βηθλεέμ, έν προκειμένω στην ΄Ορθοδοξία.

Αυτές οι καλοπροαίρετες ψυχές, που πλανώνται μέσα στην νοητή έρημο τής παναιρέσεως του Οικουμενισμού, μέ συγκινούν, μέ ένθαρρύνουν αλλά καί μέ υποχρεώνουν νά υποβληθώ σέ νέους κόπους. Καί δέν δύναμαι νά τό άρνηθώ γιατί γνωρίζω πώς πίσω άπ΄ αυτές εύρίσκεται ΄Εκείνος που άπέθανε επί του Σταυρου΄ ύπέρ αυτών.

Νέους κόπους δέν έννοώ αυτούς τούς άνώδυνους που απαιτούνται γιά τήν επανέκδοση ενός βιβλίου, αλλά αυτούς που θά χρειασθουν, εάν επιχειρήσουν οι κατήγοροι μας νά επισκιάσουν τόν ΄Ήλιο τής αληθείας μέ τά σύννεφα του ψεύδους.

Καλόν θά είναι, καί τό εύχόμεθα, νά πρυτανεύση επί τής ψυχής των ό φόβος του Θεου καί νά μήν επιχειρήσουν νέον πόλεμον έναντίον του φωτός καί τής αληθείας που φρουρούν τήν ΄Εκκλησία των ΄Ορθοδόξων (Παλ/γιτών) αλλά νά συνταχθουν παρά τό πλευρό της καί νά συμπολεμήσουν μετ΄ αυτής τόν άντίχριστον ΄Εβραϊοοικουμενισμόν. ΄Εάν όμως, παρά τήν εύχή, επαναλάβουν τό λάθος, ή μάλλον τό έγκλημα που διέπραξαν στό παρελθόν, ως συνήγοροι τής προδοσίας, θά επαναληφθῆ έκ νέου δριμύτερος προς αυτούς καί ό έλεγχος ήμών.

Θά κληθουν νά τεκμηριώσουν προπαντός τόν τετριμμένον καί ψευδή ισχυρισμόν τους, κατά τόν όποιον ή άλλαγή του Ε. ήμερολογίου έγινε γιά τό συμφέρον των ΄Ορθοδόξων καί όχι του Οικουμενισμού. Καθώς καί τόν έτερον τοιοϋτον κατά τόν όποιον τό ήμερολογιακό είναι ζήτημα 13 ήμερών καί όχι Πίστewος που είναι. Καί αν μέν έχουν άποδείξεις θά δικαιωθουν άσφαλώς. ΄Εάν όμως δέν έχουν, ΚΑΙ ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ, ουδένα άλλον θά βλάψουν περισσότερο άπό τόν έαυτόν τους καί ουδένα άλλον θά ώφελήσουν περισσότερο άπό τήν ΄Εκκλησία που πολεμούν. Θά τήν ώφελήσουν γιατί θά εκλείψουν. Θά εκλείψουν γιατί θά πέσουν γιά πάντα μέσα στή συνείδηση των εύσεβών καί έν συνεχεία μέσα στόν λάκκο που θ΄ ανοίξουν οι ίδιοι.

Δέν τό έπιθυμούμε αλλά εύχόμεθα όπως ό Κύριος ένωση αυτούς τῆ ΄Αγία Αυτου Καθολική καί ΄Αποστολική ΄Εκκλησία.

΄Εν Πάτραις τῆ 9η ΄Ιανουαρίου 1989

Λ. ΚΤΕΝΑΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ - ΕΞΗΓΗΣΙΣ

Ὁ τίτλος τοῦ βιβλίου τούτου, «Πίσω ἀπ' ὅ,τι φαίνεται στό ἡμερολογιακό», πηγάζει ἀπό τόν σκοπόν του πού εἶναι νά φέρει στό «φῶς» μέ σοβαρές ἀποδείξεις αὐτά πού ἔπραξαν στό «σκοτάδι» τό 1920-24 καί πράττουν μέχρι σήμερα Ἱεράρχες τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ἐν πλήρει ἀγνοία τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ καί εἰς βάρος φυσικά τοῦ υπερτάτου συμφέροντός του. Τοῦ πνευματικοῦ συμφέροντός του πού εἶναι πᾶν ὅ,τι ἔχει σχέσιν μέ τήν πέραν τοῦ τάφου κατάστασίν του, ἡ ὁποία ἀσφαλῶς θά εἶναι ἀνάλογη μέ τήν σχέσιν πού ἔχει τοῦτος μέ τήν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν καθ' ὄν χρόνον ζῆ ἐπί τῆς γῆς.

Ἐπειδή ὁμως οἱ περισσότεροι Ἕλληνες, οἱ ἀκολουθοῦντες τήν καινοτόμον ἐκκλησίαν τοῦ νεοημερολογιτισμοῦ-οἰκουμενισμοῦ, ἀγνοοῦν ὅτι ἐκ τούτου οἱ σχέσεις τους μέ τήν Ὁρθοδοξία δέν εἶναι ἀγαθές καί θεάρεστες, τό βιβλίο αὐτό ἔχει ἀκόμη τόν σκοπόν νά τοὺς ἐξηγήσῃ τοῦτο καί προπαντός νά τοὺς τό ἀποδείξῃ!

Τά τρία κεφάλαιά του πού εἶναι τό ἱστορικό, τό ἐκκλησιολογικό καί τό ἀναιρετικό, πού ἀνατρέπει τά ἐπιχειρήματα τῶν ὑποστηριζόντων τήν ἀλλαγὴν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου, παρέχουν πᾶν ὅ,τι ἀπαιτεῖται διὰ τόν σκοπόν τοῦτον.

Προκαταρκτικά σημειώνουμε ὅτι τά μελανά στίγματα τῆς καινοτόμου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ἐκεῖνα πού τῆς ἐπροξένησε ἡ μεγάλη πτώσις τοῦ 1924, μεγαλώνουν μέ τό πέρασμα τοῦ χρόνου καί σαπίζουν, λιγοστεύουν οἱ ἐλπίδες τῆς ἀνορθώσεώς της κάθε ἡμέρα πού περνάει. Τό βλέπουν καθαρά καί τό αἰσθάνονται οἱ λειτουργοί της. Οἱ περισσότεροι τό ὁμολογοῦν δημοσίως, μά δέν ἔχουν τήν δύναμιν ἄνορθωθῶν, τοὺς ἔχει παραλύσει ἡ χρονίζουσα νόσος τοῦ σχίσματος πού τοὺς βαρύνει.

Ἐχουν περάσει τριάντα καί πλέον χρόνια ἀπό τότε ὅπου σοβαροὶ ἱεροκύρηκές της κατήγγειλαν εἰς τήν συνείδησιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ τοὺς καινοτόμους ἀρχιερεῖς τῆς ἐκκλησίας των καί ἀπεκάλυπταν ὅτι «τό ἠθικόν καί δογματικόν βάρος τῆς Ἐκκλησίας σιγά-σιγά μετατοπίζεται». Προειδοποιοῦσαν δέ ὅτι «σύν τῷ προϊόντι χρόνω... ἡ ἐκ τῆς παραδόσεως σημαία τῆς Ἐκκλησίας θά ὑποσταλῇ καί οἱ ἐναπομείναντες πιστοὶ ἐργάτες της θά δουλωθῶν πρός θρίαμβον τῆς θρησκευοῦσης πονηρίας» τῶν Ἀρχιερέων της. (Ἀρχιμ. Χριστοφ. Καλύβα «Ἀνορθώσατε τήν Ἐκκλησία» σελίς 32).

Ἐπίσης ἀπό τότε διεμαρτύροντο καί ἄλλοι, διότι ἔβλεπαν πῶς «οἱ ἱεροὶ κανόνες ἔμειναν ἀνυπεράσπιστοι «ἀμελητέοι πάπυροι» ἐκτεθειμένοι εἰς τά σκώματα τῶν βεβήλων» (Ἀρχιμ. Γερβασίου Παρασκευοπούλου «Ἐπίκαιρα Προβλήματα» σελίς 133).

Καί οἱ διαμαρτυρίες συνεχίζονται μέ τοὺς ἴδιους χαρακτηρισμούς. Ὁμολογοῦν μέχρι σήμερα, ἐπιφανεῖς ἐπίσκοποι αὐτῆς τῆς καινοτόμου Ἐκκλησίας, πῶς «ὅσο παρέρχεται ὁ χρόνος τόσο ἡ κόπρος (τῶν ἀνομιῶν) συσσωρεύεται καί Ἀλφειοὶ καί Ἀχελῷοι δέν θά δυνηθῶν νά ἐκπλύνουν τά ἀμαρτήματα...» αὐτῆς τῆς Ἐκκλησίας. (Αὐγουσ. Καντιώτου «Ἐλεγχος» σελίς 49).

Τόσο δέ μεγάλη είναι η αγανάκτησις των ὥστε ἔφτασαν στό σημεῖο νά ρωτοῦν δημοσίως, διά τῶν ἐφημερίδων, τούς ἀδιορθώτους αὐτούς προκαθημένους των. «**Μά τόσον βιάζεσθε ὃ,τι θά κάμη ἐκεῖνος** (δηλαδή ὁ Ἄντίχριστος ὅταν ἔρθῃ) **νά προλάβετε νά τό κάμετε ἐσεῖς; ... Πιστεύετε ὅτι ἔχετε ἐξουσίαν τοῦ ἀλλοιωῦσαι πανάρχαια νομοθετήματα καί Ἱεράς Παραδόσεις;**» (Ἄρθρον Ἄρχιμ. Ἄρσ. Κομπούγια εἰς «Ὁρθ. Τύπον», 17ης. 12ου. 1982).

Πράγματι, ὁ οἰκουμενισμός ὁ ὁποῖος ἐμπνέει καί κατευθύνει σήμερα τούς ἡγέτες τῶν ἐκκλησιῶν, κατά μέγα μέρος καί τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐπιτελεῖ ἔργον ἐκείνου. Βιάζεται δηλαδή νά ἀπογυμνώσῃ πλήρως τούς Χριστιανούς ἀπό τήν Θεῖαν Χάριν, ὥστε νά μήν δυνηθοῦν ν' ἀντισταθοῦν εἰς τό ἀναμενόμενο «**χάραγμα**» τοῦ Ἄντιχρίστου πού ἀναφέρεται εἰς τό 13ον κεφάλαιον τῆς Ἀποκαλύψεως.

Ὅσοι παρακολουθοῦν βαπτίσεις τά τελευταῖα χρόνια, ἔχουν διαπιστώσει ὅτι οἱ τρεῖς ὑποχρεωτικές πλήρεις καταδύσεις τοῦ βαπτιζομένου εἰς τό ὕδωρ τῆς ἀγίας κολυμβήθρας ἔχουν καταργηθεῖ ἀπό τούς περισσοτέρους κληρικούς τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ν. Ἡμερολογίου. Τό δέ σῶμα τοῦ νηπίου, ἀπό τήν μέση καί ἐπάνω, δέν «θάπτεται» ἐντός τοῦ ὕδατος ἀλλά βρέχεται διά τῆς χειρός τοῦ κληρικοῦ κατά τή συνήθεια τῶν αἰρετικῶν. Ἔτσι, τό νήπιο παραμένει ἀ β ά π τ ι σ τ ο κατά τούς Ἱ. Κανόνας.

Φοβοῦνται, λέγουν, μήπως τούς πνιγῇ τό βρέφος μέσα στήν κολυμβήθρα καί διά τόν λόγον τοῦτον προτιμοῦν νά τό ἀφήσουν «ἀβούτηκτο», δηλαδή ἀβάπτιστο τουτέστι πνευματικά νεκρό γιά πάντα, ὅπως νεκρό ἐγεννήθηκε, ἐξ αἰτίας τοῦ προπατορικοῦ ἀμαρτήματος, ἀφοῦ ἀρνήθησαν νά τό «ἀναστήσουν» διά τῶν τριῶν ἀναδύσεων ἐκ τοῦ «τάφου» τῆς κολυμβήθρας!

Ὁρθόδοξοι εἶναι λοιπόν αὐτοί ἢ παντελῶς ἄπιστοι καί φονεῖς ψυχῶν;

Πῶς νά ἀντισταθοῦν ὁμως οἱ σύγχρονοι Ἕλληνες ἔτσι ἀβάπτιστοι, στόν διάβολο πού γυρίζει σήμερα ἐπάνω στόν πλανήτη τῆς γῆς, περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλη ἐποχή, σάν «**λέων ὀρυόμενος**» μέ ἐξουσία νά καταπιῇ ὄχι μόνον τούς ἀβιπτιστοὺς ἀλλά καί αὐτούς ἀκόμη τούς βεβαπτισμένους, ἐκλεκτούς τοῦ Χριστοῦ, ἐάν δυνηθῇ;

Ἀγαπητέ Χριστιανέ,

Ἄν εἶσαι καλοπροαίρετος καί ἄν σέ βεσαι περισσότερο τήν ἀλήθεια πού εἶναι ὁ Χριστός ἀπό κάθε ἄλλον ἄνθρωπον ἐπί τῆς γῆς, τό βιβλίον τοῦτο θά σέ βοηθήσῃ νά γλυτώσῃς ἀπό αὐτόν τόν ὀρυόμενον λέοντα. Ἄλλά ἐπειδή εἶναι ἀ δ ὕ ν α τ ο νά γλυτώσῃς ἐάν εὐρίσκεσαι ἐξω τοῦ πνευματικοῦ καταφυγίου, πού εἶναι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, θά σέ βοηθήσῃ νά γνωρίσῃς ποιά εἶναι αὕτη ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, μεταξύ τῶν πολλῶν πού διεκδικοῦν σήμερα τόν τίτλον αὐτόν, ἐνῶ δέν εἶναι.

Συγκεκριμένα θά σέ βοηθήσῃ νά ἐννοήσῃς πῶς ἡ Ἐκκλησία πού ἴδρυσε ὁ Χριστός τήν ἀγίαν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς δέν ἠμπορεῖ νά εἶναι ἄλλη ἀπό ἐκείνη πού περικλείει ἐντός της τοῦ εὐσεβεῖς ἐκείνους, πού διατηροῦν ἀκαινοτόμητα καί ἀναλλοίωτα πάντα ὅσα οἱ φωτισμένοι Ἀπόστολοι Του καί διάδοχοι τούτων ἅγιοι Πατέρες τῶν ἑπτά Οἰκ. Συνόδων, παρέδωσαν εἰς τούς μεταγενεστέρους πιστούς πρὸς φύλαξιν αἰώνιον.

Θά σέ βοηθήσῃ ἀκόμα νά ἐννοήσῃς πῶς οἱ εὐσεβεῖς αὐτοί καί ὀρθόδοξοι εἶναι

ἐκείνοι πού ἴσως ἐσύ τούς ἀποκαλεῖς, ἐμπαικτικά ἢ ἐπιπολαίως, Παλαισημερολογίτες καί τούς νομίζεις ἡμερολάτρες καί χρονολάτρες, ἐνῶ εἶναι Θεολάτρες καί ἐσύ εἶσαι ὁ χρονολάτρης καί ὁ ἡμερολογίτης. Καί θά σοῦ ἀποδείξῃ ὅτι εἶσαι τοιοῦτος ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι δέν ὑπακούεις εἰς τούς Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας πού εἶναι ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ, ἀλλά εἰς τά πορίσματα τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων πού ἀσχολοῦνται μέ τήν μέτρησιν τοῦ χρόνου!

Αὐτή τήν ἀλήθεια θά διαπιστώσης μέ ἐκπληξῆ ἀφοῦ διαβάσεις τό βιβλίό τοῦτο!

Πρέπει ὁμως νά γνωρίζῃς ἀπό τώρα πῶς τό ἡμερολογιακό ζήτημα εἶναι μεγάλο καί δύσκολο. Διά νά ἀναπτυχθῆ ἐπομένως χρειάζονται τόμοι ὀλόκληροι καί ὄχι ἓνα μικρό βιβλίό σάν καί αὐτό πού κρατᾷς.

Μή σοῦ φανεῖ ἀστεῖο τοῦτο, διότι δέν εἶναι ζήτημα 13 ἡμερῶν μόνο ὅπως ἴσως νομίζεις ἢ ὅπως ἀκούεις. Εἶναι ζήτημα πού ἀπασχολεῖ τήν ὀρθόδοξον ἐκκλησίαν, καί τήν ζημιώνει φυσικά, τετρακόσια καί πλέον ὀλόκληρα χρόνια καί τό χειρότερον, ἐμπλέκεται ὅπως βλέπεις, ὄλο καί περισσότερο ὅσο περνάει ὁ καιρός.

Ἐπάρχουν βέβαια οἱ τόμοι αὐτοί πού ἐγράφησαν παρά τῶν ὀρθοδόξων Πατέρων ἀπό τότε πού ἡ Παπική Ἐκκλησία ἐδημιούργησε τό ζήτημα τοῦτο μέ τήν ἐορτολογικήν καινοτομίαν της. Εἶναι ὁμως, δυστυχῶς, παραμελημένοι, ἀμελητέοι πάπυροι. Δέν φτάνουν στά χέρια τῶν ἀπλοϊκῶν ἀλλά καί ἄν φτάσουν δέν διαβάζονται ἀπό αὐτούς, διότι κατάφεραν οἱ πρόδρομοι τοῦ Ἐπιτιμίου νά ἀφαιρέσουν ἀπό τούς Χριστιανούς τόν χρόνον, τήν συνήθεια, ἀλλά καί τήν ἱκανότητα τῆς μελέτης τέτοιων βιβλίων, ἀφοῦ κατέστρεψαν τήν γλῶσσα εἰς τήν ὁποίαν εἶναι διατυπωμένη ἡ ἀλήθεια τῆς Πίστεως τῶν ὀρθοδόξων!

Αὐτό ἀκριβῶς λοιπόν τό γεγονός μᾶς ἀναγκάζει ἀφ' ἑνός νά περιορισθοῦμε εἰς τά ἄκρως ἀναγκαῖα τοῦ θέματος καί ἀφ' ἑτέρου νά ἀναπτύξωμε τά δύο πρῶτα κεφάλαια τοῦ παρόντος σέ τύπον διαλόγου, διότι ὁ τρόπος αὐτός εἶναι μᾶλλον ὁ πλέον καλύτερος ἀπό ὄσους δέν «σκανδαλίζουν» τόν πολυάσχολον καί «βιαστικόν» σημερινόν ἀναγνώστη!

Τά ἐρωτήματα τοῦ διαλόγου δέν θά εἶναι ἐκεῖνα πού μᾶς «βολεύουν» ἀλλά ἐκεῖνα πού ἀπασχολοῦν τόν καταπροδομένο Ἑλληνα χριστιανό. Τά δέ ἐπιχειρήματα, ἢ πλάνη καί ὁ ἀντίλογος τῶν ἐνισταμένων, καθώς καί οἱ συκοφαντίες τῶν ἐναντίων ἡμῶν, πού θά παραθέσωμε εἰς τήν οἰκείαν τῶν θέσιν πρὸς ἀναίρεσιν, θά εἶναι ἀπό ἐκεῖνα πού ἐδημοσιεύθησαν εἰς ἐπίσημα βιβλία, ἐφημερίδες καί περιοδικά, εἰς τά ὁποῖα θά παραπέμπεται ὁ ἀναγνώστης.

Εἶθε, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός νά βοηθήσῃ τήν ἀφιλοκερδῆ καί φιλάδελφον αὐτή προσπάθειά μας καί νά συμπληρώσῃ τά ἑλλείποντα πρὸς ὠφέλειαν καλοπροαιρέτων ψυχῶν δι' ὧν ἀπέθανε ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ.

Λάμπρος Δ. Κτενῆς

Κανονικόν Βάπτισμα παρά Ὁρθοδόξου ἱερέως (Παλαιοημερολογίτου)

«Καθάπερ γάρ ἐν τινι τάφῳ τῷ ὕδατι καταδύντων ἡμῶν τὰς κεφαλὰς, ὁ παλιός ἄνθρωπος θάπτεται, καὶ καταδύς κάτω κρύπτεται ὄλος...

»εἶτα ἀνανεούντων ἡμῶν ὁ καινός ἄνεισι πάλιν». «Ἡ κατάδυσις τὸ συναποθανεῖν (τῷ Χριστῷ). Ἡ ἀνάδυσις τὸ συναναστῆναι».

(Ἱ. Χρυσόστομος Ἄποσ. Διατ. Βιβλ. Γ΄).

Ἀντικανονικόν βάπτισμα παρά νεοημερολογίτου ἱερέως (Πατριαρχείου Μόσχας).

Οὔτε ἡ κολυμβήθρα, ὡς ἐκ τῆς χωρητικότητός της, δύναται νὰ δεχθῇ ὀλόκληρο τὸ σῶμα τοῦ βαπτιζομένου, καθὼς ἐδέχθη ὁ Τάφος τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου, ἀλλ' οὔτε καὶ ὁ κληρικός τὸ καταδύει «καθάπερ ἐν τινι τάφῳ» δι' αὐτὸ καὶ δὲν νοιώθει τὴν ἀνάγκη ν' ἀφαιρέσῃ οὔτε κἄν τὰ ἐπιμανίκια του!

Τὸ ἀντικανονικὸ αὐτὸ βάπτισμα τελοῦν καὶ οἱ περισσότεροὶ Ἑλληνες νεοημερολογίτες δυστυχῶς. Δὲν «θάπτουν» τὸ βρέφος καθόλου ἢ τὸ «θάπτουν» μόνον μίᾳ φορᾷ, διὰ μίᾳ καταδύσεως! Ἀλλὰ καὶ πάλι τοῦτο παραμένει ἀβάπτιστο διὰ τοῦτο καὶ ὁ Ἅγιος Νικόδημος τονίζει:

«Διὰ νὰ γίνηται εἰς ἡμᾶς τὸ ὁμοίωμα τοῦ θανάτου τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς τριήμερου ταφῆς αὐτοῦ, ἐξ ἀνάγκης πρέπει νὰ γίνωνται αἱ τρεῖς καταδύσεις, εἰ δὲ ἀλλέως ἀδύνατον». (Ἱ. Πηδαλ. σελίς 63)

Διατί ὅμως αὐτὴ ἡ ἐν ψυγῶν πνευματικῇ δολοφονία σ' αὐτὰ τὰ ἄκακα βρέφη:

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΕΡΩΤΗΣΙΣ 1η

Πότε ἄλλαξε τὸ Ἐκκλησιαστικὸ ἡμερολόγιον;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ἡ κυβέρνησις τῆς Ἑλλάδος τὴν 6η Φεβρουαρίου τοῦ ἔτους 1923 εἰσήγαγε τὸ Εὐρωπαϊκὸν ἡμερολόγιον, τὸ Γρηγοριανόν, διὰ τὶς πολιτικὰς καὶ ἐμπορικὰς ἀνάγκας τοῦ κράτους. Λέγεται Γρηγοριανόν διότι φέρει τὸ ὄνομα τοῦ αἱρετικοῦ πάπα Γρηγορίου τοῦ 13ου, ὁ ὁποῖος τὸ ἐφήρμοσε πρῶτος τὸ 1582. Ἔτσι, ἡ ἀνωτέρω ἡμερομηνία, δηλαδή ἡ 16η Φεβρουαρίου, ὀνομάσθηκε πρώτη (1η) Μαρτίου, διότι τὸ νέον αὐτὸ ἡμερολόγιον προηγείται στίς ἡμερομηνίας 13 ἡμέρες ἐκ τοῦ ἡμερολογίου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην οἱ Ἕλληνες ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ χρησιμοποιοῦν δύο ἡμερολόγια. Τὸ νέον Γρηγοριανόν εἰς ὃ,τι εἶχε σχέσιν μὲ τὴν πολιτείαν καὶ τὸ παλαιόν, πού λέγεται Ἰουλιανόν, εἰς ὃ,τι εἶχε σχέσιν μὲ τὶς ἐορτὰς τῆς Ἐκκλησίας, διότι οἱ Ἱεροὶ Κανόνες δὲν ἐπιτρέπουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν νὰ ἀποδεχθῆ τὸ Γρηγοριανόν ἡμερολόγιον.

Ἡ χρῆσις ὅμως τῶν δύο τούτων ἡμερολογίων ἐκράτησε, ὑποχρεωτικὰ ὅπως ἔπρεπε, μόνον ἓνα χρόνον, διότι τὴν δεκάτην (10ην) Μαρτίου τοῦ ἐπομένου ἔτους 1924 ἡ Ἐκκλησία παρήκουσε τοὺς Ἱ. Κανόνες τῆς καὶ ἐδέχθηκε τὸ ἡμερολόγιον τῆς πολιτείας, τὸ Παπικόν.

Ἡ δεκάτη Μαρτίου τότε ἦταν ἡμέρα Κυριακὴ καὶ ὀνομάσθηκε, καὶ παρὰ τῆς Ἐκκλησίας, 23 Μαρτίου, πού ἦταν ἡ ἡμερομηνία τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου. Ἐκτοτε ὅσοι ἀκολουθοῦν τὴν Διοικοῦσα Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος χρησιμοποιοῦν ἓνα ἡμερολόγιον σὲ ὅλες τὶς περιπτώσεις, τὸ Γρηγοριανόν.

Πολλοὶ εὐσεβεῖς ὅμως, κληρικοὶ, μοναχοὶ καὶ λαϊκοὶ ἀπ' ὄλην τὴν Ἑλλάδα, δὲν ἐδέχθησαν αὐτὴν τὴν παρανομίαν τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ χρησιμοποιοῦν μέχρι σήμερα διὰ μὲν τὶς ἐορτὰς τῆς Ἐκκλησίας τῶν τὸ πατροπαράδοτον ἡμερολόγιον, τὸ

Παλιόν ὅπως λέγεται σήμερα, διά δέ τίς ὑποχρεώσεις τους πρός τό κράτος, τίς σχέσεις τους μ' αὐτό, καί ὅ,τι ἀφορᾷ τό ἐμπόριον, χρησιμοποιοῦν τό νέον ἡμερολόγιον.

Ἐκ τούτου οἱ Ἕλληνες χριστιανοί, χάριν διακρίσεως, χωρίζονται σέ δύο κατηγορίας. Σ' αὐτούς πού ἐδέχθησαν τήν παρανομία τῆς Ἐκκλησίας καί ὀνομάζονται Νεοημερολογίτες καί εἰς αὐτούς πού δέν τήν ἐδέχθησαν καί ὀνομάζονται Παλαιοημερολογίτες. Μεταξύ τῶν δύο τούτων κατηγοριῶν, Ἐκκλησιῶν, δέν ὑπάρχει οὐδεμία πνευματική ἐπικοινωνία. Οἱ δέ θεολογικές διαφωνίες μεταξύ των συνεχίζονται μέχρι σήμερον καθ' ὅτι οἱ νεοημερολογίτες δέν θέλουν, ἤ δέν ἔμποροῦν, νά ἐννοήσουν ὅτι τό ζήτημα τοῦ ἡμερολογίου εἶναι Ἐκκλησιαστικόν καί ὡς ἐκ τούτου πρέπει νά ἐξετάζεται μέ ἐκκλησιαστικά κριτήρια καί ὄχι ἀστρονομικόν, γιά νά ἐξετάζεται μέ βάση τίς ἐκάστοτε παρατηρήσεις τῆς ἐπιστήμης τῶν ἀστρονόμων.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ 2α

Ποίος ἦταν ὁ λόγος πού ὤθησε τήν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος νά δεχθῆ τό Γρηγοριανόν ἡμερολόγιον;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Τήν ὤθησαν οἱ Ἑβραιομασσῶνοι πού εἶχαν καταφέρει ἀπό τότε νά κάμουν ὡς ὄργανά τους εὐφρεῖς κληρικούς τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, τοὺς ὁποίους εἶχαν βοηθήσει —διά τῆς ἰσχυρῆς οἰκονομικῆς δυνάμεως πού διαθέτουν— νά ἀνέλθουν στίς σπουδαιότερες θέσεις τῆς ὀρθοδοξίας, ὅπως εἶναι τοῦ Οἴκ. Πατριαρχείου Κων/πόλεως.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ 3η

Τί ὠφέλεια εἶχαν οἱ Ἑβραιομασσῶνοι ἀπό τήν ἀλλαγὴν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Οἱ Ἑβραιομασσῶνοι ἔχουν ἓνα σκοπὸ στή ζωὴ τους καί κινοῦνται ἐπάνω σέ καταστρωμένο καί καλά ὀργανωμένο σατανικὸ πρόγραμμα. Πιστεύουν πὺς εἶναι ὁ ἐκλεκτός λαὸς τοῦ Θεοῦ πού μπορεῖ καί πρέπει, νά κυβερνήσῃ θρησκευτικῶς καί πολιτικῶς ὅλα τὰ ἔθνη τῆς γῆς. Αὐτὴ ἡ ἐπιθυμία τους θά ἐκπληρωθῆ πολὺ σύντομα, ἀπ' ὅ,τι δείχνουν τὰ σημεῖα. Θά συμβῆ τοῦτο δηλαδή ὅταν ἐμφανισθῆ «ὁ υἱὸς τῆς ἀνομίας» πού λέγει ἡ Ἁγία Γραφή δηλαδή ὁ ἐξ Ἑβραίας κρυφοπόρνης μέλλων νά γεννηθῆ, ἐάν δέν ἔχει γεννηθῆ Ἄντίχριστος.

Μέσα σ' ἓνα μυστικὸ βιβλίον τους — τό ὁποῖον εὐτυχῶς, εὐρίσκεται στά χέρια τῶν χριστιανῶν καί ἐπιγράφεται «ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΑ ΤΩΝ ΣΟΦΩΝ ΤΗΣ ΣΙΩΝ» — γράφουν:

«...ἀναμένοντες τήν ἀνάρρησίν μας (εἰς τήν παγκόσμια κυβέρνησιν) θά δημιουργώ-

μεν καί θά πολλαπλασιάσωμεν τάς μασωνικάς στοάς εἰς πᾶσαν χώραν τῆς οἰκουμένης, θά προσελκύσωμεν ἐν αὐταῖς ὄλους ἐκείνους οἵτινες εἶναι ἢ δύνανται νά γίνουν ὑπέροχοι πράκτορες μας...». Καί παρακάτω λέγουν πῶς οἱ χριστιανοί ἐκείνοι πού γίνονται μασῶνοι «εἶναι συνήθως φιλόδοξοι καί ἐν γένει ἄνθρωποι, κατά τό πλεῖστον κοῦφοι, μέ τούς ὁποίους δέν θά δυσκολευθῶμεν νά συννενοηθῶμεν διά τήν ἐκπλήρωσιν τῶν σκοπῶν μας... οἱ χριστιανοί οὐδέν γνωρίζουσι, οὔτε κἄν τό ἄμεσον ἀποτέλεσμα. Ἰκανοποιοῦνται συνήθως μέ τήν στιγμιαίαν ἐπιτυχίαν τῆς φιλαυτίας των... χωρίς κἄν νά διακρίνωσιν ὅτι τό σχέδιον τοῦτο δέν προέρχεται ἐκ τῆς πρωτοβουλίας των ἀλλ' ὑπεβλήθη εἰς αὐτούς παρ' ἡμῶν». (Βλέπε ὁλόκληρον τό κείμενον εἰς τό 15ον Κεφάλαιον τοῦ ἀνωτέρω βιβλίου).

Τέτοιοι κοῦφοι καί φιλόδοξοι προκαθήμενοι κυβερνοῦσαν τό Οἶκ. Πατριαρχεῖο τότε καί τήν Ἑλληνική Ἐκκλησία. Ἡ δέ ἀφέλεια πού προκύπτει, ὑπέρ τῶν Ἑβραίων, ἐκ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἡμερολογίου, εἶναι ἡ ἔνωσις ὄλων τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν ὑπό τήν Παπικήν Ἐκκλησίαν, διότι ἐν συνεχείᾳ, αὐτή ἡ υπερήφανη αἰρετική Ἐκκλησία τοῦ Πάπα, θά παραδώσῃ βιαίως τήν κυβέρνησιν της εἰς τόν πανίσχυρον Βασιλιά τῶν Ἑβραίων, τόν Ἀντίχριστον. Αὐτό τό γράφουν ἐπίσης τά σατανικά τους Πρωτόκολλα:

«Ὅταν θά ἐπιστῇ ἡ στιγμή (λέγουν) νά καταστρέψωμεν τελειωτικῶς τήν Παπικήν αὐλήν, ὁ δάκτυλος ἀοράτου χειρός θά δείξῃ εἰς τούς Λαούς τήν αὐλήν ταύτην... ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων (ὁ Ἀντίχριστος) θά εἶναι ὁ ἀληθής Πάπας τῆς Οἰκουμένης, ὁ Πατριάρχης τῆς διεθνoῦς Ἐκκλησίας». («Πρωτόκολλα τῶν σοφῶν τῆς Σιών», Κεφάλαιον 17ον).

ΕΡΩΤΗΣΙΣ 4η

Πῶς γνωρίζουμε ὅτι ἡ ἔνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν διευκολύνει τό σχέδιον τῶν Ἑβραίων μασσῶνων;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Τό γνωρίζομεν διότι τήν ἔνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν τήν προωθοῦν ἐπίμονα Μασσῶνοι κληρικοί, ὅπως ὁ πρῶην Πατριάρχης Κων/πόλεως Ἀθηναγόρας, οἱ διάδοχοί του καί ὄλοι οἱ ὁμόφρονες τῶν συνόδων των. Γνωρίζομε ἀκόμη ὅτι οἱ Ἕλληνες Μασσῶνοι, καθὼς καί τῶν ἄλλων κρατῶν, δέν ἐνεργοῦν ποτέ αὐτόβουλα, ἀλλά πάντοτε κατ' ἐντολήν τῶν σοφῶν τῆς Σιών. Εἶναι δέ ἀλήθεια ὅτι τίς περισσότερες φορές δέν γνωρίζουν εἰς τί ἀποσκοπεῖ τό ἔργον πού λαμβάνουν ἐντολή νά ἐκτελέσουν.

«Κανείς δέν θά γνωρίζῃ αὐτήν κατά βάθος (δηλαδή τήν πολιτικήν μας, λέγουν) πλὴν τῶν ἡμετέρων οἱ ὁποῖοι οὐδέποτε θά τολμήσωσι νά προδώσουν τά μυστικά της». («Πρωτόκολλα...» Κεφ. ΙΔ').

Καί ἀκόμη γνωρίζομε ὅτι ἡ ἔνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν εἶναι σχέδιον τῶν Ἑβραίων Σιωνιστῶν, διότι τό ἔχουν ὁμολογήσει οἱ ἴδιοι.

Τό ἐπίσημο ὄργανο τῆς Μασσωνίας τοῦ Σκωτικοῦ τελετουργικοῦ «LE TEMPLE» εἶχε δημοσιεύσῃ τό 1946 ἄρθρον μέ θέμα «ἡ ἔνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν» εἰς τό ὁποῖο

ἔγραφε μεταξύ τῶν ἄλλων: «... Τό γεγονός τῆς ὑπάρξεως τῶν θρησκειῶν θά μᾶς ἐκάλει εἰς μίαν σταθεράν προσπάθειαν νά συσφίξωμεν εἰς ἑν ὄτητα ὅλους τοὺς θνητούς, εἰς ἐκείνην τὴν ἐνότητα τὴν ὁποίαν πάντοτε ὀνειρευόμεθα. Τό πρόβλημα τό ὁποῖον ἠγέρθη ὑπό τοῦ σχεδίου τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, αἱ ὁποῖαι ὁμολογοῦν τόν Χριστόν, ἐνδιαφέρει ζωηρῶς τὴν μασσωνίαν καί εἶναι συγγενές πρὸς τὴν Μασσωνίαν, καθ' ὅσον περιέχει ἐν ἑαυτῷ τὴν ἰδέαν τῆς Παγκοσμιότητος». (Ἐκ τῆς βιβλίου τοῦ Ἀρχιμ. Χαράλ. Δ. Βασιλοπούλου «Ὁ Οἰκουμενισμός χωρίς Μάσκα», σελίς 57-58).

ΕΡΩΤΗΣΙΣ 5η

Ἐπὶ τῆς 5ῆς ἐρωτήσεως: Ὑπάρχουν ἀποδείξεις ὅτι ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου ἐγένετο διὰ νά ἐπιτευχθῆ ἡ ἔνωσις τῶν ἐκκλησιῶν;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ἐπὶ τῆς 5ῆς ἐρωτήσεως: Ὑπάρχουν πολλές καί σαφεῖς. Τό 1920 τό μασσωνόπληκτο Πατριαρχεῖο Κων/πόλεως ἐξέδωσε μίαν Ἱστορικὴν Ἐγκύκλιον καί τὴν ἀπέστειλε πρὸς ὅλες τῖς Ἐκκλησίες ὀρθοδόξων καί αἰρετικῶν. Ἡ ἐγκύκλιος αὐτὴ γράφει στὴν ἀρχή:

«Ἡ καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησία (Κων/πόλεως) φρονοῦσα ὅτι ἡ τῶν διαφορῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν προσέγγισις πρὸς ἀλλήλας καί κοινωνία οὐκ ἀποκλείεται ὑπὸ τῶν ὑφισταμένων μεταξύ αὐτῶν δογματικῶν διαφορῶν...».

Ἐν συνεχείᾳ, εἰς τὴν δευτέραν σελίδα τῆς γράφει ὅτι διὰ νά ἐπιτευχθῆ αὐτὴ ἡ προσέγγισις-ἔνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν εἶναι ἀπαραίτητον νά θεωρησῆ πρῶτα, ἡ μία Ἐκκλησία τὴν ἄλλη ὡς ἀδελφὴ, καί νά μὴ θεωροῦνται μεταξύ τους ὡς ξένες καί ἀλλότριες «ἀλλ' ὡς συγγενεῖς ἐν Χριστῷ καί συγκληρονόμοις τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ».

Τέλος, ἡ Ἐγκύκλιος αὐτὴ γράφει εἰς τὴν 3ην σελίδα τῆς: «Δύναται δέ ἡ φιλία αὐτὴ καί ἀγαθόφρων πρὸς ἀλλήλας διάθεσις (τῶν Ἐκκλησιῶν) ἐκφαίνεσθαι καί τεκμηριῶσθαι εἰδικώτερον ὡς ἑξῆς: α' διὰ τῆς παρὰ τοῦ ἡμερολογίου πρὸς ταυτόχρονον ἑορτασμόν τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἑορτῶν ὑπὸ πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν...»

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΣΥΝΟΔΙΚΗ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ
ΠΡΟΣ ΤΑΣ
ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ENCYCLIQUE
DE L'ÉGLISE DE CONSTANTINOPLE
À TOUTES
LES ÉGLISES DU MONDE

ΕΚ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΗΣ ΣΕΛΙΔΑΣ

Τρία χρόνια ἀργότερα, τό 1923, ὁ τότε Μασσωνός Πατριάρχης Κων/πόλεως, Μελέτιος Μεταξάκης, ἐκάλεσε ἐκκλησιαστικό συνέδριον εἰς τὴν Κων/πολιν, τό ὁποῖο ὀνόμασε Πανορθόδοξο, ἐνῶ δέν ἦταν τοιοῦτο διότι δέν ἔλαβαν μέρος ὅλες οἱ ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες. Δι' αὐτοῦ δέ ἀπεφάσισε τὴν ἀλλαγὴν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου.

Ὁμιλῶν εἰς τό συνέδριον τοῦτο, σάν Πρόεδρος, ἐξήγησε εὐθύς ἐξ ἀρχῆς εἰς τοὺς συνέδρους ὅτι, ἐκτός τῶν ἄλλων, ὁ βασικώτερος σκοπὸς τοῦ συνεδρίου ἦταν νά ὑλοποιηθῇ τό περιεχόμενον τῆς ἀνωτέρω Ἐγκυκλίου, τουλάχιστον, εἰς τό σημεῖον τῆς ἀποδοχῆς τοῦ ἐνιαίου ἡμερολογίου. Δηλαδή νά ἀποδεχθοῦν οἱ ὀρθόδοξοι τό ἡμερολόγιον τῶν αἰρετικῶν Ἐκκλησιῶν γιὰ νά συνεορτάζουσι μαζί τους. Εἶπε δέ τοῦτο μέ τά ἐξῆς:

«... ἐλπίζομεν ὅμως ὅτι βοηθούσης τῆς Θείας Χάριτος θά ἐπιτευχθῇ ὁ ἐπιζητούμενος θεοφιλῆς σκοπός, ὅστις ἐν τῇ γενικωτάτῃ αὐτοῦ μορφῇ δύναται νά ὀρισθῇ «ὅ ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐορτασμός τῆς Γεννήσεως καί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ὑπὸ πάντων τῶν εἰς αὐτόν πιστευσάντων».

Καί κατέληξε: «Πιστεύομεν ὅτι ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς ἐκ νέου ἀποκαταστάσεως τῆς ἐν ὀ τ η τ ο ς τῶν Χριστιανῶν τουλάχιστον ἐν τῷ σημεῖῳ τούτῳ» δηλαδή τοῦ συνεορτασμοῦ. («Πρακτικά καί Ἀποφάσεις τοῦ ἐν Κων πόλει Πάνορθοδόξου Συνεδρίου», σελίς 14).

Ἡ περί ἀλλαγῆς τοῦ ἡμερολογίου ἀπόφασις τοῦ συνεδρίου τούτου ἀντιμετώπισε δυσκολίες στήν ἀρχή. Τελικά ὅμως ἐφαρμόσθη μέ ἀπαίτησιν τοῦ τότε Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, ὅπως θά δοῦμε.

Ἡ σκοτεινὴ αὐτὴ φωτογραφία εἶναι τόσο παλιά ὅσο καί ἡ ἱστορία τοῦ ἡμερολογικοῦ στήν Ἑλλάδα. Ἐκφράζει δέ πλήρως τό σκοτεινὸ ἔργο τῆς προδοσίας, ἀλλά καί τῆς ψυχῆς τοῦ Πατριάρχου Μελετίου Μεταξάκη. Δυσμορφία, σκότος ψυχικὸ καί τέλος ὀδυνηρό σάν τὸν Ἰούδα, εἶχαν καί θά ἔχουν ὅλοι οἱ προδότες τῆς Πίστεως τοῦ Χριστοῦ.

«Βασανίζομαι διότι ἔσχισα τὴν Ἐκκλησίαν» εἶπε πρὸς τό τέλος του καί ἀπέβαλε τὴν ψυχὴν κατὰ τὴν μαρτυρία τοῦ Ἀρχιμ. Φιλ. Ζερβάκου. («Το Ν. Ἡμερ. καί οἱ καρποὶ αὐτοῦ» σελ. 7).

Τί εἶναι λοιπὸν ἐκεῖνοι πού πιστεύουν πὼς τό ἡμερολόγιον ἄλλαξε γιὰ νά ἔρθῃ ἡ ἰσημερία στή θέσῃ τῆς καί ὄχι οἱ αἰρετικοὶ στήν Ἑλλάδα; Σοφοί, συνετοί, ἐνημερωμένοι, ἢ τό ἀντίθετο ὅλων αὐτῶν;

Τί εἶπαν οἱ προκαθήμενοι τῆς Ἐκκλησίας στό λαό σχετικά μέ τό σκοπό τῆς ἀλλαγῆς τοῦ Ε. ἡμερολογίου. Τοῦ εἶπαν τήν ἀλήθεια ἢ τόν ἐξηπάτησαν;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Τόν ἐξηπάτησαν. Τοῦ ἀπέκρυσαν τό περί ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν σκοπόν τους. Τοῦ εἶπαν ψέματα καί τόν περί διορθώσεως... μῦθον.

Ὁ τότε Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χρυσ. Παπαδόπουλος ἀναφερόμενος εἰς τούς λόγους τῆς ἀλλαγῆς, ἐτόνισε τίς δῆθεν ἐπιστημονικές ἀτέλειες τοῦ Παλαιοῦ Ἡμερολογίου καί εἶπε ὅτι ἐξ αἰτίας τοῦ γεγονότος τούτου «δέν ἐτηρεῖτο οὐσιαστικῶς ἡ περί τοῦ χρόνου ἐορτασμοῦ τοῦ Πάσχα διάταξις τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου», πράγμα πού διορθώθηκε, ὅπως εἶπε μέ τήν ἐφαρμογήν τοῦ νέου ἡμερολογίου. (Χριστοδ. Παρασκευαΐδη «Ἱστορική καί Κανονική Θεώρησις τοῦ Παλ./γιτικοῦ ζητήματος», σελίς 95).

Εἶπε ἀκόμη, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, ὅτι ἡ ἀλλαγή ἦταν ἀνάγκη ἐπιβεβλημένη, διότι ἡ χρῆσις δύο ἡμερολογίων προξενοῦσε σύγχυσιν καί ζημία ψυχική στούς χριστιανούς. Κατά λέξιν εἶπε:

«Ἀπερίγραπτος σύγχυσις παρήχθη καί ἀνωμαλία οὐ μόνον ἐν τῷ κοινωνικῷ ἀλλά καί ἐν τῷ ἐκκλησιαστικῷ βίῳ ἐντεῦθεν δέ καί βλάβη θρησκευτική καί ἠθική καί κίνδυνος ἀποξενώσεως τῶν ὀρθοδόξων λαῶν ἀπό τῆς Ἐκκλησίας». («Πραγματική Ἀλήθεια περί τοῦ Ἐκκλ. Ἡμερ/γίου», σελ. 64).

Τέλος, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, κατελόγισε ἔμμεσα εὐθύνη εἰς τήν τότε κυβέρνησιν, ἡ ὁποία εἶχε ἀποδεχθῆ πρώτη, ὅπως εἶδαμε, τό Γρηγοριανόν ἡμερολόγιον, διότι τοῦτο, ὅπως ἰσχυρίσθηκε, ἦταν αἰτία τῆς συγχύσεως καί βλάβης τῶν Ἑλλήνων χριστιανῶν.

«Ἄν ἡ Ἑλληνική Πολιτεία, εἶπε, παρέβλεπε τούς πολιτικούς, ἐμπορικούς, κοινωνικούς λόγους καί δέν παρεδέχετο τό νέον ἡμερολόγιον, οὐδεὶς λόγος μεταβολῆς θά ὑπῆρχε». (Χριστοδ. Παρασκευαΐδη, ἐνθ' ἄνωτέρω, σελίς 95).

ΕΡΩΤΗΣΙΣ 7η

Πῶς ἀποδεικνύεται ὅτι δέν ἦταν αὐτοί οἱ λόγοι τῆς ἀλλαγῆς πού εἶπε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Τό ἀποδεικνύει ἡ πρόσφατος Ἱστορία, ἡ ὁποία οὐδεμία σύγχυσις καί λαϊκή ἀνωμαλία ἀναφέρει γενομένη μεταξύ τοῦ ἐλαχίστου χρονικοῦ διαστήματος (16 Φεβρουαρίου 1923 - 10 Μαρτίου 1924) πού χρησιμοποιοῦσαν οἱ Ἕλληνες δύο ἡμερολόγια. Ἀπεναντίας, ἡ ἀπερίγραπτος σύγχυσις, τό σκάνδαλο, τά συλλαλητήρια, ἡ διαμάχη καί τό σχίσμα μεταξύ τῶν Χριστιανῶν, πράγματα πού συνεχίζουσι μέχρι σήμερα,

ἄρχισαν ἀμέσως μετά τήν ἀλλαγὴ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου.

Ὁ ἀείμνηστος Γ. Εὐστρατιάδης, διευθυντὴς τῆς ἐφημερίδος Ἐθνῶν «ΣΚΡΙΠ» ἔγραφε τότε:

«... Τό ὅτι χάριν τοῦ ὀρθοδόξου Ἑλληνικοῦ Λαοῦ ἐγένετο ἡ διόρθωσις (τοῦ ἡμερολογίου) δέν εἶναι ἀπλῶς ἀναληθές· εἶναι ἐμπαιγμός καί εἰρωνεία πρὸς τόν Ἑλληνικόν Λαόν».

Ὁ ἴδιος αὐτός ἱστορικός ὁ ὁποῖος κατέγραψε λεπτομερῶς τήν ἀλλαγὴν τοῦ ἡμερολογίου, βεβαιώνει πῶς «πρὶν ἢ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἐθνῶν ὑψώσῃ τήν σημαίαν τῆς ἀφομοιώσεως τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου πρὸς τό πολιτικόν, οὐδαμῶς οὐδέποτε ἡ Ἑλληνική κοινονία ἀψηχολήθη μέ τό ζήτημα τοῦτο». (Βλέπε «Πραγματική Ἀλήθεια», σελίς 65, 67).

Ἐπίσης, ὁ Ἐκκλησιαστικός Ἱστορικός Θεοκλ. Στράγκας γράφει ὅτι «ὁ Μητροπολίτης Ἐθνῶν Χρυσοστ. Παπαδόπουλος κατέστη Μονοκράτορας, ὅστις ἐπέβαλε νέον ἰδικόν του διοικητικόν Ἐκκλησιαστικό σύστημα... δημιουργήσαν εἰς τήν Ἐκκλησίαν χάος μέγα καί ἀναρχίαν καί ἀσυδοσίαν... ὡς Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐνήργει παντελῶς ἐλεύθερος καί μονοκρατορικῶς, ὡς τοῦτο καταφαίνεται ἐκ τινων ἐγκυκλίων ὑπογραφομένων μόνον ὑπ' αὐτοῦ... ὡς ἐπίσης καί ἐκ τῶν περὶ ἀλλαγῆς τοῦ ἡμερολογίου ἐνεργειῶν του». (Ἐκ τοῦ βιβλίου «Ἐκκλησιολογ. Θέματα», Ἐλευθ. Γκουτζίδη, Τόμος Α', σελ. 85-86).

Τέλος, ὁ γνωστός εἰς ὅλους καί ἀξιόπιστος Ἀρχιμ. Φιλόθεος Ζερβάκος, ὁμολογεῖ ὅτι πρὶν τήν ἀλλαγὴν ὑπῆρχε ζηλευτή ἐνότητά. Σέ ἐπιστολή του πού ἔστειλε τότε πρὸς τόν Χρυσ. Παπαδόπουλον, μεταξύ τῶν ἄλλων, ἔγραφε:

«Ὁ καρπός τοῦ νέου Παπικοῦ ἡμερολογίου τό ὁποῖον ἀπερισκέπτως, ἀντικανονικῶς καί παρανόμως εἰσηγάγετε, ἐφυγάδευσε τήν ἀγάπην καί ἔφερε τόν φθόνον. Ἐφυγάδευσε τήν χαράν καί ἔφερε τήν λύπην. Ἐφυγάδευσε τήν εἰρήνην καί ἔφερε τήν διαίρεσιν, τάς διαμάχας, τάς φιλονικείας καί τοὺς πολέμους». (Βλέπε βιβλ. Ἀρχιμ. Φιλ. Ζερβάκου «Τό νέον Παπικόν ἡμερολόγιον καί οἱ καρποί αὐτοῦ», σελίς 6).

Ὁ περὶ συγχύσεως τοῦ λαοῦ λοιπόν ἰσχυρισμός τοῦ καινοτόμου Ἀρχιεπισκόπου Χ. Παπαδοπούλου εἶναι ψευδής. Ἐπίσης ψευδής εἶναι καί ὁ ἕτερος ἰσχυρισμός του, ὅτι δηλαδή ἀναγκάστηκε νά προβῆ στήν ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου τῆς Ἐκκλησίας ἐπειδὴ ἡ πολιτεία ἐχρησιμοποίησε τό Γρηγοριανό ἡμερολόγιον. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἐκμεταλλεῦθηκε τοῦτο προκειμένου νά φανεῖ δικαιολογημένη ἡ παρανομία του.

Ἀκόμα, ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἐδῶ συμβαίνει τό ἀκριβῶς ἀντίθετο ἀπό ὅ,τι εἶπε: Αὐτός δηλαδή ἀνάγκασε τήν Πολιτεία ν' ἀποδεχθῆ τό Γρηγοριανό ἡμερολόγιον, γιά νά μπορέσῃ ἐν συνεχείᾳ νά ἐπικαλεσθῆ τήν δῆθεν σύγχυσιν τοῦ λαοῦ.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ 8η

Ἐπάρχει ἀπόδειξις ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἀνάγκασε τήν Πολιτεία νά δεχθῆ τό Γρηγοριανό ἡμερολόγιον;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ναί, ὑπάρχει ἀπόδειξις ἐπισημοτάτη:

Ὅταν γεννήθηκε θέμα στήν Πολιτεία περὶ ἀποδοχῆς τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ ἡμερολο-

γίου, γιά τίς πολιτικές καί ἐμπορικές ανάγκες της, πρίν τό ἀποδεχθῆ, ζήτησε τή γνώμη καί τῆς Ἐκκλησίας. Συνέστησε εἰδική πενταμελῆ ἐπιτροπή τό 1922, ἡ ὁποία ἐξήτασε τό θέμα ἀπό ἐπιστημονικῆς ἀλλά καί ἀπό Ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως. Μεταξύ τῶν πέντε μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς ἦταν καί ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, ὁ ὁποῖος τότε ἦταν ἀκόμη Ἀρχιμανδρίτης.

Ἀφοῦ λοιπόν ἐξήτασε τό θέμα ἡ Ἐπιτροπή, συνέταξε εἰσηγητική ἔκθεση, τήν ὁποίαν ὑπέγραψε καί ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος. Ἡ ἔκθεση αὐτή διαβεβαίωσε τήν Κυβέρνηση ὅτι ἡ μονομερῆς ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου ἐκ μόνης τῆς Πολιτείας δέν βλάπτει τοὺς χριστιανούς καί τήν Ἐκκλησία, ὅπως δέν ἔβλαψε «καί πάντα τά λοιπά ὀρθόδοξα κράτη, ὡς συνέβη πρό πολλοῦ ἐν Τρανσυλβανία». Ἐτόνιζε δέ ὅτι «Εἰς πάσας τὰς χώρας ταῦτας, ἐνῶ τό Κράτος ἔχει ὡς πολιτικόν τό Γρηγοριανόν ἡμερολόγιον, κατ' οὐδέν κωλύει τοῦτο τήν ὀρθόδοξον καί τήν οὐνιτικὴν Ἐκκλησίαν ν' ἀκολουθῶσι διά τὰς ἑορτάς τό Ἰουλιανόν».

Ἀκόμη, ὅπερ καί χειρότερον, ἡ ἐν λόγῳ ἔκθεσις, ἐβίαζε κυριολεκτικά τήν Κυβέρνησιν ν' ἀποδεχθῆ τό Γρηγοριανόν ἡμερολόγιον. Συγκεκριμένα, ἔλεγε σχετικά μέ τοῦτο:

«Ἡ Πολιτεία ἔχουσα ἤδη καί τῆς Ἐκκλησίας τήν σχετικὴν συναίνεσιν καί ὑπόδειξιν... ὀφείλει νά εἰσέλθῃ ἀμέσως εἰς τήν παγκόσμιον κοινότητα, ἐν τῇ μετρήσει τοῦ χρόνου εἰσάγουσα εἰς τὰς πολιτικάς σχέσεις καί πράξεις τήν Γρηγοριανὴν ἡμερομηνίαν...»

Προειδοποιοῦσε ἀκόμη ἡ Ἐπιτροπή τήν Κυβέρνηση λέγουσα:

«Κατόπιν τῆς τοιαύτης ὑποδείξεως, ὀλόκληρον τήν βαρεῖαν εὐθύνην διά τὰς ἠθικάς καί ὑλικὰς ζημίας τῆς χώρας, τὰς ἐκ τῆς ἡμερολογιακῆς ἀπομονώσεως ἡμῶν ἀπό σύμπαντος τοῦ λοιποῦ πεπολιτισμένου κύκλου προερχομένης, φέρει ἔκτοτε ἡ Πολιτεία καί μόνῃ αὐτῇ». (Χριστοδ. Παρασκευαΐδης, ἐνθ. ἀνωτ. σελ. 51-52).

Ὡς γνωστόν, ἡ καρδιά τῆς πενταμελοῦς ἐπιτροπῆς, ἐπὶ τῶν θεμάτων τῆς Ἐκκλησίας ἦταν, ὡς ἐκ τῆς ιδιότητός του, αὐτός ὁ τότε Ἀρχιμανδρίτης καί μετ' ὀλίγον Ἀρχιεπίσκοπος Χ. Παπαδόπουλος.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ 9η

Τό περί τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα ἐπιχείρημα πού ἐπικαλέστηκε ὁ Χ. Παπαδόπουλος, σχετικά μέ τίς ἐπιστημονικῆς ἀτέλειες τοῦ Παλαιοῦ ἡμερολογίου, δέν εὐσταθεῖ ἐκκλησιαστικῶς. Δέν ἦταν λόγος σοβαρός πού ἀπαιτοῦσε τήν διόρθωσιν τοῦ Ἐκκλησ. ἡμερολογίου;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ὅχι! Ἦταν ψευδῆς δικαιολογία ἀπό ἐκεῖνες πού ἐπικαλοῦνται οἱ κακοῦργοι ὅταν προσπαθοῦν νά δικαιολογήσουν τό ἔγκλημά τους.

Ἐάν ἐνδιαφερόταν εἰλικρινά, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, γιά τήν ἐξάλειψιν τῶν ἐπιστημο-

νικῶν σφαλμάτων τοῦ ἡμερολογίου τῆς Ἐκκλησίας του, δέν'θά ἔπρεπε νά ἀποδεχθῆ τό Γρηγοριανό ἡμερολόγιο διότι καί τοῦτο, ἐπιστημονικῶς παρουσιάζει πολλές ἀτέλειες στή μέτρηση τοῦ χρόνου, ὅπως ὁμολογοῦν οἱ ἀρμόδιοι ἐπιστήμονες.

Ἐξ ἄλλου, αὐτό τό δῆθεν λάθος τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου τό χαρακτήρισε, ὅπως εἶδαμε, ἀμάρτημα, διότι ἐκ τούτου, καθώς εἶπε, δέν ἐορτάζεται τό Πάσχα εἰς τόν χρόνον πού ὤρισε ἡ Α΄ Οἰκ. Σύνοδος.

Ἐάν λοιπόν ἦταν εἰλικρινής θά ἔπρεπε, νά ἀπαλλάξῃ τόν ἑαυτόν του καί τήν Ἐκκλησία πού κυβερνοῦσε ἀπό αὐτό τό ἀμάρτημα! Ὅφειλε δηλαδή νά διορθώσῃ πρῶτα ἀπ' ὅλα τόν «λανθασμένον» χρόνον τοῦ ἐορτασμοῦ τοῦ Πάσχα καί ὕστερα ὅλα τ' ἄλλα.

Αὐτό ὅμως τό μέγα... λάθος καί τό μέγα... ἀμάρτημα δέν τό ἐδιόρθωσε αὐτός ὁ «εἰλικρινής» Ἀρχιεπίσκοπος ποτέ, οὔτε οἱ «πεπαιδευμένοι» διάδοχοί του μέχρι σήμερα παρ' ὅλο πού βλέπουν μέ... οἶκτο τούς... δυστυχισμένους Παλαιοημερολογίτες πού δέν τούς ἀφήνει ἡ «ἀγραμματώσῦνη» τους νά ἐννοήσουν τα λάθη τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου τους!

Ἐορτάζουν μέχρι σήμερα ὅλοι οἱ νεοημερολογίτες τό Πάσχα τήν ἴδια ἡμέρα μέ τούς «ἀνοήτους» Παλαιοημερολογίτες, ὅπως τό ἐώρταζε καί ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος μέχρι τοῦ θανάτου του! Διατί;

Ὁ νοῶν ἄς ἐννοήσῃ καί ἄς ἐκτιμήσῃ τήν... εἰλικρινειάν τους!

ΕΡΩΤΗΣΙΣ 10η

Ἐγνώριζε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ὅτι καί τό Γρηγοριανό ἡμερολόγιο εἶναι λανθασμένο ἐπιστημονικά;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ναί, τό ἐγνώριζε καλύτερα παντός ἄλλου, ἀλλά δέν τόν ἐνδιέφερε. Τόν ἐνδιέφερε μόνον ἡ προσέγγισις-ἔνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν πού θά διευκολυνόνταν μέ τήν ἀποδοχήν τοῦ ἡμερολογίου τῶν αἱρετικῶν.

Τό 1919 συνῆλθε μία Ἐκκλησιαστική Ἐπιτροπή, ἡ ὁποία εἶχε σκοπόν νά ἐξετάσῃ τό ζήτημα τοῦ ἡμερολογίου. Ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος ἦταν καί τότε μέλος αὐτῆς τῆς Ἐπιτροπῆς.

Ἀφοῦ ἐξετάσθηκε ἀρκούντως τό ζήτημα, ἡ Ἐπιτροπή παρέδωσε ἔκθεσιν τήν 20.5.1919 πρὸς τήν Ἱεράν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἡ ἔκθεσις αὐτή μεταξύ ἄλλων ἐτόνιζε καί τό γεγονός ὅτι τό Γρηγοριανό ἡμερολόγιο, ἐπιστημονικῶς εἶναι ἀνακριβές, διά τοῦτο ἔλεγε πῶς ἡ μεταβολή τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου δύναται νά γίνῃ «... ὑπό τόν ὄρον οὐχί τῆς προσχωρήσεως εἰς τό Γρηγοριανόν ἡμερολόγιο, ἀλλά τῆς συντάξεως νέου ἡμερολογίου ἐπιστημονικῶς ἀκριβεστέρου...» (Μεγαλ. Ἑλλ. Ἐγκυκλοπαιδεία «Πυρσός», Τόμος IB' σελ. 274).

ΕΡΩΤΗΣΙΣ 11η

Τό ἡμερολόγιον πού ἔχει σήμερα ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος εἶναι τό Γρηγοριανό ἢ ἄλλο νεώτερο;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος παρουσιάζει τήν ἐξῆς κωμικοτραγική κατάσταση στό θέμα τοῦ ἡμερολογίου. Ἐνῶ κατηγορεῖ τοὺς παλαιοημερολογίτες, οἱ ὅποιοι χρησιμοποιοῦν ἓνα ἡμερολόγιον στήν Ἐκκλησία τους, καί τοὺς λέγει ἡμερολογιολάτρες, αὐτή χρησιμοποιεῖ καί, κατά τήν ἔκφρασίν της, λατρεύει ΔΥΟ ἡμερολόγια. Τό Γρηγοριανό δηλαδή πού χρησιμοποιεῖ γιά τίς ἀκίνητες ἐορτές της, Χριστούγεννα, Θεοφάνεια κ.τ.λ. καί τό Ἰουλιανό πού χρησιμοποιεῖ γιά τίς κινητές ἐορτές της, Ἀπόκρεω, Πάσχα, Ἀναλήψεως κ.τ.λ.

Τό ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος χρησιμοποιεῖ τό Γρηγοριανόν ἡμερολόγιον καί ὄχι ἄλλο νέον, μαρτυρεῖται ἀκόμη καί ἀπό τά Συνοδικά της ἐγγραφα.

Ὅπως εἶδαμε στήν ἀρχή, ἡ Πολιτεία στις 16 Φεβρουαρίου τοῦ ἔτους 1923 εἰσήγαγε τό Γρηγοριανόν ἡμερολόγιον στήν Ἑλλάδα. Στίς 27 Δεκεμβρίου τοῦ ἰδίου ἔτους ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀπεφάσισε νά δεχθῆ τό ἡμερολόγιο τῆς Πολιτείας πού εἶναι τό Γρηγοριανό. Ἡ σχετική ἀπόφασις πού πῆρε τότε, μεταξύ τῶν ἄλλων ἔλεγε:

«**Ἡ ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος... ἀποφασίζει ὅπως ἀφομοίωση τό Ἐκκλησιαστικόν ἡμερολόγιον πρὸς τό Πολιτικόν...**» (Μ. Ἑλλ. Ἐγκυκλοπαίδεια «Πυρσός», ἸΒ' τόμος, σελ. 275. Χριστοδ. Παρασκευαΐδης ἐνθ' ἄνωτέρω, σελ. 100).

Παρ' ὅλα ταῦτα μερικοὶ νεοημερολογίτες ὀμιλοῦν πεισματικά περὶ κάποιας διαφορᾶς μεταξύ τοῦ νέου ἡμερολογίου καί τοῦ Γρηγοριανοῦ, ἀγνοῶντας ἀδικαιολογητῶς τό γεγονός ὅτι ὁ σκοπός τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν ἐξυπηρετεῖται πλήρως, ἐφ' ὅσον οἱ ἡμερομηνίες τοῦ ἡμερολογίου τους εἶναι ἴδιες μέ τίς ἡμερομηνίες τῶν αἰρετικῶν!

Μέσα στά πρακτικά τοῦ «Πανορθόδοξου Συνεδρίου» τοῦ 1923 γράφεται τό ἐξῆς: «**Ἡ διαφορὰ μεταξύ τοῦ μήκους τῶν πολιτικῶν ἐτῶν τοῦ νέου ἡμερολογίου καί τῶν ἐτῶν τοῦ Γρηγοριανοῦ, εἶναι τόσον μικρά ὥστε μόνον μετὰ 877 ἔτη θά παρατηρηθῆ διαφορὰ τῶν ἡμερομηνιῶν... Ἡ ἀσυμφωνία λοιπόν θά παρουσιασθῆ κατά τό ἔτος 2.800.**» (σελίς Πρακτικῶν 131).

Ἄν ὅμως ἐπικαλοῦνται αὐτήν τήν διαφοράν, γιά νά μᾶς ἀποδείξουν ὅτι δέν ἀκολουθοῦν τό καταδικασμένο Γρηγοριανό ἡμερολόγιο, τότε καί ἐμεῖς τοὺς ἀπαντοῦμε, δικαιολογημένα.

Μέχρι τό δύο χιλιάδες ὀκτακόσια (2.800) θά ἔχετε τό ἀνάθεμα τῶν Ἁγίων Πατέρων, ἐκεῖνο πού βαρύνει ὄσους ἐορτάζουν τίς ἐορτές τῆς Ἐκκλησίας μέ τίς ἡμερομηνίες τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου. Μετά τοῦτο θά ἀπαλλαγεῖτε ἀπό τό ἀνάθεμα, διότι ἀπό ἐκεῖ καί πέρα θά παρουσιάση ἡμερομηνιακή διαφορὰ τό ἡμερολόγιό σας ἀπό τό Γρηγοριανόν!

Ἐντέδρασε ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τίς παράνομες ἐνέργειες τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῆς;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ἐντέδρασε πολὺ λιγότερο ἀπὸ ὅσο ἀπαιτοῦσε ἡ σοβαρότητα τοῦ ζητήματος καὶ τοῦτο διότι ὁ πανοῦργος Ἀρχιεπίσκοπος ἐνήργησε προληπτικὰ χρησιμοποιοῦντας δύο ἰσχυρά μέσα. Τὴν βία καὶ τὴν ἀπάτη.

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη (24.12.1923) πού ἐπρόκειτο νὰ συζητηθῆ ἐπισήμως ἐνώπιον τῶν Ἀρχιερέων ἡ ἀλλαγή τοῦ Ἐκκλησιολογίου καὶ νὰ ληφθῆ Συνοδικὴ ἀπόφασις περὶ τοῦ ζητήματος τούτου, μέσα στὴν συνοδικὴ αἴθουσα παρευρίσκοντο ὁ ἀρχηγὸς τῆς τότε Ἐπαναστατικῆς Κυβερνήσεως, Ν. Πλαστήρας, ὁ Πρωθυπουργὸς Σ. Γονατᾶς καὶ ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Γ. Δίγκας. («Πραγμ. Ἀλήθεια...» σελίς 34. Πρβλ. Χριστοδ. Παρασκευαΐδη, ἐνθ' ἀνωτέρω, σελίς 93-94).

Τὰ πρόσωπα αὐτὰ τῆς δικτατορίας, ὡς ἐκ τῆς ιδιότητός των, ἦταν ἐπόμενο νὰ ἐκφοβήσουν τοὺς Ἀρχιερεῖς ὥστε νὰ συναινέσουν εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου.

Ἀμέσως μετὰ τὸν ἐναρκτήριον λόγον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου μίλησε ὁ Πρωθυπουργός, ὁ ὁποῖος ἔδωσε στοὺς Ἀρχιερεῖς νὰ καταλάβουν ὅτι τὸ θέλημα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου εἶναι καὶ θέλημα τῆς Κυβερνήσεως.

Συγκεκριμένως, εἶπε: «... ἀπὸ σήμερον ἄρχεται ἡ περίοδος τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀναγεννήσεως... ἡ σύνεσις καὶ ἡ μόρφωσις αὐτοῦ (= τοῦ Ἀρχιεπισκόπου) οὐκ ὀλίγον συνέβαλον εἰς τὴν ἐπιτευχθεῖσαν λύσιν τοῦ ζητήματος.» («Πραγματικὴ Ἀλήθεια...», σελίς 37).

Ἐν σκεφθῆ κανεῖς ὅτι πρὶν ἀκόμη γίνῃ γνωστὴ στοὺς Ἀρχιερεῖς ἡ «σοφὴ» λύσις, πού ἐπρόκειτο ἐκείνην τὴν ἡμέρα νὰ ὑποβάλλῃ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐνώπιον τῆς Ἱεραρχίας, ὁ Πρωθυπουργός ὁμιλεῖ σάν νὰ εἶχε γίνῃ ἤδη ἀποδεκτὴ ἐκ μέρους τῶν Ἀρχιερέων, ἀφοῦ τὴν ἐχαρακτήρισε «ἐπιτευχθεῖσαν» λύσιν, καταλαβαίνει ποῖος ἦταν ὁ σκοπὸς τῆς ἐπισκέψεως τῶν Ἐπαναστατῶν στὴν Σύνοδο. Καταλαβαίνει ἀκόμη τί ἐννοοῦσε ὁ Πρωθυπουργός μ' αὐτὸ τὸ ἐγκώμιο πού ἔκανε στὸν Ἀρχιεπίσκοπο καὶ κατὰ πόσο ἐχρησιμοποίησε ἢ ὄχι, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, ἐκτὸς τῶν ἄλλων μέσων, καὶ τὸ ξίφος τῆς Πολιτείας γιὰ νὰ κατασφάξῃ τὴν Ὀρθοδοξίαν.

Ἐμιλήσαμε ὁμῶς καὶ γιὰ ἀπάτη.

Ἡ ἀπάτη καὶ τὸ ψεῦδος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἔπαιξαν σπογδαιότερο ρόλο στὴν ὑπόθεσις ἀπὸ ὅτι ἡ βία. Οἱ Ἀρχιερεῖς ἐξαπατήθησαν σὲ δύο βασικὰ σημεῖα.

Πρῶτον, ὑπογράφοντες κατ' αὐτὴν τὴν συνεδρίασιν, τὸ σχέδιον νέου καταστατικοῦ νόμου, διὰ τοῦ ὁποῖου κατηγορεῖτο ἡ διαρκὴς Ἱ. Σύνοδος, δὲν ἐφαντάσθησαν ὅτι τοῦτο ἦταν ἔργον τῆς πονηρίας τοῦ Ἀρχιεπισκόπου διὰ νὰ μείνῃ ἀνεξέλεγκτος.

Βεβαίως ἐδῶ, μαζί μετὴν ἀπάτην συνυπῆρχε καὶ ἡ βία, διότι ὁ παρευρισκόμενος ἐκεῖ Ὑπουργός τῶν ἐκκλησιαστικῶν, ὁμιλῶν πρὸς τοὺς Ἀρχιερεῖς, εἶπε ὅτι ἔχουν νὰ μελετήσουν καὶ ἐγκρίνουν «τὸ σχέδιον νέου καταστατικοῦ νόμου τῆς Ἐκκλησίας, σπληνιζομένου εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς ἐπαναστάσεως...» («Πραγματικὴ Ἀλήθεια...» σελίς 37).

Ἀπό τό ὄλο ὄμως περιεχόμενο τοῦ ἐγγράφου τούτου φαίνεται ὅτι ἡ εἰσήγησις αὐτή τοῦ Οἴκ. Πατριαρχείου δέν προήρχετο ἐκ τῆς ἰδίας του θελήσεως καί πρωτοβουλίας, ἀλλά ἐκ τῆς θελήσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος!

Ἔτσι, ἐγκρίθηκε παρά τῶν Ἀρχιερέων καί αὐτή ἡ πονηρία βάσει τῆς ὁποίας ὁ Ἀρχιεπίσκοπος «... ὡς πρόεδρος τῆς Ἱ. Συνόδου ἐνήργει παντελῶς ἐλεύθερος καί μονοκρατορικῶς, ὡς τοῦτο καταφαίνεται ἐκ τινῶν ἐγκυκλίων ὑπογραφομένων μόνον ὑπ' αὐτοῦ». («Θεοκ. Στράγκα, Ἐκκλησ. Ἑλλάδος Ἱστορία, Τόμος Β' σελ. 1239, ἐκ τοῦ βιβλ. Ἐλευθ. Γκουτζίδη Ἐκκλ. Θέμ. Τόμος Α' σελ. 86).

Δεύτερον, εἶχαν πληροφορηθῆ ψευδῶς παρά τοῦ Ἀρχιεπισκόπου περί τῆς θέσεως πού εἶχαν πάρει οἱ ἄλλες ὀρθόδοξες ἐκκλησίες καί τὰ Πατριαρχεῖα ἔναντι τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ ἔ. ἡμερολογίου.

Εἶχαν πιστέψει στήν ἀπατηλῆ διαβεβαίωσή του, ὅτι ὅλες οἱ ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες θά ἀποδεχοῦν τό νέον ἡμερολόγιον ὁμοῦ μετά τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας!

Αὐτό ἦταν ἡ χαριστική βολή πού ἐνέκρωσε πᾶσαν οὐσιαστικήν ἀντίδρασιν τῶν Ἀρχιερέων.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ 13η

Ἀντέδρασαν τά ἄλλα Πατριαρχεῖα πρὸς τίς μεταρρυθμιστικές ἐνέργειες τῆς Ἑλλην. Ἐκκλησίας;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ναί, ἀπάντησαν ἀρνητικά πρὸς τὴν πρότασιν τῆς Ἑλλην. Ἐκκλησίας, ἀλλά οἱ ἀπαντήσεις αὐτές δέν ἔφταναν στὰ χέρια τῶν Ἀρχιερέων παρ' ὄλο πού τίς εἶχαν ζητήσῃ ἐπιμόνως ἀπό τόν Ἀρχιεπίσκοπον. Οἱ Ἀρχιερεῖς ἐγνώριζαν μόνον ὅ,τι τοὺς ἔλεγε ψευδῶς ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, καί τοῦτο ἦταν ὅτι «... οὐδεμία παρ' ὀρθοδόξου ἐκκλησίας διαμαρτυρία ἠκούσθη...» («Πραγμ. Ἀλήθεια...» σελ. 71).

Ἡ ἀλήθεια ὄμως τὴν ὁποίαν ἔμαθαν «κατόπιν ἐορτῆς», οἱ Ἀρχιερεῖς καί ὁ Ἑλληνικός λαός, εἶναι ὅτι οἱ ἄλλες ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες καί τὰ ὑπόλοιπα τέσσαρα Πατριαρχεῖα διεμαρτυρήθησαν καί κατεδίκασαν στήν συνείδηση τῶν εὐσεβῶν τῆς οἰκουμένης, τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησία καί τό συνεργαζόμενο μετ' αὐτῆς Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο.

Συγκεκριμένα: Ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Φώτιος, προκειμένου νά ἀπαντήσῃ εἰς τὴν πρότασιν τῆς Ἑλλ. Ἐκκλησίας καί τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου προκάλεσε εἰδικὴν Σύνοδον τῆς 6 Μαρτίου εἰς τό Κάϊρον. Θέμα τῆς Συνοδικῆς αὐτῆς συσκέψεως ἦταν τό ἡμερολογιακόν ζήτημα «καί ἰδίᾳ ἡ φάσις εἰς ἣν προώθησεν αὐτὴ παράδοξος σπουδὴ τῶν ἐν Ἀθῆναις καί Κωνσταντινουπόλει μονομερῶς λαβόντων τὴν ἀπόφασιν νά ταυτίσωσι τό ἐορτολόγιον τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τό Πολιτικόν ἡμερολόγιον...» (Ἐβδόμ. Παράρτημα τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Φάρου, «Πάνταιον», ἐκ τοῦ βιβλ. «Πραγμ. Ἀλήθεια...», σελ. 57).

Ἡ ἀνωτέρω Σύνοδος τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας, ἀφοῦ ἐξήτασε λεπτομερῶς ὅλους τοὺς λόγους ἐκείνους διὰ τῶν ὁποίων ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ἐμφάνιζε ὡς ἀναγκαίαν τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ἔ. ἡμερολογίου κατέληξε εἰς τό ὅτι:

«Οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων οὐδεμία ἀπολύτως ὑφίσταται οὐχὶ ἀδήριτος, ἀλλ' ἀπλή ἀνάγκη τῆς προσαρμογῆς ταύτης, (τοῦ Ἐ. ἡμερολογίου πρὸς τὸ πολιτικόν) οὐδ' ἐγκυμονεῖ οἰονδῆ τινα, ἔστω καὶ τὸν ἐλάχιστον κίνδυνον, εἴτε μερικόν εἴτε γενικόν διὰ τὸ ὀρθόδοξον πλήρωμα. Ταῦτα ἔχουσα (ἡ Σύνοδος) ὑπ' ὄψει, ὡς καὶ ἐπίσης ὅτι οὐδεμία τῶν κατὰ τὴν Ἑῶαν πρεσβυγενῶν Ἐκκλησιῶν ἀνέχεται μονομερῆ τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος λύσιν, ἀπεφάσισε νὰ ἐμμεῖνῃ εἰς τὰς προτέρας ἀποφάσεις αὐτῆς, νὰ τηρήσῃ τὸ ἔως τοῦδε καθεστῶς ἐν τῷ ἡμερολογίῳ καὶ νὰ ἐξαρτήσῃ καὶ νῦν ὡς καὶ πρότερον τὴν ὀριστικὴν ἀπόφασιν ἀπὸ Συνόδου μεγάλης τοπικῆς ἢ οἰκουμενικῆς». («Πραγματικὴ Ἀλήθεια περὶ τοῦ Ἐκκλ. ἡμερολογίου», σελίς 58)

Ἡ ἀπόφασις αὐτὴ ἀνακοινώθηκε ἀμέσως πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖο, τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ τίς λοιπές Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες.

Ἐδῶ θὰ πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν εἶχε λάβει ὀπωσδήποτε καὶ προηγούμενες ἀρνητικὰς ἀπαντήσεις ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖο Ἀλεξανδρείας καὶ τοῦτο διότι: Τὴν 16ην Φεβρουαρίου 1924 εἶχε ζητήσῃ ἀπὸ τὸν Πατριάρχην Φώτιον ἰκετευτικὰ συγκατάθεσιν πρὸς τὴν ἀλλαγὴν τοῦ Ἐ. ἡμερολογίου πού ἤθελε νὰ κάνῃ.

Τὸ τηλεγράφημα πού ἔστειλε στὸν Φώτιον, μεταξύ τῶν ἄλλων ἔλεγε: «ἐπειγούσης ἀφομοιώσεως ἡμερολογιακῆς χάριν ἑκατομμυρίων ὀρθοδόξων λαῶν ἐκλιπόμεν Ὑμετέραν Μακαριότητα δεχθῆναι πρότασιν... περὶ συνταυτίσεως ἡμερομηνιῶν διὰ προσθήκης 13 ἡμερῶν...» («Πραγμ. Ἀλήθεια...» σελίς 52).

Ἀπὸ τὸ ὕφος λοιπόν τοῦ ἀνωτέρω τηλεγραφήματος φαίνεται καθαρά ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν εἶχε λάβει καὶ πρὸ τῆς 16ης Φεβρουαρίου ἀρνητικὰς ἀπαντήσεις, τίς ὁποῖες δὲν ἐμφάνιζε εἰς τοὺς Ἀρχιερεῖς, διότι ἂν δὲν ἦταν ἀνένδοτο τὸ Πατριαρχεῖο Ἀλεξανδρείας δὲν θὰ ἔννοιωθε ἀσφαλῶς τὴν ἀνάγκη νὰ τὸ ἐκλιπαρήσῃ!!!

Τελικὰ, ἀφοῦ εἶδε, ὁ πολύτροπος Ἀθηνῶν, ὅτι ὁ «γόρδιος δεσμός» τοῦ ἡμερολογιακοῦ δὲν λύνεται μὲ τὸ γάντι τοῦ... ἀδελφοῦ, ἀπεφάσισε νὰ τὸν κόψῃ μὲ τὸ σπαθὶ τοῦ δικτάτορος! Ἔτσι, τὴν δεκάτην (10ην) Μαρτίου 1924 τὴν μετωνόμασε 23 Μαρτίου, ἀφοῦ ἀπέσπασε πιεστικὰ τὴν μόνην συγκατάθεσιν, τὴν συγκατάθεσιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου!

ΕΡΩΤΗΣΙΣ 14η

Διατί λέγετε ὅτι ὁ Ἀθηνῶν ἀπέσπασε πιεστικὰ τὴν συγκατάθεσιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἀφοῦ εἶδαμε ὅτι τὸ Πατριαρχεῖο τοῦτο ἐπεδίωξε πρῶτο καὶ ἀπεφάσισε, τὴν ἀποδοχὴν τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου διὰ τοῦ συνεδρίου τοῦ 1923;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ναί, τὴν ἐπεδίωξε καὶ τὴν ἀπεφάσισε τὸ Οἰκ. Πατριαρχεῖο, ἀλλά, ἀπὸ ὅ,τι φαίνεται, ἐδειλίασε μπροστὰ στὴν ἐπίμονη ἄρνηση τῶν ἄλλων Πατριαρχείων.

Ἐάν δὲν συνέβαινε τοῦτο δὲν θὰ ἠναγκάζετο ὁ Ἀθηνῶν νὰ στείλῃ εἰς αὐτόν τὸ

παρακάτω τηλεγράφημα, πού θυμίζει κάτι περισσότερο από διαταγή Γέροντος προς ύποτακτικόν.

Ἰδοῦ τό τηλεγράφημα:

«**Συμφώνως ἐγγράφω Ὑμετέρας Παναγιότητος περί ἡμερολογίου, ἐναρξίς ἐφαρμογῆς νέου ἡμερολογίου 10 Μαρτίου ὀνομασθήσεται 23ης Μαρτίου καί παρακαλοῦμεν ἀναγγεῖλατε Μητροπολίτας Νέων χωρῶν Ἑλλάδος σχετικήν ἀπόφασιν Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καί γνωρίσατε ἡμῖν ἀμέσως τοῦτο πρὸς συμμόρφωσιν καί ἐνέργεια δεότων**». («Πραγμ. Ἀλήθεια...» σελίς 54).

Μ' ἄλλα λόγια, τό τηλεγράφημα λέγει κάπως ἔτσι: Ἐμεῖς, ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν, ἀπεφασίσαμε ὅπως ἡ 10η Μαρτίου ὀνομασθῆ 23 Μαρτίου. Σᾶς παρακαλοῦμε λοιπόν νά σταλῆ αὐτὴ ἡ ἀπόφασί μας στοὺς Μητροπολίτες Νέων Χωρῶν Ἑλλάδος μέσω τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, διότι μόνον ἔτσι θά τὴν σεβασθοῦν καί θά τὴν ἐφαρμόσουν!

ΕΡΩΤΗΣΙΣ 15η

Ἐάν ἦταν ἀπόφασις τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, ὅπως ἡ 10η Μαρτίου ὀνομασθῆ 23η, καί ὄχι τοῦ Πατριαρχείου, διατί τό τηλεγράφημα λέγει «Συμφώνως ἐγγράφω Ὑμετέρας Παναγιότητος...»;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Εἶναι δικαιολογημένη ἡ παρατήρησις. Ἄς τό ἐξηγήσουμε καί τοῦτο.

Πρὶν ἀπὸ τό τηλεγράφημα αὐτό, ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν εἶχε στείλει ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Οἶκ. Πατριάρχην καί τοῦ ἐγνώριζε ὅτι ἡ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «ἔκρινε τὴν χάριν τοῦ ὀρθοδόξου ἑλληνικοῦ λαοῦ προσαρμογὴν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου πρὸς τό πολιτικόν...» καί τὸν παρακαλοῦσε νά τὴν ἐγκρίνη. Συγκεκριμένα, ἔγραφε πρὸς τὸν Πατριάρχην:

«... Τὴν μέσσην ταύτην λύσιν μέχρι τῆς ὀριστικῆς προτείνουσα ἡ Ἱερά Σύνοδος (τῆς Ἑλλάδος) παρακαλεῖ τὴν ὑμετέρα Παναγιότητα ὅπως ἀποδέξεται αὐτήν...» Καί παρακάτω ἔγραφε: «**Καίτοι δέ ἀπαραίτητον καί ἐπιβεβλημένην θεωροῦμεν τὴν μεταβολὴν τοῦ ἡμερολογίου, ὅμως ἀπαραίτητον ὡσαύτως καί ἐπιβεβλημένην κρίνομεν τὴν συμφωνίαν τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος διὰ τε τό ἐν τῇ καθόλου Ἐκκλησίᾳ μέγα κύρος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου...**» («Πραγμ. Ἀλήθεια...», σελίς 46).

Ἐν συνεχείᾳ τούτου, εὐρισκόμενος ὁ τότε Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Γρηγόριος μεταξύ τῆς πιέσεως ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία τὸν ἀνάγκασε ὅπως εἶδαμε νά ἐγκρίνη τὴν ἀποφασισθεῖσαν παρ' αὐτῆς ἀλλαγὴν τοῦ ἡμερολογίου, καί τῆς ἀρνήσεως τῶν ἄλλων Πατριαρχείων νά συναινέσουν εἰς τοῦτο, εἰσηγήθηκε δι' ἐγγράφου του ὅπως ἡ 10η Μαρτίου ὀνομασθῆ ὡς 23 Μαρτίου. Ὅχι ὅμως νά συμβῆ τοῦτο μόνον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος ἀλλὰ «**ἐν πάσαις ταῖς ἀδελφαῖς ὀρθοδόξοις Ἐκκλησίαις**». («Πραγματικὴ Ἀλήθεια...» σελίς 49).

Ἀπὸ τό ὄλο ὅμως περιεχόμενον τοῦ ἐγγράφου τούτου φαίνεται ὅτι ἡ εἰσήγησις αὐτὴ τοῦ Οἴκ. Πατριαρχείου δέν προήρχετο ἐκ τῆς ἰδίας του θελήσεως καί πρωτοβουλίας, ἀλλὰ ἐκ τῆς θελήσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος!

Τοῦτο τό λέγει σαφῶς πρὸς τό τέλος διὰ τῶν ἐξῆς: «... Ταῦτα οὖν οὕτως ὕφ' ἡμῶν συνοδικῶς ἐξ ἀφορμῆς τῆς προτάσεως καί παρακλήσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἑλλάδος...» (Αὐτόθι).

Εἰς τοῦτο λοιπόν τό ἔγγραφο ἀναφέρεται τό τηλεγράφημα ὅταν λέγει «συμφώνως ἐγγράφῳ Ὑμετέρας Παναγιότητος». Ἀλλά τοῦτο ἦταν πατριαρχική εἰσήγηση καί ὄχι ἐντολή καί μάλιστα μέ τόν σιωπηρόν ὄρον ὅπως ἡ ἀλλαγὴ πραγματοποιηθῆ ταυτόχρονα «ἐν πάσαις ταῖς ἀδελφαῖς ὀρθόδοξοις Ἐκκλησίαις» καί ὄχι μόνον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος!

Λογικά, ὅμως, οὔτε σάν εἰσήγηση ἰσχύει, τό Πατριαρχικό τοῦτο ἔγγραφο, ἐφόσον τήν ἀπέρριψαν ὅλα τά ἄλλα ὀρθόδοξα Πατριαρχεῖα.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ 16η

Διεμαρτυρήθησαν τά ἄλλα ὀρθόδοξα Πατριαρχεῖα, ὅταν ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐφήρμοσε μονομερῶς τό νέον ἡμερολόγιον;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ναί. Τό Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας δι' ἔγγραφου του ἀπό 20 Ἀπριλίου 1924 ἐλέγχει σκληρά καί καταδικάζει τήν Ἑλληνικήν Ἐκκλησίαν. Τήν θεωρεῖ δέ, ἔμμεσα, ὡς αἰτία καί τῆς συναινέσεως τοῦ Οἴκ. Πατριαρχείου. Τό ἔγγραφο ἀπευθύνεται πρὸς τόν Ἀρχιεπίσκοπον Χ. Παπαδόπουλον καί κακίζει αὐτόν διότι διέπραξε ἐν ψυχρῷ ἐκκλησιαστική καινοτομία ἄνευ οὐδενὸς σοβαροῦ λόγου. Χαρακτηριστικά γράφει:

«... Οὐδεμίαν οὐδαμῶς ἢ καθ' ἡμᾶς ἀγιωτάτη Ἐκκλησία ἐβλεπε οὔτε ἀνάγκην, ἀλλ' οὐδ' ἀπλῶς περιστάσεων συνθήκην ἐπιβάλλουσιν τήν διόρθωσιν τοῦ ἐν χρήσει τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἡμερολογίου...»

Ἐν συνεχείᾳ ἐκφράζει τήν λύπην του δι' ὅλα αὐτά: «... οὐ κρύπτομεν, Μακαριώτατε ἀδελφέ, ὅτι ἐπὶ τῇ πολλῶν ἔνεκεν ἀδοκεῖτω ἀγγελία καί ἡμεῖς λυπηράν ἔσχομεν τήν ἐκπληξιν καί τῇ συνόδῳ ἐγκάρδιος συνέσχε θλίψις τούς ἱεροτάτους ἀδελφούς... Καίρια λοιπόν ἡ λύπη διὰ ταῦτα! Καίτοι γάρ εἰς δικαιολογίαν τῆς «διορθώσεως» προβάλλεται καί ἡ συναίνεσις τοῦ Οἴκουμηνικοῦ Πατριαρχείου. Τοῦτο ὅμως μᾶλλον ἐντείνει ἢ μετριάζει τήν λύπην παντός τέκνου τῆς ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας...»

Εἰς τό σημεῖο τοῦτο κακίζει τόν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν διατί ἐκμεταλλεύθηκε τήν ἀδύνατον θέσιν, εἰς τήν ὅποια εὐρίσκετο τότε ὁ Ἀποστολικὸς θρόνος τοῦ Πατριαρχείου Κων/πόλεως. Κατά τούς χαρακτηρισμούς τοῦ ἐγγράφου ὁ Ἀποστολικὸς τοῦτος θρόνος, λόγω τῆς Μικρασιατικῆς τότε καταστροφῆς, ἦταν «ἀπωρφανισμένος τοῦ ποιμνίου του, γυμνός δέ καί πάσης τῆς προτέρας δυνάμεως καί χρήζων αὐτὸς συγκροτήσεως ἐν τῇ νέα καταστάσει καί πανθομολογουμένως ὑπὸ περιπετείας διατελῶν θλιβερωτάτας...» Βλέπε ὀλόκληρον τό ἔγγραφο εἰς («Πραγματικὴ Ἀλήθεια...» σελίς 22-26).

Αὐτὴν τήν τραγικήν καί πενιχράν κατάστασιν τοῦ Οἴκουμηνικοῦ Πατριαρχείου ἐκμεταλλεύθηκε, λοιπόν, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν διὰ νά «περάσῃ» τό σχέδιο τῆς Ἑβραιομασσωνίας μέσα στήν ὀρθόδοξον Ἑλληνικήν χώραν.

Τά περί διορθώσεως τοῦ λάθους δῆθεν τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου εἶναι ἅπαντα ψευδῆ καί προφάσεις πού μόνον ἀφελεῖς τά συζητοῦν.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ 17η

Ποῖα μέσα ἐχρησιμοποίησε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν διά νά ἐδραιώσῃ τήν παρανομίαν τοῦ μέσα στήν Ἑλληνική Ἐκκλησία;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ἀπάτη, βία καί διωγμός.

Κατ' ἀρχήν ὁμως, πρέπει νά ἐπαναλάβωμεν ὅτι ἡ χρονική περίοδος 1920-24 ἦταν ἡ πύο κατάλληλος ἐποχή για νά «περάσῃ» τό σχέδιο τοῦ Ἐβραιοικουμνενισμοῦ στήν Ἑλλάδα.

Οἱ ἱστορικοί γράφουν πῶς ἡ ἡμερολογιακή μεταρρύθμισις ἔγινε «εἰς χρόνους μεγάλων συμφορῶν τοῦ ἔθνους... ἐν οἰκτρᾷ καταστάσει ἐνός καί ἡμίσεως ἑκατομμυρίων ὁμογενῶν Ἑλλήνων τῆς Μ. Ἀσίας καί ἐπιστροφῆς ἐν ὑποχωρήσει τῶν ὑπολειμμάτων τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ καί διά τῆς βίας μιᾶς στρατιωτικῆς Ἐπαναστάσεως». (Δ. Παυλῆ «Ἐκκλησία καί ἐπιστήμη», σελ. 14-15, Βλέπε Χριστοδ. Παρασκευαῖδη ἐνθ' ἄνωτέρω, σελίς 65).

Παρά ταῦτα ὁ εὐσεβῆς Ἑλληνικός λαός ἀντέταξε σοβαρή ἀντίστασι ἐναντίον τῆς παρανομίας τοῦ Ἀρχιεπισκόπου. Ἀργότερα ὁμως, οἱ περισσότεροι Χριστιανοί ἔπενσαν θύματα τῶν ψευδολογιῶν τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ἐν συνεργασία μέ τήν πολιτεία εἶχε «ἐπιστρατεύσει» καί πολλούς ἐκ τῶν ἐκπαιδευτικῶν καί ἄλλων διανοουμένων οἱ ὁποῖοι ἐδίδασκαν, κυρίως τοὺς νέους, ὅτι τό ἡμερολόγιον εἶναι θέμα ἀστρονομίας πού δέν ἔχει καμμίαν σχέσιν μέ τήν ὀρθόδοξον πίστιν τῶν Χριστιανῶν.

Τοῦτοι οἱ «μορφωμένοι» τοῦ λαοῦ ἐτόνιζαν κατά κόρον ὅτι μόνον οἱ ἀνοήτοι ἀσχολοῦνται μέ τίς 13 ἡμέρες. Τοιοῦτους δέ ἀνοήτους καί παντελῶς ἀδαεῖς ἐχαρακτήριζαν τοὺς εὐσεβεῖς ἐκείνους πού δέν ἐδέχοντο τήν ἡμερολογιακή καινοτομία. Τοιοῦτοτρόπως ὁμως, ἀνοήτους ἐνόμιζαν καί τοὺς ἁγίους Πατέρες, ὅλους ἐκείνους πού ἀρνήθησαν νά δεχθοῦν τήν ἡμερολογιακή καινοτομίαν ἀπό τό 1582 μέχρι τό 1924, καθώς καί ὅλους τοὺς Χριστιανούς τῶν ἄλλων αὐτοκεφάλων ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν καί Πατριαρχείων, πού δέν δέχονται μέχρι σήμερα τό νέον ἡμερολόγιο!

Αὐτοὶ λοιπόν οἱ δοῦλοι τοῦ ἐκάστοτε Καίσαρος, οἱ ἐκπαιδευτικοί, οἱ ὁποῖοι καί σήμερα, πλὴν ἐλαχίστων εὐσεβῶν, διδάσκουν τά Ἑλληνόπουλα ὅτι τό Ἱερὸν βιβλίον τῆς Γεννέσεως εἶναι παραμῦθι καί ὅτι ὁ ἄνθρωπος κατάγεται ἀπό τόν πίθηκον, συνέβαλαν τά μέγιστα τότε εἰς τήν ἐπικράτησιν τῆς παρανομίας. Διά τοῦτο ὁμως ἐν ἡμέρα Κρίσεως «οὔτοι λήφονται περισσότερον κρῖμα» ἀπό τόν ἐξαπατημένον ἀπλοϊκὸ λαό.

Μόνον ως δείγμα του ὄλου διωγμοῦ τῶν εὐσεβῶν παλ./γιτῶν καί τῆς ἐναντίον τῶν βίας δύναται νά λογισθῆ ἡ ἀνωτέρω σκηνή.

Οἱ ἀστυνομικοὶ διατάχθησαν νά κτυπήσουν μέ κλόμπς καί ράβδους τό μεγάλο πλῆθος τῶν ὀρθοδόξων πού εἶχε συγκεντρωθεῖ τήν 1 Ἰουνίου 1935 ἔξωθεν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Ἀθηνῶν ἐντός τοῦ ὁποίου, τήν ἡμέρα ἐκείνη, ἐδικάζοντο παρατῆς Συνόδου τῆς καινοτόμου Ἐκκλησίας, οἱ τρεῖς πρῶτοι Ἀρχιερεῖς τῶν.

Τέλος, ὁ ἀριθμός τῶν ὁπαδῶν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ νέου ἡμερολογίου, τουλάχιστον κατά τά πρῶτα χρόνια, θά ἦταν ἀσήμαντος ἐάν δέν ἐχρησιμοποιοῦσε, ὁ ἀδίστακτος γιά κάθε ἐγκλημα Ἀρχιεπίσκοπος, τήν δύναμιν τῆς ἀστυνομίας καί τῆς πολιτικῆς δικαιοσύνης.

Οἱ ἱεροὶ Ναοὶ τῆς Ἑλλάδος ἔγιναν «τσιφλίκια» τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ δικτάτορος. Οἱ εὐσεβεῖς ὀρθόδοξοι, οἱ ἀποκαλούμενοι ἐμπαικτικά Παλαισημερολογίτες, δέν εἶχαν δικαίωμα νά ἔχουν δικό τους ναό. Τοῦτο φυσικά δέν ἦταν ἰκανό νά τοὺς ἀναχαιτίσῃ τόν ἀγῶνα καί νά τοὺς στερήσῃ τήν λατρεία τους πρὸς τόν Θεόν.

Ἐκτιζαν κρυφά τίς νύχτες πρόχειρες ἐκκλησίες σάν και αὐτή πού δείχνει ἡ φωτογραφία πού εἶχαν μέσα στό πτωχό ἱερό τους τόση χάρη ὅση ἦταν ἡ ἐξωτερική μεγαλοπρέπεια πού τούς ἔλειπε.

Καί δέν τούς ἐνδιέφερε ἡ εἰρωνεία τῶν... μορφωμένων, τῶν ἐκλεκτῶν τῆς καινοτόμου ἐκκλησίας, τῶν ἀνθρώπων τοῦ «κόσμου τούτου», οὔτε ὁ Νερώνειος διωγμός τοῦ δικτάτορος Ἀρχιεπισκόπου. Στά πρόσωπα ὄλων, ἀπό μικροῦ ἕως μεγάλου, ἦταν ζωγραφισμένη ἡ Ἀποστολική πίστις, τό θάρρος καί ἡ ἀπόφασις τῶν Μαρτύρων:

«Τίς ἡμᾶς χωρίσει ἀπό τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ; Θλίψις ἢ στενοχωρία ἢ διωγμός ἢ λιμός ἢ γυμνότης ἢ κίνδυνος ἢ μάχαιρα... οὔτε θάνατος... οὔτε ἀρχαί οὔτε δυνάμεις... δυνήσεται ἡμᾶς χωρίσαι ἀπό τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ...» (Ρωμ. Η΄ 35-39).

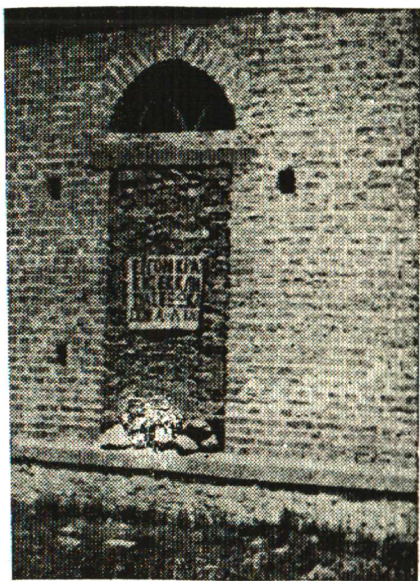
Τοῦτο τό γεγονός τῆς σταθερῆς πίστεως καί τῆς καρτερίας τῶν ἀγωνιστῶν ὀρθοδόξων, ἄναψε τόν θυμόν καί τό μίσος τῶν... ἀγαθῶν Ἱεραρχῶν καί νεωτέρων Φαρισαίων, διά τοῦτο «**συνήχθησαν**» πρὸς τόν Πιλάτον τῆς Κυβερνήσεως, ὁ ὁποῖος διέταξε τήν «**κουστωδία**» τῆς ἀστυνομίας νά σφραγίσῃ καί αὐτούς ἀκόμη τούς εὐτελεῖς ἰδιωτικούς ναούς τῶν καί ἔτσι νά τούς στερηθῇ βιαίως καί αὐτό ἀκόμη τό ἀναφαίρετο δικαίωμα τῆς λειτουργικῆς λατρείας πρὸς τόν Θεόν.

Ἦ ὁ ἐσφραγισμένος παρά τῆς ἀστυνομίας ἀνωτέρω ναῦσκος εἶναι ὁ Ἱ. Ναός τοῦ Ἁγ. Δημητρίου Κάτω Ὀβρυᾶς Πατρῶν. Σήμερα ἔχει ἀνακαινισθῆ παρά τῶν τέκνων τῶν ἀγωνιστῶν ἐκείνων.

Θά ἔπρεπε νά τό περιμένουν τοῦτο οἱ σύγχρονοι Ἄννοι καί Καϊάφαι ἀφοῦ γνωρίζουν πὸς μετὰ τό σφράγισμα τοῦ τάφου ἔρχεται πάντα ἡ Ἀνάστασις!

Ὁμάς Γ. Ο. Χ. μετὰ τοῦ Προέδρου τοῦ Παραρτήματος Γιαννιτῶν κ. Βασιλείου Ἀπαζίδου ἔμπροσθεν τῆς κεκλεισμένης Πύλης τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Λουκά.

Ἡ κεντρικὴ εἴσοδος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Λουκά Γιαννιτῶν κλειστὴ διὰ κτισίματος.

Ἐτέρα ὁμάς Χριστιανῶν ἔμπροσθεν τῶν δύο κεκλεισμένων Πυλῶν διὰ κτισίματος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Λουκά Γιαννιτῶν.

Τὸ σφράγισμα τῶν ναῶν τῶν ὀρθοδόξων (Παλ/γιτῶν) ἦταν γενικὸ σέ ὅλη τὴν Ἑλλάδα. Ὁ δεύτερος τοῦτος σφραγισμένος διὰ κτισίματος Ναός εἶναι ὁ Ἱερός Ναός τοῦ Ἁγίου Λουκά Γιαννιτῶν.

Τοῦτο ὅμως δεν ἐστάθηκε ἱκανὸ νὰ ξεριζώσῃ μέσα ἀπὸ τίς ψυχές τους τὴν ἀγάπη καὶ τὴν πίστη τοῦ Χριστοῦ.

Οἱ ψυχές πού Τόν ἀγαποῦν ξέρουν νὰ ὑπομένουν, ξέρουν νὰ καρτεροῦν καὶ νὰ ἐλπίζουν ἀφοῦ Αὐτός τούς εἶπε πῶς «καὶ πύλαι ἄδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς» τῆς Ἐκκλησίας Του!

Αϊκατερίνη Ρούττη είναι τό ὄνομά της.

Μάρτυς Χριστοῦ γράφεται στούς οὐρανοῦς!

— Μόνον σᾶν θά περάσετε πάνω ἀπ' τά πτώματά μας θά πάρετε τόν ἱερέα μας!

* Ἀκούστηκε νά λέει λίγο πρὶν δεχθῆ τό θανατηφόρο κτύπημα τοῦ χωροφύλακος.

" Ἄς εἶναι αἰωνία ἡ μνήμη της.

Τέλειος ὁ μακροχρόνιος διωγμὸς τῶν ὀρθοδόξων καὶ ἀπλωμένος εἰς ὅλες του τίς φάσεις.

«Εἰ ἐμέ ἐδίωξαν, καὶ ὑμᾶς διώξουσιν...» «**παραδώσουσι γὰρ ὑμᾶς εἰς συνέδρια καὶ ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν μαστιγώσουσιν ὑμᾶς**». (Ματθ. Γ' 17. Ἰωαν. ΙΕ' 20).

Καὶ ὅλα αὐτὰ διατί; Δι' οὐδέν ἄλλο εἰ μὴ μόνον διὰ τό ὅτι ἀντέταξαν εἰς τὸν δικτάτορα τῆς Ἐκκλησίας τὴν σταθερὴν ἀπόφασίν τους.

— " Ὁχι, δέν θά μᾶς φραγκέψης!

Ἄγιος Ἁγιορείτης Ἱερομόναχος Ἀρτέμιος Ξενοφωντινός στίς φυλακές γιατί λειτούργησε μέ τό Π. ἑορτολόγιο.

Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Γεράσιμος Σκουρτανιώτης πρό καί μετά τόν βίαιον ἀποσηματισμόν καί ἀπόκασίν του. (Βλέπε ἐφημ. «Ἐλεύθερη Ὥρα» 28 Φεβρουαρίου καί 8 Μαρτίου 1984)

Ὁ Ἀρχιμ. Ἐπιφ. Θεοδωρόπουλος κατηγορεῖ τοὺς Ὀρθοδόξους (παλ/γίτες) καί δὴ τοὺς ἱερεῖς διότι κατ' αὐτόν, μισοῦν τοὺς αἰρετικούς καί οὕτως θυσιάζουν τό κεφάλαιον τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης, πού δέν πρέπει νά θυσιάζεται χάριν δογματικῆς τινος διαφορᾶς. Ἦμπορεῖ νά μᾶς πῆ ὅμως χάριν ποίας ΥΠΕΡ δογματικῆς διαφορᾶς ἐθυσίασε, ἡ «μητέρα» τοῦ Ἐκκλησία, τό κεφάλαιον τῆς ἀγάπης καί ἐκήρυξε αὐτόν τόν ἄγριον, ἀνίερον, ἀντισυνταγματικόν, ἀντιχριστιανικόν καί ἀντιανθρωπιστικόν ἀκόμη διωγμόν κατὰ τῶν εὐσεβῶν παλαιοημερολογιτῶν κληρικῶν καί λαϊκῶν:

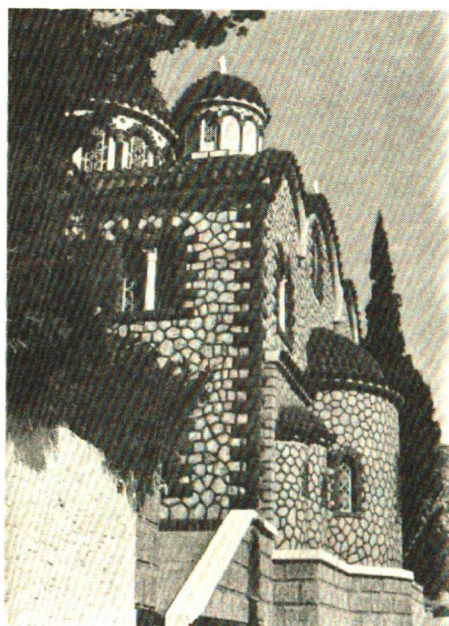

Καί δέν ἐφράγκεψαν οἱ πιστές νύμφες τοῦ Χριστοῦ. Μέ τήν θερμή τους προσευχή, μέ τήν ὑπομονή τους, μέ τίς εὐχές καί τίς πρεσβείες τῶν Ἁγίων μαρτύρων καί τῆς Θεοτόκου, ἀπολαμβάνουν σήμερα ἐλεύθερες τήν γαλήνην τοῦ ἀγγελικοῦ τους βίου.

Ὁ οὐράνιος Νυμφίος τους, τοὺς ἐχάρισε τό ποθούμενο. Ἐκκλησία ἐλευθέρα καί ζῶσα μέ ναούς πολλοῦς καί μοναστήρια, μέ ἱερεῖς καί Ἀρχιερεῖς πού ὀρθοτομοῦν τόν λόγον τῆς ἀληθείας καί φυλάττουν, ὅπως παρέλαβαν, τήν παρακαταθήκην τῆς Ἐκκλησίας Του πρὸς δόξαν τοῦ Ἁγίου Ὄνόματός Του.

Τό πλήθος τῶν Ὀρθοδόξων Ἀθηναίων Παλ/γιτῶν ἐκφράζει ἀνεμπόδιστα πιά καί ἐλεύθερα τό φρόνημα τῆς Πατροπαραδότου πίστεώς του. Δέν ραβδίζεται πιά μέ τά κλόμπς τῆς Ἀστυνομίας. Ὁ «Νέρων» ἀρχιεπίσκοπος «ἀπέθανε καί ἐτάφη» ὅπως θά ταφῆ, ἴσως ἀργά ἀλλά ἀσφαλῶς, καί ἡ κακοδοξία τοῦ οἰκουμενισμοῦ πού ἄφησε πίσω του.

Ἄλλά καί οἱ Ναοί τους δέν εἶναι πιά παράγκες. Ὑψώνονται ἐπιβλητικοί στόν ἐλεύθερο οὐρανό τῆς ὀρθοδοξίας.

ὦ ἀλήθεια! «Πόσοι ἐπολέμησαν τήν Ἐκκλησίαν καί οἱ πολεμήσαντες ἀπόλοντο· Αὐτή δέ ὑπέρ τόν οὐρανόν ἀναβέβηκε. Τοιοῦτον μέγεθος ἔχει ἡ Ἐκκλησία. Πολεμουμένη νικᾷ· ἐπιβουλευομένη περιγίγνεται· ὕβριζομένη λαμπρότερα καθίσταται· δέχεται τραύματα καί οὐ καταπίπτει ὑπό τῶν ἐλκῶν· κλυδωνίζεται ἀλλ' οὐ καταποντίζεται· χειμάζεται ἀλλά νανάγιον οὐχ ὑπομένει· παλαίει ἀλλ' οὐχ ἠττᾶται· πυκτεύει ἀλλ' οὐ νικᾶται». (Ἱερός Χρυσόστομος)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΕΡΩΤΗΣΙΣ 18η

Είπατε ὅτι ἡ ὀρθόδοξος ἐκκλησία ἀπέρριπτε τὸ νέον ἡμερολόγιον ἀπὸ τὸ 1582 μέχρι τὸ 1924. Ἀπὸ τότε λοιπὸν ἀρχίζει ἡ ἱστορία τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ἀπὸ τότε ἄρχισε τὸ ζήτημα τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου. Γενικῶς ὅμως, τὸ Ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον ἀψηχόλησε τὴν Ἐκκλησία ἀπὸ τοὺς πρώτους αἰῶνες. Καί τοῦτο διότι ἦταν ἀδύνατο νὰ υπάρξῃ ἐκκλησιαστικὴ συμφωνία μεταξύ τῶν πιστευσάντων εἰς τὸν Χριστὸν ὀλοκλήρου τῆς οἰκουμένης, χωρὶς νὰ χρησιμοποιεῖται ὑπὸ πάντων ἐνιαῖο ἡμερολόγιο.

Ἐπίσης, ἀδύνατον ἦταν γιὰ τὴν Ἐκκλησία νὰ ρυθμίσῃ τίς ἑορτές τοῦ ἔτους, τίς ἀκολουθίες, τὰ μαρτυρολόγια τῶν ἁγίων καὶ τὰ μεγάλα γεγονότα τῆς πίστεως, χωρὶς νὰ χρησιμοποιεῖ ἐνιαῖο παγκόσμιον ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιο.

Ἔτσι, ἡ Α΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος πού ἔγινε τὸ 325 μ.Χ. ἀσχολήθηκε ἐκτὸς τῆς αἰρέσεως τοῦ Ἀρείου καὶ μέ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον. Ἐπάνω στό Ἰουλιανὸ ἡμερολόγιο ἐνομοθέτησε τὸν χρόνον τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα, ὁ ὁποῖος πρέπει νὰ τηρεῖται ἀπαρασάλευτα εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἐκτοτε οἱ πιστοὶ τοῦ Χριστοῦ εἰς ὅλον τὸν κόσμον ἐώρταζαν ὁμοχρόνως καὶ ὁμοιότροπως τίς ἑορτές τῆς Ἐκκλησίας των. Τὸ γεγονὸς τοῦτο ἦταν τὸ καύχημα τῶν ἁγίων Πατέρων καὶ ἡ ἀπόδειξις ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι ΜΙΑ, διότι τὰ διασκορπισμένα ἀνά τὴν οἰκουμένην μέλη τῆς ἀποτελοῦσαν, διὰ τῆς πνευματικῆς ἐνότητος, καὶ στό σημεῖο τοῦ συνεορτασμοῦ, ἓνα σῶμα μέ κεφαλὴν του τὸν Χριστόν!

Πρὸ τῆς συγκλήσεως τῆς Α΄ Οἰκ. Συνόδου ἡ Ἐκκλησία ἡμερομηνιακῶς παρουσίαζε μιά κατάστασιν θεομίσητην, σάν καὶ αὐτὴ πού παρουσιάζει σήμερον ἡ κοινὴ τῶν Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος, ἡ χωρισμένη σὲ Παλαιοημερολογίτες καὶ νεοημερολογίτες.

Ἐπαρουσίαζε δηλαδὴ τὴν τραγικὴν εἰκόνα πού παρουσιάζει σήμερον μιά διηρημένη πνευματικῶς ἑλληνικὴ οἰκογένεια ὅταν τὰ καθήμενα, εἰς τὸ αὐτὸ τραπέζι τοῦ γεύματος μέλη τῆς, τὰ μὲν ἐσθίουν τὴν Χριστουγεννιάτικην γαλοπούλα, τὰ δὲ ἐλιές καὶ κρεμμύδια, γεγονὸς πού συμβαίνει, δυστυχῶς, σὲ πολλὰς οἰκογένειας.

Τούτη όμως ή διαίρεσις προκαλεί τήν ειρωνεία τών άπίστων και τών δυσεβών 'Ιεχωβάδων, πράγμα πού συνέβαινε και πρό τής Α'. Οικουμενικής Συνόδου, όπως λέγει ο άγιος 'Επιφάνιος «... ήν χλευή 'Ελλήνων (είδωλολατρών) λεγόντων και χλευαζόντων τήν έν τή 'Εκκλησία διαφωνίαν...» Αυτήν ακριβώς τήν διαφωνία έτακτοποίησε κατά άπόλυτον τρόπον ή Α' Οικουμενική Σύνοδος και έκτοτε μέχρι τό 1582 ή 'Εκκλησία έπαρουσίαζε θαυμάσια άρμονία στό ζήτημα του συνεορτασμού.

Έτσι ο μεγάλος Πατέρας τής 'Εκκλησίας του Ε' αιώνος Θεοδώρητος έγραφε καυχώμενος πρός καταισχύνην τών είδωλολατρών:

«... πανταχού γής και θαλάσσης, ήπειρώται και νησιώται, κοινή του Θεού και Σωτήρος έπιτελουσι τάς έορτάς και ένθα άν τις άποδημήσαι θελήση, κών πρός ήλιον άνίσχοντα, κών πρός δύόμενον, πανταχού τήν αυτήν εύρήσει κατά τόν αυτόν χ ρ ό ν ο ν έπιτελουμένην πανήγυριν».

ΕΡΩΤΗΣΙΣ 19η

Πώς διεκόπηκε τό 1582 ή άρμονία του συνεορτασμού τών πιστών;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Η Παπική εκκλησία απέκόπηκε όριστικά από τήν όρθόδοξον τό 1054 για τίς γνωστές καινοτομίες της, αλλά έώρταζε τίς έορτές τής Χριστιανοσύνης με τό ήμερολόγιον τών όρθοδόξων, τό 'Ιουλιανόν. Τό 1582 όμως, επί Πάπα Γρηγορίου του ΙΓ', έκαινοτόμησε και τό ήμερολόγιον τής 'Εκκλησίας της. Έφήρμωσε νέον ήμερολόγιον, τό λεγόμενον Γρηγοριανόν.

Έπραξε τουτο διότι, όπως ειπε, θέλησε να διορθώση τά σφάλματα του 'Ιουλιανού ήμερολογίου. Πίσω από τήν πράξη αυτή όμως διαφαίνονται δύο πράγματα. Πρώτον ότι οι άποστάτες τής πίστεως μή έχοντες πλέον τήν χάριν του Θεού εις τήν 'Εκκλησίαν των δέν δύναται να σταματήσουν εις τό πρώτον τους άμάρτημα και δεύτερον, ότι παραχώρησε ο Θεός να συμβή και τουτο δια να μην συναντώνται οι πιστοί Του μ' αυτους τους άσεβεις και βλάπτονται εκ τής συναναστροφής, κατά τίς κοινές ήμέρες τών άργιων και του έορτασμού.

Σχετικά με τουτο παρατήρησε σύγχρονος έπιστήμων ιατρός (Μοναχός 'Αγιορείτης) ότι «τό όρθόδοξον ήμερολόγιον είναι τό διάφραγμα και τό τείχος τό όποιον χωρίζει τους όρθοδόξους από τους αίρετικούς».

Άλλά και οι 'Αγιοι 'Απόστολοι άπαγορεύουν τόν συνεορτασμόν τών όρθοδόξων μετά τών 'Ιουδαίων, εκτός τών άλλων λόγων και δια τουτο. «Διά τουτο γάρ και όταν καμίαν φοράν συμπέση τό νομικόν Πάσχα εις ήμέραν Κυριακήν, ήμεις δέν έορτάζομεν κατ' αυτήν τό Πάσχα, αλλά τήν έρχομένην Κυριακήν, ίνα μή τοίς 'Ιουδαίοις συνεορτάσωμεν...».

Ο δέ άγιος Νικόδημος λέγει ότι «μολύνονται οι όρθόδοξοι, πνευματικά με τήν συναναστροφήν τών χριστοκτόνων» κατά τόν συνεορτασμόν. (Ι. Πηδάλιον, Έρμηνεία άγ. Νικοδήμου εις τόν Ζ' και Ο' Κανόνα τών άγιων 'Αποστόλων, σελ. 10 και 97).

ΕΡΩΤΗΣΙΣ 20η

Διατί ἐδημιούργησε ζήτημα εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἢ παρά τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας ἀλλαγὴ τοῦ Ἑ. Ἡμερολογίου;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Διότι ἡ Παπικὴ Ἐκκλησία ἀντιληφθεῖσα ὅτι διὰ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἡμερολογίου ἔθεσε μόνη τῆς φράγμα μεταξύ αὐτῆς καὶ τῆς ὀρθοδοξίας, γεγονός πού ἐμπόδισε τὴν προσηλυτιστικὴν δρᾶσιν τῆς, προσεπάθησε ἀμέσως νά τό ὑποσκελίση διὰ τῆς προωθήσεως τοῦ νέου ἡμερολογίου εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Διὰ τόν σκοπόν τοῦτον ἐχρησιμοποίησε ποικιλία πολιτικῆς, ὑποσχέσεις βοήθειας, ἀποστολὴ δώρων, γραμμάτων, ἴδρυσιν προπαγάνδας, ἐκβιασμούς κ.τ.λ.

Συγκεκριμένα, τὴν ἀνοιξὴ τοῦ 1583 ὁ Πάπας ἔστειλε πρέσβεις δύο Ἑλληνες ἀξιωματοῦχος στόν Πατριάρχην Κων/πόλεως Ἱερεμίαν Β΄ ἐπιστολὴν καὶ πλούσια δῶρα. Οἱ δέ κομισταὶ τούτων εἶχαν ἐντολὴ «ἵνα διαθέσωσι καὶ καταπέσωσι τὸν Πατριάρχην πρὸς ἀποδοχὴν τοῦ ν. ἡμερολογίου» καὶ ἀκόμη νά ἀποδείξουν εἰς αὐτόν ὅτι ἡ διόρθωσις εἶναι καλὴ καὶ φυσικὴ. (Χριστοδ. Παρασκευαΐδης ἐνθ' ἀνωτέρω σελίς 18-19. Ἐκκλ. Ἱστορ. Στεφανίδης σελίς 698-699. Μ. Ἑλλ. Ἐγκυκλοπαίδεια «Πυρρός» τόμος 1Β' σελ. 274. «Πραγματικὴ Ἀλήθεια...» σελ. 111-113).

Ὁ Πατριάρχης ὅμως Ἱερεμίας, ὁ ὁποῖος εἶχε καταδικάσει στὴν συνείδησή του εὐθύς ἐξ ἀρχῆς τὴν Παπικὴν αὐτὴ καινοτομία καὶ διέβλεπε ὅτι πίσω ἀπὸ τὰ δῶρα καὶ τό ἐνδιαφέρον τοῦ Πάπα κρύπτεται λάκκος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπέδιωκε νά θάψῃ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν ὀρθοδόξων, ἀντέκρουσε ψυχρά τὴν πρότασιν καὶ τὰ ἐπιχειρήματα τῶν πρέσβεων τοῦ Πάπα.

Ἐπίσης, διὰ τόν σκοπόν τοῦτον ὁ Πάπας προσπάθησε ἀκόμη νά πείσῃ τὸν Πατριάρχην Ἱερεμίαν μέσω τοῦ Πρίγκηπος τῆς Ἑνετίας Νικολάου Δαπόντε, ὁ ὁποῖος ἀπέστειλε ὡς πρέσβην τὸν ἐπιφανῆ Τζουάν Φραντζέσκο Μουρεζίνην. Καὶ τοῦτος ὅμως ἀπέτυχε ὅπως καὶ οἱ προηγούμενοι.

Ἐν συνεχείᾳ ὁ Πατριάρχης ἀπέστειλε ἐπιστολὴν πρὸς τὸν ἐν λόγῳ Πρίγκηπα Δαπόντε μεστή ὀρθοδόξου ὁμολογίας, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ὁδηγὸ ἀπλανῆ στὴν σκέψη τῶν ὀρθοδόξων ἀνά τοὺς αἰῶνας.

Λόγῳ τοῦ μήκους τῆς ἐπιστολῆς ἀναφέρομεν τὰ χαρακτηριστικότερα τμήματα αὐτῆς.

«Γαληνότητε πρίγκηψ τῶν Κλεινῶν Βενετῶν Κύριε Κύριε Νικόλαε Νταπόντε...

«... ἡ μὲν Ἐκκλησία ἡμῶν διακρατεῖ τὰ παραδοθέντα αὐτῇ, ἡ δὲ Δυτικὴ ὡς θέλει καὶ βούλεται. Ἄλλως γάρ ποιῆσαι οὐκ ἔχομεν ὄλως ὡς παντός Πατριάρχου τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν κανόσι καὶ νόμοις ὀφείλοντος ὑποκεῖσθαι καὶ παραδόσεσιν Ἐκκλησιαστικαῖς καὶ οὕτω διακρατοῦντος καὶ τοὺς ἐνταῦθα κυβερνῶντος μένει τὰ τῶν Ἁγίων Πατέρων πεφυλαγμένα. Οὐ γάρ ὑπέρτεροι κανόνων ἡμεῖς, δι' ὃ πολλοὶ τῆς εὐθείας ἐξετράπησαν, ὑπήκοοι δὲ καὶ ἐκπληρωταί, ὡς δυνατόν, πρὸς οἰκοδομεῖν τὴν ἐξουσίαν ἢν

ἔδωκεν ἡμῖν ὁ Κύριος, χρώμενοι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῇ καθ' ἡμᾶς, ἥτις ἔχει λόγους ἀγίων πολλούς, μαρτύρια, κανόνες καὶ ἄλλα καθ' εἰρμόν ἀναγιγνωσκόμενα τόν ἐνιαυτόν ὅλον καὶ εἰ τί τῆς Παγχρύσου ἀλύσεως ταύτης ἀποτεμοῦμεν, εἰς τὴν τοῦ ὄλου καθαίρεισιν τὴν ζημίαν ἐπάξομεν ἀνωφελῶς...»

Κατόπιν, ἀφοῦ ἀναιρεῖ τόν ἰσχυρισμόν περὶ τῆς διορθώσεως τάχα τῶν σφαλμάτων τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, παρατηρεῖ:

«Τὴν αὐθεντίαν ἐχέτωσαν οἱ τῶν θείων Πατέρων κανόνες καὶ οἱ τῶν εὐσεβῶν βασιλέων νόμοι καὶ οὐχὶ οἱ ἀστρονόμοι...»

Καὶ ἐξηγεῖ ὅτι ἔστω καὶ ἂν «ὁ χρόνος καὶ ἡ τῶν φωστήρων κίνησις περὶ τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα ἀνωμαλίαν τινὰ ποιεῖ, τῇ εὐσεβείᾳ γέ μὴν οὐδ' ὅπως οὖν τοῦτο λυμáινεται. Ὅθεν οὐδέν μετατρέπειν δεῖ τόν τῶν Ἁγίων Πατέρων κανόνα καὶ καινοτομεῖν καὶ εἰς αἰτίαν στάσεως τὰς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας κινεῖν... πολλά ἄλλα εἰσὶ ψυχοφελῆ καὶ σωτήρια καὶ οὐχὶ τὰ παίγνια τῶν ὠρολογίων τούτων οὐδέν ὄντων». («Πραγματικὴ Ἀλήθεια» σελῖς 113-115 - Χριστοδ. Παρασκευασίδης, ἐνθ' ἀνωτέρω, σελ. 18-20).

Αὐτὰ ἀπήντησε ὁ Πατριάρχης Ἱερεμίας, στερεότυπα πρὸς τόν Πρίγκηπα Νικόλαο καὶ ἦταν ἀρκετὰ διὰ νά τόν κάμουν νά παραιτηθῇ τῆς ἀξιώσεώς του. Θά ἦταν ὅμως παράλειψη σοβαρῆ ἐκ μέρους τοῦ Πατριάρχου ἐάν δέν ἔφερνε τὸ ζήτημα στὴ Σύνοδο τῶν Ἀρχιερέων πρὸς λεπτομερῆ ἐξέταση καὶ λήψη ἐπισημοῦ Συνοδικῆς ἀποφάσεως, διὰ τῆς ὁποίας θά ἐλάμβανε γνώση καὶ ὁδηγίεσ τὸ ὀρθόδοξον ποιμνιον.

Διὰ τοῦτο συγκάλεσε Πανορθόδοξον Σύνοδον εἰς Κων/πολιν τὸ ἴδιο ἔτος 1583, εἰς τὴν ὁποίαν ἔλαβαν μέρος καὶ οἱ ἄλλοι Ὀρθόδοξοι Πατριάρχες, ὁ Ἀλεξανδρείας Σίλβεστρος καὶ ὁ Ἱεροσολύμων Σωφρόνιος, μετὰ πολλῶν Ἀρχιερέων.

Δι' αὐτῆς καταδικάστηκε τὸ νέον ἡμερολόγιον, ἀπαγορεύθηκε ρητῶς ἡ ἀποδοχὴ του ἐκ μέρους τῶν ὀρθοδόξων καὶ ἀναθεματίσθησαν ὅσοι ἤθελον ἀκολουθήσῃ αὐτό.

Τὸ κείμενον τῆς Συνοδικῆς ἀποφάσεως μετὰ τόν ἀναθεματισμόν τοῦ ν. ἡμερολογίου θά τὸ δοῦμε στὸ ἐπόμενο κεφάλαιον τῆς Ἐκκλησιολογίας.

Ἐπίσης, ἔνεκα τῆς ἀνυποχωρήτου ἐπιμονῆς τῶν Παπικῶν, συνήλθαν ἀκόμη δύο Πανορθόδοξοι Σύνοδοι εἰς Κων/πολιν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου Β' τὸ 1587 καὶ τὸ 1593 αἱ ὁποῖαι, ὡς καὶ πρότερον, κατεδίκασαν τὸ νέον ἡμερολόγιον καὶ τοὺς ἀκολουθοῦντας αὐτό.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ 21η

Ἐγνώριζε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χ.Π. τὴν γενομένην καταδίκην τοῦ νέου ἡμερολογίου παρὰ τῶν Πανορθοδόξων τούτων Συνόδων;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ναί, τὸ ἐγνώριζε καὶ μάλιστα μετὰ πάσης λεπτομερείας! Ὁ ἴδιος τὸ 1918, ὅταν ἦταν ἀκόμα Ἀρχιεπίσκοπος ἐδημοσίευσεν εἰς τόν «Ἐκκλησιαστικὸν Κήρυκα» (ἀριθμ. φυλ. 146) μελέτην του, περὶ τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου.

Τούτη ὁμως ἡ διαίρεσις προκαλεῖ τὴν εἰρωνεία τῶν ἀπίστων καὶ τῶν δυσεβῶν Ἰεχωβάδων, πράγμα πού συνέβαινε καὶ πρό τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὅπως λέγει ὁ ἅγιος Ἐπιφάνιος «... ἦν χλευῆ Ἑλλήνων (εἰδωλολατρῶν) λεγόντων καὶ χλευαζόντων τὴν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ διαφωνίαν...» Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν διαφωνία ἐτακτοποίησε κατὰ ἀπόλυτον τρόπον ἡ Α΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος καὶ ἔκτοτε μέχρι τὸ 1582 ἡ Ἐκκλησία ἐπαρουσίαζε θαυμάσια ἁρμονία στό ζήτημα τοῦ συνεορτασμοῦ.

Ἔτσι ὁ μέγας Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ε΄ αἰῶνος Θεοδώρητος ἔγραφε καυχώμενος πρὸς κατασχύνην τῶν εἰδωλολατρῶν:

«... πανταχοῦ γῆς καὶ θαλάσσης, ἠπειρῶται καὶ νησιῶται, κοινῇ τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἐπιτελοῦσι τὰς ἐορτάς καὶ ἔνθα ἂν τις ἀποδημῆσαι θελήσῃ, κἂν πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα, κἂν πρὸς δυσόμενον, πανταχοῦ τὴν αὐτὴν εὐρήσει κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἐπιτελουμένην πανήγυριν».

ΕΡΩΤΗΣΙΣ 19η

Πῶς διεκόπηκε τὸ 1582 ἡ ἁρμονία τοῦ συνεορτασμοῦ τῶν πιστῶν;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ἡ Παπικὴ ἐκκλησία ἀπεκόπηκε ὀριστικά ἀπὸ τὴν ὀρθόδοξον τὸ 1054 γιὰ τίς γνωστὲς καινοτομίαις τῆς, ἀλλὰ ἐώρταζε τίς ἐορτές τῆς Χριστιανοσύνης μέ τὸ ἡμερολόγιον τῶν ὀρθοδόξων, τὸ Ἰουλιανόν. Τὸ 1582 ὁμως, ἐπὶ Πάπα Γρηγορίου τοῦ ΙΓ΄, ἐκαινοτόμησε καὶ τὸ ἡμερολόγιον τῆς Ἐκκλησίας τῆς. Ἐφήρμωσε νέον ἡμερολόγιον, τὸ λεγόμενον Γρηγοριανόν.

Ἐπραξε τοῦτο διότι, ὅπως εἶπε, θέλησε νά διορθώσῃ τὰ σφάλματα τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου. Πίσω ἀπὸ τὴν πρῶτη αὐτὴ ὁμως διαφαίνονται δύο πράγματα. Πρῶτον ὅτι οἱ ἀποστάτες τῆς πίστεως μὴ ἔχοντες πλέον τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν δέν δύνανται νά σταματήσουν εἰς τὸ πρῶτον τους ἀμάρτημα καὶ δεύτερον, ὅτι παραχώρησε ὁ Θεός νά συμβῆ καὶ τοῦτο διὰ νά μὴ συναντῶνται οἱ πιστοὶ Του μ' αὐτοὺς τοὺς ἀσεβεῖς καὶ βλάπτονται ἐκ τῆς συναναστροφῆς, κατὰ τίς κοινές ἡμέρας τῶν ἁργιῶν καὶ τοῦ ἑορτασμοῦ.

Σχετικά μέ τοῦτο παρατήρησε σύγχρονος ἐπιστήμων ἱατρός (Μοναχός Ἁγιορείτης) ὅτι «τὸ ὀρθόδοξον ἡμερολόγιον εἶναι τὸ διάφραγμα καὶ τὸ τεῖχος τὸ ὅποιον χωρίζει τοὺς ὀρθοδόξους ἀπὸ τοὺς αἱρετικούς».

Ἄλλὰ καὶ οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι ἀπαγορεύουν τὸν συνεορτασμόν τῶν ὀρθοδόξων μετὰ τῶν Ἰουδαίων, ἐκτός τῶν ἄλλων λόγων καὶ διὰ τοῦτο. «Διὰ τοῦτο γάρ καὶ ὅταν καμίαν φορὰν συμπέσῃ τὸ νομικόν Πάσχα εἰς ἡμέραν Κυριακὴν, ἡμεῖς δέν ἐορτάζομεν κατ' αὐτὴν τὸ Πάσχα, ἀλλὰ τὴν ἐρχομένην Κυριακὴν, ἵνα μὴ τοῖς Ἰουδαίοις συνεορτάσωμεν...».

Ὁ δὲ ἅγιος Νικόδημος λέγει ὅτι «μολύνονται οἱ ὀρθόδοξοι, πνευματικά μέ τὴν συναναστροφὴν τῶν χριστοκτόνων» κατὰ τὸν συνεορτασμόν. (Ι. Πηδάλιον, Ἑρμηνεία ἁγ. Νικοδήμου εἰς τὸν Ζ΄ καὶ Ο΄ Κανόνα τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, σελ. 10 καὶ 97).

Διατί ἐδημιούργησε ζήτημα εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἢ παρά τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας ἀλλαγὴ τοῦ Ἑ. Ἡμερολογίου;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Διότι ἡ Παπικὴ Ἐκκλησία ἀντιληφθεῖσα ὅτι διὰ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἡμερολογίου ἔθεσε μόνη τῆς φράγμα μεταξύ αὐτῆς καὶ τῆς ὀρθοδοξίας, γεγονός πού ἐμπόδισε τὴν προσηλυτιστικὴν δρᾶσιν τῆς, προσεπάθησε ἀμέσως νά τό ὑποσκελίση διὰ τῆς προωθήσεως τοῦ νέου ἡμερολογίου εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Διὰ τόν σκοπόν τοῦτον ἐχρησιμοποίησε ποικιλία πολιτικῆς, ὑποσχέσεις βοήθειας, ἀποστολὴ δώρων, γραμμάτων, ἴδρυσιν προπαγάνδας, ἐκβιασμούς κ.τ.λ.

Συγκεκριμένα, τὴν ἀνοιξὴ τοῦ 1583 ὁ Πάπας ἔστειλε πρέσβεις δύο Ἑλληνας ἀξιωματούχους στόν Πατριάρχην Κων/πόλεως Ἱερεμίαν Β΄ ἐπιστολὴν καὶ πλούσια δῶρα. Οἱ δέ κομισταὶ τούτων εἶχαν ἐντολὴ «ἵνα διαθέσωσι καὶ καταπέσωσι τόν Πατριάρχην πρὸς ἀποδοχὴν τοῦ ν. ἡμερολογίου» καὶ ἀκόμη νά ἀποδείξουν εἰς αὐτόν ὅτι ἡ διόρθωσις εἶναι καλὴ καὶ φυσικὴ. (Χριστοδ. Παρασκευαΐδης ἐνθ' ἀνωτέρω σελίς 18-19. Ἐκκλ. Ἱστορ. Στεφανίδη σελίς 698-699. Μ. Ἑλλ. Ἐγκυκλοπαίδεια «Πυρσός» τόμος ΙΒ΄ σελ. 274. «Πραγματικὴ Ἀλήθεια...» σελ. 111-113).

Ὁ Πατριάρχης ὁμως Ἱερεμίας, ὁ ὁποῖος εἶχε καταδικάσει στήν συνείδησή του εὐθύς ἐξ ἀρχῆς τὴν Παπικὴν αὐτὴ καινοτομία καὶ διέβλεπε ὅτι πίσω ἀπὸ τὰ δῶρα καὶ τό ἐνδιαφέρον τοῦ Πάπα κρύπτεται λάκκος, εἰς τόν ὁποῖον ἐπεδίωκε νά θάψῃ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν ὀρθοδόξων, ἀντέκρουσε ψυχρά τὴν πρότασιν καὶ τὰ ἐπιχειρήματα τῶν πρέσβων τοῦ Πάπα.

Ἐπίσης, διὰ τόν σκοπόν τοῦτον ὁ Πάπας προσπάθησε ἀκόμη νά πείσῃ τόν Πατριάρχην Ἱερεμίαν μέσω τοῦ Πρίγκηπος τῆς Ἑνετίας Νικολάου Δαπόντε, ὁ ὁποῖος ἀπέστειλε ὡς πρέσβην τόν ἐπιφανῆ Τζουάν Φραντζέσκο Μουρεζίνην. Καὶ τοῦτος ὁμως ἀπέτυχε ὅπως καὶ οἱ προηγούμενοι.

Ἐν συνεχείᾳ ὁ Πατριάρχης ἀπέστειλε ἐπιστολὴν πρὸς τόν ἐν λόγῳ Πρίγκηπα Δαπόντε μεστή ὀρθοδόξου ὁμολογίας, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ὁδηγὸ ἀπλανῆ στήν σκέψη τῶν ὀρθοδόξων ἀνά τούς αἰῶνας.

Λόγῳ τοῦ μήκους τῆς ἐπιστολῆς ἀναφέρομεν τὰ χαρακτηριστικότερα τμήματα αὐτῆς.

«Γαληνότατε πρίγκηψ τῶν Κλεινῶν Βενετῶν Κύριε Κύριε Νικόλαε Νταπόντε...

«... ἡ μὲν Ἐκκλησία ἡμῶν διακρατεῖ τὰ παραδοθέντα αὐτῇ, ἡ δὲ Δυτικὴ ὡς θέλει καὶ βούλεται. Ἄλλως γάρ ποιῆσαι οὐκ ἔχομεν ὄλως ὡς παντός Πατριάρχου τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν κανόνι καὶ νόμοις ὀφείλοντος ὑποκεῖσθαι καὶ παραδόσεσιν Ἐκκλησιαστικαῖς καὶ οὕτω διακρατοῦντος καὶ τούς ἐνταῦθα κυβερνῶντος μένει τὰ τῶν Ἁγίων Πατέρων πεφυλαγμένα. Οὐ γάρ ὑπέρτεροι κανόνων ἡμεῖς, δι' ὃ πολλοὶ τῆς εὐθείας ἐξετράπησαν, ὑπήκοοι δὲ καὶ ἐκπληρωταί, ὡς δυνατόν, πρὸς οἰκοδομεῖν τὴν ἐξουσίαν ἡν

ἔδωκεν ἡμῖν ὁ Κύριος, χρώμενοι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῇ καθ' ἡμᾶς, ἧτις ἔχει λόγους ἁγίων πολλούς, μαρτύρια, κανόνες καὶ ἄλλα καθ' εἰρμόν ἀναγιγνωσκόμενα τὸν ἐνιαυτὸν ὅλον καὶ εἰ τί τῆς Παγχρύσου ἀλύσεως ταύτης ἀποτεμοῦμεν, εἰς τὴν τοῦ ὄλου καθαίρεσιν τὴν ζημίαν ἐπάξομεν ἀνωφελῶς...»

Κατόπιν, ἀφοῦ ἀναιρεῖ τὸν ἰσχυρισμὸν περὶ τῆς διορθώσεως τάχα τῶν σφαλμάτων τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, παρατηρεῖ:

«Τὴν αὐθεντίαν ἐχέτωσαν οἱ τῶν θείων Πατέρων κανόνες καὶ οἱ τῶν εὐσεβῶν βασιλέων νόμοι καὶ οὐχὶ οἱ ἄστρονόμοι...»

Καὶ ἐξηγεῖ ὅτι ἔστω καὶ ἂν «ὁ χρόνος καὶ ἡ τῶν φωστῆρων κίνησις περὶ τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα ἀνωμαλίαν τινὰ ποιεῖ, τῇ εὐσεβείᾳ γέ μὴν οὐδ' ὅπως οὖν τοῦτο λυμαίνεται. Ὅθεν οὐδέν μετατρέπειν δεῖ τὸν τῶν Ἁγίων Πατέρων κανόνα καὶ καινοτομεῖν καὶ εἰς αἰτίαν στάσεως τὰς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας κινεῖν... πολλὰ ἄλλα εἰσὶ ψυχοφελῆ καὶ σωτήρια καὶ οὐχὶ τὰ παίγνια τῶν ὠρολογίων τούτων οὐδέν ὄντων». («Πραγματικὴ Ἀλήθεια» σελῖς 113-115 - Χριστοδ. Παρασκευαΐδης, ἐνθ' ἀνωτέρω, σελ. 18-20).

Αὐτὰ ἀπήντησε ὁ Πατριάρχης Ἱερεμίας, στερεότυπα πρὸς τὸν Πρίγκηπα Νικόλαο καὶ ἦταν ἄρκετὰ διὰ νὰ τὸν κάμουν νὰ παραιτηθῇ τῆς ἀξιωσεως του. Θὰ ἦταν ὅμως παράλειψη σοβαρῆ ἐκ μέρους τοῦ Πατριάρχου ἐάν δέν ἔφερνε τὸ ζήτημα στὴ Σύνοδο τῶν Ἀρχιερέων πρὸς λεπτομερῆ ἐξέταση καὶ λήψη ἐπισήμου Συνοδικῆς ἀποφάσεως, διὰ τῆς ὁποίας θὰ ἐλάμβανε γνώση καὶ ὁδηγίαις τὸ ὀρθόδοξον ποιμνιον.

Διὰ τοῦτο συγκάλεσε Πανορθόδοξον Σύνοδον εἰς Κων/πολιν τὸ ἴδιον ἔτος 1583, εἰς τὴν ὁποίαν ἔλαβαν μέρος καὶ οἱ ἄλλοι Ὀρθόδοξοι Πατριάρχες, ὁ Ἀλεξανδρείας Σίλβεστρος καὶ ὁ Ἱεροσολύμων Σωφρόνιος, μετὰ πολλῶν Ἀρχιερέων.

Δι' αὐτῆς καταδικάστηκε τὸ νέον ἡμερολόγιον, ἀπαγορεύθηκε ρητῶς ἡ ἀποδοχὴ του ἐκ μέρους τῶν ὀρθοδόξων καὶ ἀναθεματίσθησαν ὅσοι ἠθελον ἀκολουθήσῃ αὐτό.

Τὸ κείμενον τῆς Συνοδικῆς ἀποφάσεως μετὰ τὸν ἀναθεματισμὸν τοῦ ν. ἡμερολογίου θὰ τὸ δοῦμε στὸ ἐπόμενο κεφάλαιον τῆς Ἐκκλησιολογίας.

Ἐπίσης, ἔνεκα τῆς ἀνυποχωρήτου ἐπιμονῆς τῶν Παπικῶν, συνῆλθαν ἀκόμη δύο Πανορθόδοξοι Σύνοδοι εἰς Κων/πολιν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου Β' τὸ 1587 καὶ τὸ 1593 αἱ ὁποῖαι, ὡς καὶ πρότερον, κατεδίκασαν τὸ νέον ἡμερολόγιον καὶ τοὺς ἀκολουθοῦντας αὐτό.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ 21η

Ἐγνώριζε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χ.Π. τὴν γενομένην καταδίκην τοῦ νέου ἡμερολογίου παρὰ τῶν Πανορθοδόξων τούτων Συνόδων;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ναί, τὸ ἐγνώριζε καὶ μάλιστα μετὰ πάσης λεπτομερείας! Ὁ ἴδιος τὸ 1918, ὅταν ἦταν ἀκόμα Ἀρχιμανδρίτης ἐδημοσίευσεν εἰς τὸν «Ἐκκλησιαστικὸ Κήρυκα» (ἀριθμ. φυλ. 146) μελέτην του, περὶ τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου.

Εἰς αὐτὴν ἀναφέρει τὴν προαναφερθεῖσαν ἐπιστολὴν τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου καὶ λέγει ὅτι «αὕτη (ἡ ἐπιστολή) χαρακτηρίζει ὡς ἄριστα τὴν θέσιν ἣν εὐθὺς ἀμέσως κατέλαβεν ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἀπέναντι τῆς Γρηγοριανῆς τροποποιήσεως τοῦ ἡμερολογίου (ἡ ὁποία χαρακτηρίσθηκε παρ' αὐτῆς) ὡς μία τῶν πολλῶν καινοτομιῶν τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης παγκόσμιον σκάνδαλον καὶ αὐθαίρετος τῶν ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων καταπάτησις». («Πραγμ. ἹΑλήθεια...» σελίς 126-127).

ΕΡΩΤΗΣΙΣ 22α

Ἀπὸ τὰς Πανορθόδοξους Συνόδους τοῦ 16ου αἰῶνος μέχρι τὸ 1924, προέκυψε ζήτημα ἡμερολογίου εἰς τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ναί, πολλές φορές. Καὶ αἰτία τούτου, ἐκτός ἀπὸ τίς ἀλλεπάλληλες ἐνοχλήσεις τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας, ἦταν καὶ οἱ παρεμβάσεις μερικῶν ἀντιπροσώπων τῆς ἀστρονομικῆς ἐπιστήμης.

Τὸ 1848 ἐπὶ Πατριαρχοῦ Κων/πόλεως Ἀνθίμου συγκροτήθηκε Μεγάλῃ Σύνοδος εἰς τὴν Κων/πολιν, ἡ ὁποία ἀπέστειλε ἐγκύκλιον πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ ὀρθόδοξους ὑπογραφομένη ἀπὸ τὸν Πατριάρχην Κων/πόλεως Ἀνθιμον, τὸν Ἀλεξανδρείας Ἱερόθεον, τὸν Ἀντιοχείας Μεθόδιον καὶ τὸν Ἱεροσολύμων Κύριλλον.

Δι' αὐτῆς τῆς συνόδου καταδικάζεται ἐμμέσως τὸ νέον ἡμερολόγιον ὡς ἀθέτησις Ἐκκλησιαστικῆς Παραδόσεως καὶ «ὕπαγόρευμα τοῦ διαβόλου» καὶ τονίζεται ὅτι «ὁ δεχόμενος νεωτέρισμόν κατελέγχει ἐλλειπῆ τὴν κεκηρυγμένην ὀρθόδοξον πίστιν (ἡ ὁποία πεπληρωμένη παρά τῶν 7 Οἰκ. Συνόδων) ἤδη ἐσφράγισται μὴ ἐπιδεχομένη μῆτε μείωσιν, μῆτε αὔξησιν, μῆτε ἀλλοίωσιν».

Τονίζεται δὲ ἐν αὐτῇ ὅτι «ὁ τολμῶν ἢ πράξει ἢ συμβουλευθεῖν ἢ διανοηθῆναι (νὰ ἀποδεχθῆ ὅποιονδήποτε νεωτερισμόν, ἐπομένως καὶ τὸ νέον ἡμερολόγιον)... ἐκουσίως καθυπεβλήθη εἰς τὸ αἰώνιον ἀνάθεμα, διὰ τὸ βλασφημεῖν εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ὡς τάχα μὴ ἀρτίως λαλήσαν ἐν ταῖς γραφαῖς καὶ Οἰκ. Συνόδοις».

(Βλέπε τὴν Ἐγκύκλιον εἰς «Πραγματικὴ ἹΑλήθεια...» σελ. 124-125).

Μετά παρέλευσιν μισοῦ αἰῶνος, ἐδημιούργησε θέμα εἰς τὴν ὀρθόδοξον ἐκκλησίαν ἡ ἐπέμβασις τοῦ ἐκ Σμύρνης μαθηματικοῦ Ἐπαμεινώνδα Πολυδώρου, ὁ ὁποῖος ὑπέβαλε πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν Κων/πόλεως πραγματείαν περὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ Ἱουλιανοῦ ἡμερολογίου.

Ἡ πραγματεία αὕτη παραπέμφθηκε παρὰ τοῦ Πατριαρχείου εἰς εἰδικὴν ἐπιτροπὴν πρὸς ἐξέτασιν, ἡ ὁποία τελικὰ ἀπέρριψε δι' ἐκθέσεώς της τὴν πρότασιν τοῦ μαθηματικοῦ αὐτοῦ. Ἀναίρεσε δὲ ἓνα πρὸς ἓνα ὅλα τὰ ἐπιχειρήματα αὐτοῦ, τονίσασα ὅτι ἀπὸ Ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως «οὐδὲν εὐρίσκει τὸ θρησκευτικῶς συνηγοροῦν ὑπὲρ τῆς ἀνάγκης τοῦ ἀποστῆναι τῆς διὰ τῶν αἰῶνων καθιερωθείσης πράξεως τῆς Ἐκκλησίας (ὥστε) ἀντικαταστήσαι τὸ ἀστρονομικῶς ἀτελέστερον θεωρούμενον ἡμερολόγιον δι' ἑτέρον ἀστρονομικῶς τελειότερον ὑποτιθεμένου ἡμερολογίου...».

Ἐτόνιζε ἀκόμη ὅτι «... Εὐπροσδέκτως τῷ Θεῷ εορτάζουσιν οὐδὲ οἱ ἀστρονομικὴν ἀκριβείαν ἐπιτηδεύοντες περὶ τὴν τήρησιν τῶν καιρῶν, ἀλλ' οἱ ἀκριβεῖς περὶ τὴν εὐσέβειαν». («Πραγματικὴ Ἀλήθεια...» σελίς 128-129 (πρβλ. καὶ Χριστοδ. Παρασκευαΐδη ἐνθ' ἀνωτέρω σελ. 28).

Ἄφοῦ ἔλαβε ὑπ' ὄψιν τοῦ ὁ Πατριάρχης Κων/λεως Ἰωακείμ ὁ Γ' τὴν ἀνωτέρω ὀρθόδοξον ἔκθεσιν τῆς Ἐπιτροπῆς ἀπέστειλε Συνοδικὴν ἐγκύκλιον, τὴν 22αν Ἰουνίου 1902, πρὸς ἀπάσας τὰς Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας ἐξηγῶν τὰ τῆς νεωτέρας ἀναμοχλεύσεως τοῦ ἡμερολογιακοῦ καὶ ζητῶν ἀπὸ αὐτὰς ἀπάντησιν διότι ὅπως ἔλεγε «...ἐπιτεινομένης ἐν ταῖς ἡμέραις (ἐκείναις) τῆς συζητήσεως» προτάσσονται ποικίλοι ἰσχυρισμοὶ «πρὸς τε τὴν ἐπιστήμην καὶ τὴν θρησκείαν ταυτοχρόνως ἀναφερόμενοι». («Πραγματικὴ Ἀλήθεια», σελ. 131).

ΕΡΩΤΗΣΙΣ 23η

Ποία θέση ἔλαβαν οἱ ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι τὸ 1902 ἔναντι τῆς ἐπανεμφανίσεως τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ὅλες οἱ Ἐκκλησίαι ἀπέκρουσαν ὁμόφωνα δι' ἐπιστολῶν τοὺς πού ἔστειλαν πρὸς τὸν Πατριάρχην, τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ μαθηματικοῦ Ε. Πολυδώρου διατυπώνοντας τὴν ἔμμονήν τοὺς εἰς τὰ πατροπαράδοτα, μέ διαφορετικόν μὲν τρόπον ἢ κάθε μία ἀλλὰ μέ τὸ ἴδιο πνεῦμα.

Ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας ἔγραφε:

«... γνωστοὶ εἰσὶν οἱ αἰώνιοι τῆς Ρώμης πόθοι, οἵτινες ποτε καὶ ὑπῆρχαν ἡ αἰτία ἀποστασίας αὐτῆς. Γνωσταὶ ἐν τῇ ἱστορίᾳ εἰσὶ καὶ αἱ διάφοροι αὐτῆς μεθοδεῖαι, αἱ τε φανεραὶ καὶ αἱ κρύφια, αἱ πρὸς καθυπόταξιν τῆς ὀρθοδόξου Ἀνατολῆς τείνουσαι... Τὸ ζήτημα τῆς μεταβολῆς ἢ καὶ τῆς μερικῆς μόνον μεταρρυθμίσεως τοῦ ἡμερολογίου οὐ μικρόν ὡσαύτως ἀπὸ πολλοῦ ἤδη ταράττει τοὺς ὀρθόδοξους καὶ ἐν τῇ ἡμετέρα χώρα... Οἱ αὐθεντικώτεροι τῶν ἡμετέρων λογίων κλίνουσι μᾶλλον ὑπὲρ τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου... Ἡ αὐθεντικὴ αὐτῆ τῶν λογίων φωνὴ ποιεῖ καὶ ἡμᾶς τοὺς τῆς Ἐκκλησίας φρουροὺς προσφέρεσθαι μετὰ μεγάλης ἐπιφυλάξεως πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν τινῶν ὅπως μεταβληθῇ τὸ ἡμερολόγιον...».

Ἡ Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων μετὰ τῶν ἄλλων ἐτόνιζε: «...πᾶσα περὶ μεταρρυθμίσεως τοῦ κρατοῦντος ἡμερολογίου καὶ δὴ ἐπὶ προτιμήσει τοῦ Γρηγοριανοῦ ἀπόφασις ἔσται ἐπὶ βλάβῃ τῆς ὀρθοδοξίας».

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρουμανίας ἀπήντησεν: «... Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἁγίας Αὐτοκεφάλου ὀρθοδόξου Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας φρονεῖ καὶ ἐξαιτεῖται ἵνα μένωμεν εἰς ἅπερ εὐρισκόμεθα σήμερον. Ἐπειδὴ εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ θίξωμεν τὰς κανονικὰς διατάξεις, ἐάν ἠθέλωμεν σκεφθῆ περὶ μεταβολῆς τινος ἢ μεταρρυθμίσεως τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου... οὔτε διὰ τοῦ δακτύλου δέν ἐπιτρέπεται ἡμῖν νὰ θίξωμεν τὰς ἀπρηχαιωμένας ἀποφάσεις, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησιαστικὴν δόξαν...».

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Μαυροβουνίου ὑπέμνησε διὰ τοῦ προκαθημένου της ὅτι: «...τὸ ζήτημα εἶναι λίαν σοβαροῦ χαρακτήρος... διὰ τοῦτο φοβούμενος μὴ ὑποπέσωμεν εἰς κίνδυνον τινά, ὁποῖους γνωρίζομεν ἐκ τῆς Ἱστορίας εἰμί ταύτης τῆς ταπεινῆς γνώμης ὅπως καί εἰς τὸ ἐξῆς τηρῶμεν τὴν πράξιν τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου».

Τέλος, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἀπάντησε γιὰ πρώτη φορά, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τίς ἄλλες Ἐκκλησίες, μέ ἀπρεπῆ φιλελευθερισμό, διότι κατ' αὐτὴν ἤμποροῦσαν οἱ ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες νά ἐπιχειρήσουν τὴν μεταρρύθμισιν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου «συμφώνως πρὸς τὰς προόδους καί τὰ πορίσματα τῆς ἀστρονομικῆς ἐπιστήμης», διστακτικά ὅμως διότι «μετ' αὐτοῦ (τοῦ ἡμερολογίου) συνδέεται τὸ ἑορτολόγιον τῆς Ἐκκλησίας» καθὼς διετύπωνε εἰς τὴν ἀπάντησίν της.

(Βλέπε ὁλόκληρες τίς ἀνωτέρω ἀπαντήσεις εἰς βιβλίον «Πραγματικὴ Ἀλήθεια...» σελίς 132-139, πρβλ. Χριστοδ. Παρασκευαῖδη ἐνθ' ἀνωτέρω σελ. 31-36).

Ἡ ὑπόθεσις τότε ἔκλεισε θεαρέστως μέ τὴν ἱστορικὴν ἀνταπάντησιν τοῦ Οἴκου. Πατριάρχου Ἰωακείμ, ὁ ὁποῖος ἐτόνιζε πρὸς ὅλες τίς ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες, τὴν 12ην Μαΐου 1904, μεταξὺ τῶν πολλῶν:

«Τοῦτο γάρ γνώρισμα οὐσιωδέστατον ὀρθοδοξίας... Τὸ μὴ κινεῖν ὄρια αἰώνια ἃ οἱ Πατέρες ἡμῶν ἔθεντο». Παρατηροῦσε, δέ πῶς μόνον διὰ τῆς πιστῆς ἐμμονῆς εἰς τὰ πατροπαράδοτα θά δυνηθῆ ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία **«ἀποκροῦσαι τὰς νεωτερικὰς τάσεις καί ἐνεργείας τὰς προϊούσας...»** («Πραγματικὴ Ἀλήθεια ...» σελίς 138. Πρβλ. Χριστοδ. Παρασκευαῖδη, σελ. 36-37).

Ἔτσι, γιὰ δύο ἀκόμα δεκαετίες καί ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, μετὰ τῶν λοιπῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, τηροῦσε ἀμετακίνητον τὸ πατροπαράδοτον Ἰουλιανόν Ἡμερολόγιόν της, ὥσπου ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χρυσόστομος Παπαδόπουλος δημιούργησε διὰ τῆς μεταρρυθμίσεώς του, τὸ μεγάλο νεοημερολογιτικόν ζήτημα τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ 24η

Μεταμελήθηκε διὰ τὴν πράξιν του αὐτὴ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Εἰλικρινά ὄχι. Φοβούμενος ὅμως τὴν ἰσχυρὴ ἀντίδραση τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ ἐσκέφθηκε πρὸς στιγμὴν νά ἐπανορθώσῃ τὴν παρανομίαν, ὄχι βέβαια ἐπειδὴ ὄφειλε, ἀλλὰ γιὰ νά γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν ὀργὴν τοῦ λαοῦ.

Ἀπὸ τὸν προσωπικόν του φίλον, Ἀρχιμανδριτὴν Φιλόθεον Ζερβάκο, γνωρίζομε ὅτι μιά φορά **«ἐσήκωσε καί τὰς δύο του χεῖρας καί ἐκτύπα τὴν κεφαλὴν του, καί ἔλεγε: Νά μὴ τὸ ἔσωνα, νά μὴν τὸ ἔσωνα (νά ἀλλάξω τὸ ἡμερολόγιον). Αὐτός, αὐτός ὁ διεστραμμένος ὁ Μεταξάκης μέ πῆρε στὸν λαιμό του».** Μεταξάκης λεγόνταν ὁ Πατριάρχης Κων/πόλεως Μελέτιος μετὰ τοῦ ὁποῖου συνέπρωξε τὴν παρανομία.

Ἡ ἀνωτέρω φωτογραφία ἐδημοσιεύθηκε εἰς τό περιοδικό « Ἑσπερία » τοῦ Λονδίνου τήν 16ῃ 12-1918 καί παρουσιάζει τόν Χρυσοστ. Παπαδόπουλον καί τόν Μελέτιον Μεταξάκη, μετά δύο ἄλλων φίλων των, κατά τήν διαμονήν των εἰς τήν Ἀγγλίαν τό 1918.

Πολλές φορές μιά φωτογραφία ἀποκαλύπτει περισσότερα ἀπό ἓνα ὀλόκληρο βιβλίον!

Αὐτή ἐν προκειμένῳ ἀποκαλύπτει τόν « παλαιόν ἄνθρωπον » τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου.

Εὐρισκόμενος ὄρθιος ἐκ δεξιῶν τοῦ καθημένου, « Πατρός » τῆς Μασσονίας, Πατριάρχου Μ. Μεταξάκη, ἀπολαμβάνει τήν ἀνεσινπού προσφέρει ἡ ἀμφίεση τῶν διαμαρτυρομένων κληρικῶν τῆς Ἀγγλίας!

(Ἐκ τοῦ βιβλίου « Φιλήματα Ἰούδα » Ἐκδοσις περιοδικον « Ἅγιος Ἀγαθάγγελος »).

Ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος ὡς Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν

Νά γιατί ἐπέμενε ὁ Κύριος...

— Προσέχετε ἀπό τῶν ψευδοπροφητῶν διότι ἔρχονται σέ σᾶς μέ τό ἔνδυμα τοῦ ... ὀρθοδόξου ἐνῶ ἔσωθεν εἶναι ... αἰρετικοί οἰκουμενιστές καί Προτεστάντες!

(Πρβλ. Ματθ. Ζ' 15)

Λέγει ἀκόμη ὁ Ἀρχιμ. Φιλόθεος πῶς τοῦ εἶπε τότε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος: « Πήγαινε εἰς τόν Πρόεδρον τῶν Παλαιοημερολογιτῶν καί εἰπέ αὐτῷ νά πάη εἰς τήν Κυβέρνησιν νά εἶπῃ νά μέ διατάξῃ καί αὔριο τό πρωί νά στείλῃ ἀγγελίαν εἰς ὅλας τάς Ἐκκλησίας νά ἐπαναφέρουν τό παλαιόν ἡμερολόγιον ».

(Βλέπε βιβλ. Ἀρχιμ. Φιλ. Ζερβάκου « Τό νέον Παπικόν Ἡμερολόγιον καί οἱ καρποί αὐτοῦ », σελ. 34, 35).

Τοῦτο ὅμως οὔτε ἀληθινὴν μεταμέλεια δείχνει οὔτε ἐκκλησιαστικῶς ἐνδεδειγμένη ἐνέργεια Ἱεραρχοῦ. Γι' αὐτό δικαίως τοῦ ἀπήντησε μετὰ τὴν ἄρνησιν τῆς Κυβερνήσεως ὁ συνομιλητὴς του Φιλ. Ζερβάκος «Ἐφ' ὅσον εἶσθε ἀρχηγὸς τῆς Ἐκκλησίας δὲν πρέπει νὰ ζητᾶτε νὰ σᾶς διατάξουν ἄνθρωποι πολιτικοί». (Αὐτόθι).

Παρά ταῦτα ὅμως, μετ' ὀλίγον, ὁ σκληροκάρδιος Ἱεραρχὸς, ἐσκέφθηκε πὺς ἦταν «φρονιμότερον» νὰ σηκώσῃ τὰ «κλόμπς» τῆς ἀστυνομίας καὶ νὰ κτυπήσῃ τὰ κεφάλια τῶν ὀρθοδόξων, παρά νὰ σηκώσῃ τὰ χέρια του καὶ νὰ κτυπήσῃ τὸ δικό του κεφάλι, γεγονός πού ἐπραξε ὅπως εἶδαμε καὶ οὕτως μετέβαλε εἰς νόμον τὴν ἀνομίαν του.

**Ἦ πόσοι ἐπολέμησαν τὴν Ἐκκλησίαν καὶ οἱ πολέμησαντες ἀπόλοντο.
Αὐτὴ δὲ ὑπὲρ τὸν οὐρανὸν ἀναβέβηκε!**

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΟΝ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Τό κεφάλαιον τοῦτο εἶναι τό δυσκολότερον ἀλλά καί τό σπουδαιότερον τοῦ ὅλου ζητήματος.

Ἐάν δέν γνωρίζουμε, οἱ ὀρθόδοξοι, τά στοιχειώδη περί Ἐκκλησίας Χριστοῦ, δέν εἴμεθα σέ θέση νά κρίνουμε σωστά τό ἡμερολογιακό ἤ ὅ,τι ἔχει σχέσιν μέ τήν διαφορά πού ὑπάρχει μεταξύ ὀρθοδοξίας καί αἱρέσεων, ἔστω καί ἂν διαθέτουμε πᾶσαν τήν θέλησιν. Στό σημεῖο τοῦτο ἡ θέλησις πρέπει νά συνοδεύεται καί ἀπό τήν γνῶσιν.

Γνῶσιν δέ δέν ἐννοοῦμε τήν τοῦ ἐξειδικευμένου ἐπιστήμονος, διά τῆς ὁποίας δύναται κανεῖς νά διατυπῶνῃ εὐχερῶς καί κομψά τίς σκέψεις του, ἀλλά τήν γνῶσιν ἐκείνην τήν βασικὴν καί ἀπαραίτητον πού λέγει ὁ Ἀπόστολος διά νά μὴν εἴμεθα, περί τήν πίστιν «**νήπιοι κλυδωνιζόμενοι καί περιφερόμενοι παντί ἀνέμῳ τῆς διδασκαλίας**» καί τῆς πλάνης τῶν ἐκάστοτε ψευδοδιδασκάλων τῶν αἱρέσεων. (Πρβλ. Ἐφεσ. Δ' 14).

Εἶναι δύσκολο τό κεφάλαιο τοῦτο διότι τό φρόνημα τῶν περισσοτέρων σημερινῶν χριστιανῶν περί ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὡς μόνης δυναμένης νά σώσῃ τόν ἄνθρωπο, ἔχει ἐκφυλισθῆ, συνεπεία τῆς σκοπίμου καί δολίας διδασκαλίας τῶν ψευδοπροφητῶν τοῦ οἰκουμενισμοῦ. Καί ἀκόμη διότι ἡ κατήχησις των ἐπάνω στήν Ἀποστολικήν διδασκαλίαν, στό σημεῖο πού δύναται αὐτή νά χρησιμοποιηθῆ ὡς κριτήριον ὀρθοδοξίας, ἐκτός ἀπό ἀνεπαρκῆς εἶναι καί ὅλως διεστραμμένη ὅπερ καί χειρότερον.

Ἐπί πλέον εἶναι δύσκολον διότι οἱ χριστιανοὶ ἔχουν διδαχθῆ παιδιόθεν, ἀπό τά κατηχητικά τῶν Θεολόγων τοῦ οἰκουμενισμοῦ νά «**ἀγαποῦν**» πάντας τοὺς χριστιανοὺς ἀνεξαρτητῶς δόγματος, καί νά τοὺς θεωροῦν ἀδερφοὺς ἐν Χριστῷ καί οὐδέποτε νά ἀποστρέφονται οὐδένα διότι πᾶσα ἀποστροφή προσκρούει, καθὼς λέγουν, εἰς τήν μεγάλην ἐντολήν τῆς Ἀγάπης!

Σάν ἀπόδειξη τούτου ἀναφέρουμε τό γεγονός ὅτι ἐνῶ πάντες οἱ ἐκκλησιαζόμενοι συνεπαίρνονται ἀπό τήν ἐκφώνησιν τοῦ λειτουργοῦ «**Ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους...**» καί τήν κατανοοῦν, ὄχι μόνον δέν αἰσθάνονται τίποτε ἀπολύτως ὅταν ἀκούουν εἰς τήν συνέχεια, «**τάς θύρας, τάς θύρας...**» ἀλλά οὔτε κἂν τήν ἀπλήν ἐρμηνείαν τούτου γνωρίζουν!

Οὐδείς γνωρίζει ὅτι αὐτό σημαίνει, κλείσαμε τὰς θύρας τοῦ ναοῦ ἵνα «μή τις τῶν κατηχουμένων, μή τις τῶν ἀπίστων, μή τις τῶν ἑτεροδόξων» δηλαδή τῶν αἰρετικῶν «τῶν μὴ δυναμένων μετασχεῖν τῆς μυστικῆς Τραπέζης εἰσέλθῃ καὶ περιεργασθῇ τὸ μυστήριον τὸ μέγα» («Ἀποστολικαὶ διαταγαὶ» βιβλ. Β' Κεφ. 1Β' & Γερβασ. Παρασκευοπούλου» Ἑρμηνευτ. Ἐπιστас. Θ. Λειτουργίας» σελίς 195).

Ἐάν ὁμως δέν διαθέτει ὁ χριστιανός τὰ κριτήρια, διὰ τῶν ὁποίων γνωρίζεται ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἐκ τῶν ἄλλων τῶν σχισματικῶν καὶ αἰρετικῶν, πῶς θά μπορέσῃ νά κρίνῃ μέ μόνην τὴν θέλησιν ποία, ἀπὸ τίς δύο ἐν προκειμένῳ Ἐκκλησίες τῆς Ἑλλάδος, εἶναι ἡ ὄντως ὀρθόδοξος;

Καὶ ἂν δέν πιστεύει πῶς οὐδεμία ἄλλη Ἐκκλησία πλὴν τῆς ΜΙΑΣ, τῆς ὀρθοδόξου, δύναται νά τὸν ὀδηγήσῃ εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν, πῶς νά ἀσχοληθῇ ἐπιμόνως διὰ τὴν ἀνεύρεσίν της;

Τέλος, ἐάν θεωρῇ, ὁ ὀρθόδοξος ἁμάρτημα τὴν ἀποστροφήν του πρὸς τὸν αἰρετικόν καὶ ἂν δέν γνωρίζει πῶς ὁ Εὐαγγελιστῆς πού ἐξύμνησε τὴν ἐντολήν τῆς ἀγάπης περισσότερο παντός ἄλλου, ἀπαγορεύει ὄχι μόνον τὴν πνευματικὴν ἐπικοινωνία τοῦ ὀρθοδόξου μετὰ αἰρετικοῦ, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν ἀκόμη τὸν ἀπλὸν χαιρετισμόν, διότι καθὼς λέγει «ὁ λέγων αὐτῷ χαίρειν κοινωνεῖ τοῖς ἔργοις αὐτοῦ τοῖς πονηροῖς», πῶς νά ἀποστραφῇ τὴν ἐκκλησίαν τῶν καινοτόμων νεοημερολογιτῶν;

Διὰ πάντα ταῦτα παρακαλεῖται ὁ εὐσεβῆς ἀναγνώστης τοῦ κεφαλαίου τούτου, μαζί μέ τὴν καλὴν του θέλησιν διὰ μία σοβαρὴ ἐξέταση τοῦ ἡμερολογιακοῦ, ἀπὸ πλευρᾶς ἐκκλησιολογικῆς, νά διαθέσῃ καὶ τὴν ἀνάλογον προσοχὴν πού ἀπαιτεῖ ἡ σοβαρότης τοῦ θέματος τούτου.

Α.Δ.Κ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΟΝ

«Πίστιν δέ ἡμεῖς οὔτε παρ' ἄλλων γραφομένην ἡμῖν νεωτέραν παραδεχόμεθα, οὔτε αὐτοί τὰ τῆς ἡμετέρας διανοίας γεννήματα παραδίδοναι τολμῶμεν, ἵνα μή ἀνθρώπινα ποιήσωμεν τὰ τῆς εὐσεβείας ρήματα· ἀλλ' ἄπερ παρά τῶν ἁγίων Πατέρων δεδιδάγμεθα, ταῦτα τοῖς ἐρωτῶσιν ἡμᾶς διαγγέλομεν».

(Μ. Βασίλειος)

ΕΡΩΤΗΣΙΣ 1η

Εἶχε δικαίωμα ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, παρά τῶν Ἱερῶν Κανόνων, νά μεταρρυθμίση τό Ἰουλιανόν ἡμερολόγιον καί ἄν ὄχι διατί;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ὅχι, δέν εἶχε τέτοιο δικαίωμα. Καί δέν τό εἶχε διά τούς ἐξῆς κυρίως λόγους:

Πρῶτον, διότι τό Ἰουλιανόν ἡμερολόγιον εἶναι τό ὄργανον πού ρυθμίζει χρονικά, τήν λατρείαν τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν ὀλοκλήρου τῆς Οἰκουμένης καί ὄχι μόνο τῶν Ἑλλήνων.

Διά τούτου ἐπιτυγχάνεται καί ἐκφράζεται ἡ ἐνότητα τῶν ὀρθοδόξων Χριστιανῶν ἄνευ τῆς ὁποίας τὰ διασκορπισμένα, ἀνά τήν οἰκουμένη, μέλη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ δέν ἠμποροῦν νά λογισθοῦν ὡς σῶμα Ἐν μέ κεφαλῇ ΜΙΑ, τόν Χριστόν. Αὐτό ἀκριβῶς τό γεγονός ὡμολόγησε καί ὁ καινοτόμος Ἀρχιεπίσκοπος ἕνα χρόνο πρὶν προβῆ στήν μεταρρύθμισιν.

Ἡ ἔκθεσις τῆς πενταμελοῦς ἐπιτροπῆς τοῦ 1923 τήν ὁποίαν, εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τήν Ἐκκλησίαν, συνέταξε καί κατόπιν υπέγραψε ὁ ἴδιος ὡς Ἀρχιμανδρίτης τότε, μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀναφέρει καί τοῦτο:

«... ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ ὀρθόδοξοι αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίες, ἂν καὶ ἀνεξάρτητοι ἐσωτερικῶς εἶναι ὅμως στενωῶς συνδεδεμένοι πρὸς ἀλλήλας καὶ ἠνωμένοι, διὰ τῆς ἀρχῆς τῆς πνευματικῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας ἀποτελοῦσαι μία καὶ μόνην ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ συνεπῶς οὐδεμία τούτων δύναται νὰ χωρισθῆ τῶν λοιπῶν καὶ νὰ ἀποδεχθῆ νέον ἡμερολόγιον, χωρὶς νὰ καταστῆ σχισματικὴ ἀπέναντι τῶν ἄλλων».

(Χριστοδ. Παρασκευαΐδης « Ἱστορικὴ καὶ Κανονικὴ Θεώρησις τοῦ Παλ/γιτικοῦ ζητήματος...», Ἀθῆναι 1982, σελ. 49-52).

Δεύτερον, δὲν εἶχε τέτοιο δικαίωμα διότι ἀφ' ὅτου τὸ Ἰουλιανόν ἡμερολόγιον ἔγινε ὄργανον τῆς Ἐκκλησίας, διὰ τοῦ ὁποίου πραγματοποιεῖται ἡ συμφωνία καὶ ἡ ἐνότητα τῶν πιστῶν, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὸ αἶτημα τῆς προσευχῆς τοῦ Θεανθρώπου «**ἵνα πάντες (οἱ μαθηταὶ Του) ἔν ὧσι...**», τὸ ἡμερολόγιον τοῦτο, κατέλαβε ἀσφαλῶς σπουδαίαν θέσιν μεταξύ τῶν Ἱερῶν θεσπισμάτων πού ὀνομάζονται ἐκκλησιαστικὲς παραδόσεις.

Σὺν παράδοση λοιπόν πού εἶναι δὲν πρέπει νὰ μεταρρυθμίζεται καὶ νὰ διορθῶνεται ἀνεξάρτητα ἔάν τὸ συνιστοῦν τοῦτο ἢ ὄχι οἱ ἐκάστοτε ἀστρονόμοι. Διὰ τοὺς χριστιανούς οἱ παραδόσεις δὲν κρίνονται μὲ ἐπιστημονικὰ κριτήρια, ἀλλὰ μὲ ἀγιοπατερικά ἐκκλησιαστικά, οὔτε ποτέ λογίζονται ὡς πρόξενοι ζημίας τῶν πιστῶν καὶ λανθασμένες. Εἶναι πάντοτε θετικὲς καὶ ὠφελοῦν. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Προεδρεύσας τῆς Ἑβδόμης Οἰκ. Συνόδου Ἅγιος Ταράσιος τονίζει:

«Τὰ γὰρ ἐν αὐτῇ (τῇ Ἐκκλησίᾳ) παραδοθέντα οὐκ εἰσι ναὶ καὶ οὐ, ἀλλὰ ναὶ εἰσὶν ἐν ἀληθείᾳ καὶ μένουσιν ἀρραγῆ καὶ ἀκράδαντα εἰς τὸν αἰῶνος χρόνον» (Mansi τομ. 12 σελ. 1002).

Τρίτον, δὲν εἶχε τέτοιο δικαίωμα ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, διότι τὸ νέον ἡμερολόγιον εἶχε χαρακτηρισθῆ ἀπὸ τοὺς Ἁγίους Πατέρες ὡς ὑπαγόρευμα τοῦ διαβόλου, εἶχε καταδικασθῆ διὰ συνολικοῦ ἀναθέματος ὑπὸ τριῶν Πανορθόδοξων Συνόδων, καὶ εἶχε ἀπαγορευθῆ ρητῶς ἡ εἴσοδος του εἰς τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Τέλος, ἓνας ἀκόμη ἀπὸ τοὺς πλέον σοβαροὺς λόγους πού δὲν ἔπρεπε νὰ δεχθῆ τὸ νέον ἡμερολόγιον ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, εἶναι καὶ τὸ ὅτι τοῦτο ἐξυπηρετεῖ τὸ ἔργον τοῦ ἀντιχρίστου οἰκουμενισμοῦ εἰς τὸ σημεῖον τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ 2α

Δέν ἔχουν λοιπόν δικαίωμα οἱ νεώτεροι ἐπίσκοποι μιᾶς Ἐκκλησίας ὡς Πατέρες πού εἶναι καὶ αὐτοί, νὰ τροποποιοῦν κάτι ἐκ τῶν Παραδόσεων ὅταν τοῦτο τὸ ἀπαιτοῦν οἱ ἀνάγκες τῆς ἐποχῆς των;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Τὸ θέμα τῆς δικαιοδοσίας τῶν ἐπισκόπων εἶναι μεγάλο καὶ λεπτό. Οἱ νεωτεριστὲς ἐπίσκοποι τὸ ἐπικαλοῦνται πρὸς υπεράσπισίν των ἀκόμη καὶ στίς πιὸ τολμηρὲς περιπτώσεις, ἐκεῖνες πού ἀλλοιώνουν καὶ καταργοῦν, ἀκριβῶς καὶ ἄνευ λόγου σοβα-

ροῦ, καί τά πλέον ἱερώτερα ἀπό ὅσα διεφυλαξε ἀκαινοτομήτως ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἐπί πολλοῦς αἰῶνας.

Συγκεκριμένα, διά τήν περίπτωσιν τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου παρετήρησε τότε κάποιος νεωτεριστής ἐπίσκοπος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ὅτι, ἐάν καμθῆ ἡ ἱεραρχία ἀπό τόν σκανδαλισμόν τοῦ λαοῦ καί τῆς ἀντιδράσεώς του θά «**παρομοιάσῃ μέ λιμνάζον ὕδωρ**» ὡς ἐστερημένη δηλαδή τῆς δυνάμεως καί τοῦ δικαιώματος νά κινηθῆ πέραν κεκανονισμένων ὁρίων. (Πρβλ. Χριστοδ. Παρασκευαῖδη ἐνθ' ἀνωτέρω, σελ. 99).

Ἡ ἀλήθεια ὁμως εἶναι ὅτι μιά τοπική Ἐκκλησία, ὅπως εἶναι τῆς Ἑλλάδος, σάν ζωντανός ὀργανισμός πού εἶναι, διαφέρει ἀσφαλῶς ἀπό τό λιμνάζον ὕδωρ καί δύναται νά κινεῖται. Αὐτό ὁμως δέν σημαίνει ὅτι δύναται κινουμένη νά ἀγνοῆ καί νά παραβιάσῃ τοῦς εὐρισκομένους ἐπί τῆς πορείας τῆς ὁδοδείκτες πού ἔθεσαν οἱ Πατέρες τῶν Ἁγίων Ἑπτὰ Οἴκουμ. Συνόδων, μέ σκοπόν νά κατευθύνουν σωστά τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ εἰς τοῦς αἰῶνας καί νά τήν προφυλάσσουν ἀπό τοῦς ὑφάλους καί τίς παγίδες τῶν ἐκάστοτε ἀντιχρίστων αἱρετικῶν.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ 3η

Αὐτοί οἱ ἐπί τῆς πορείας ὁδοδείκτες, πού εἶναι ἀσφαλῶς κανόνες καί ἀποφάσεις προηγουμένων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, δέν δύναται σέ καμμίαν περίπτωσιν νά ἀγνοηθοῦν ἢ νά τροποποιηθοῦν ἀπό νεωτέρους Πατέρες;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Οἱ Ἱεροί Κανόνες καί ἡ Παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας ἔχουν κῦρος αἰώνιον. Σέ παλαιότερες ἐποχές καί κατά τό χρονικόν διάστημα πού ἡ Ἐκκλησία ἀνοικοδομοῦσε ἀκόμη τόν πνευματικόν της Ναό, συνέβησαν μερικές τροποποιήσεις ἐπί τό τελειότερον. Ἐπί παραδείγματι ἀπηγορεύθη ὁ γάμος τῶν Ἐπισκόπων πού δέν ἀπαγορευόταν κατά τοῦς χρόνους τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων. Ἐκτοτε ὁμως καί μετά τήν ἀγιωτάτην Ἑβδόμην Οἴκουμ. Σύνοδον, ἀπαγορεύεται ρητῶς ἡ κατάργησις ἢ ἡ τροποποίησις τῶν Ἱ. Κανόνων καθῶς καί τῶν Παραδόσεων τῆς Ἐκκλησίας.

Περί τούτου γράφει χαρακτηριστικά ὁ Ἱερός Δοσίθεος τά ἐξῆς: «δέν δύναται Σύνοδος τις οἰκουμενική Παγκόσμιος κατά τινά ὅπωςδῆποτε αἰτίαν νομοθετῆσαι τι κατά τῶν πράξεων καί ἀποφάσεων τῶν ἐπτὰ ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Οὔτε περί πίστεως, οὔτε περί ἠθῶν, οὔτε περί Μυστηρίων, οὔτε περί τάξεων. Ἀντινομοθετοῦσα γάρ ταύταις οὐκ ἔσεται Ἁγία Σύνοδος, ἀλλά βέβηλος, πονηρά, βιαία, ληστρική καί διόλου (τελείως) παράνομος».

(Δωδεκάβιβλος σελ. 983 (Βλέπε «Φωνή ἐξ' Ἁγίου Ὁρους» 1972, σελ. 24).

“Αν λοιπόν δέν ἔχει τό δικαίωμα οὔτε Παγκόσμιος Σύνοδος νά ἀντινομοθετήσῃ καί περί τῶν ἐλαφροτέρων ἀκόμη, ἡθῶν καί τάξεων, πού ἐνομοθέτησαν οἱ Ἑπτά Οἰκ. Σύνοδοι, πόσο περισσότερο δέν εἶχε τό δικαίωμα ἡ μικρή Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος νά πράξῃ τοῦτο πού ἔπραξε;

Καί δέν εἶχε τό δικαίωμα διότι τό ἔργον τῶν ἐπτά (7) Οἰκουμενικῶν Συνόδων δέν εἶναι ἔργον ἀνθρώπινον, ἀλλά τοῦ Παναγίου Πνεύματος πού ἀπεστάλη ἀπό τόν Θεόν διά νά ὀδηγήσῃ τήν Ἐκκλησίαν Του εἰς «πᾶσαν τήν ἀλήθειαν». (Πρβλ. Ἰωάν. 1ΣΤ΄ 13).

Ὁ εὐσεβῆς Βασιλεὺς καί μετέπειτα Ἅγιος Κωνσταντῖνος γράφει σέ μίαν ἐπιστολήν του: «... Αὐτά τά ὁποῖα ὤρισαν οἱ Ἅγιοι Ἐπίσκοποι τῆς Ἁγίας Α΄ Οἰκ. Συνόδου -ἐν Νικαίᾳ - τόσον εἰς τά τῆς Πίστεως, ὅσον καί εἰς τās ἑορτάς τοῦ Πάσχα, δέν εἶναι διατεταγμένα εἰ μή μόνον ἐκ τῆς ἰδίας θελήσεως τοῦ Θεοῦ». (Ἐκκλ. Ἱστορ. Εὐσεβίου, βιβλ. 3ον, κεφ. 20). Καί ἀκόμη, ὁ ἴδιος ἐξηγεῖ πῶς ὀλόκληρο τό ἔργον τῶν Ἁγίων τούτων Πατέρων, εἰς τό ὁποῖον συμπεριλαμβάνεται καί ἡ τοποθέτησις τῶν ἑορτῶν ἐπὶ τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, εἶναι ἔργον Θεοῦ καί ὄχι ἀνθρώπων ἀφοῦ «τό Ἅγιον Πνεῦμα τοιούτων καί τηλικούτων ἀνδρῶν ταῖς διανοίαις ἐγκείμενον τήν θείαν βούλησιν ἐξεφώτισε». (Ἐκκλ. Ἱστ. Σωκράτους. Βλέπε Δογματική Π. Τρεμπέλα 2ος τόμ. σελίς 402).

Δικαίως λοιπόν παρατηρεῖ σύγχρονος ἀγιορείτης ὅτι ἡ παρά τῶν Ἐπισκόπων τυχόν ἄρνησις νά συμμορφωθοῦν μέ τούς Ἱεροῦς Κανόνas «ὀδηγεῖ εἰς τό ὄλως ἀντίθετον τοῦ προσδοκωμένου ἀποτελέσμα, ἤτοι τήν ἐπιβουλὴν τοῦ ἀνθρώπινου παραγοντος ἐπὶ τοῦ Θείου».

(Ἄρχιμ. Γ. Καψάνη «Ἡ Ποιμαντική Διακονία κατὰ τούς Ἱ. Κανόνas», σελ. 79).

Τέλος, τονίζομεν ὅτι δικαίωμα καί χρέος τῶν Ἐπισκόπων εἶναι νά συνέρχωνται εἰς Σύνοδον, ὅταν παρουσιάζεται νέον ζήτημα εἰς τήν Ἐκκλησίαν, διά νά καθορίζουν «ἐπὶ τό σαφέστερον τῆς οὐρανίας φιλοσοφίας τά δόγματα», ὥστε νά προσλάβωσι μέν αὐτά «σαφήνεια, ἀποδεικτικότητα καί ἀκρίβεια, οὐχί ὅμως καί νά ἀλλοιωθῶσι, κολοβωθῶσι καί διαστραφῶσιν ἀλλά νά διατηρήσωσι τήν ὀλοκληρίαν αὐτῶν καί ἀκεραιότητα καί τήν ἀληθῆ καί ἰδιάζουσαν αὐτῶν ἔννοιαν». (Δογμ. Π. Τρεμπέλα, Τομ. 2ος, σελ. 402).

ΕΡΩΤΗΣΙΣ 4η

Τό δικαίωμα τῆς οικονομίας, πού παρέχεται παρά τῶν Ἱερῶν Κανόνων δέν καλύπτει τούς Ἐπισκόπους τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας; Δέν ἤμποροῦσε ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, στηριζόμενη ἐπὶ τοῦ δικαιώματος τούτου νά μεταρρυθμίσῃ τό ἡμερολόγιόν της;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Σαφῶς ὄχι! Οἱ ἐπίσκοποι ἔχουν τό δικαίωμα νά παρεκκλίνουν πρὸς στιγμήν ἀπό τήν ἀκρίβειαν, τῶν μὴ οὐσιωδῶν τῆς Πίστεως «μειζονος ἔνεκα κατορθώματος» λέγει ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας. Αὐτὴ δέ ἡ πρόσκαιρος παρέκκλισις ἐπιτρέ-

πεται σέ δύο περιπτώσεις. Ἡ ὅταν πρόκειται νά προέλθῃ ἐξ αὐτῆς «μείζον ἀγαθόν» ἢ ὅταν πρόκειται νά ἀποφευχθῇ «μείζον κακόν». (Δογματική Π. Τρεμπέλα, Τόμος Γ' σελ. 49).

Διά τοῦτο ἡ Μία Ἁγία Καθολική Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ πάντοτε, ὅταν χρησιμοποιοῦσε τήν οἰκονομίαν, «ἐξήταξε πρωτίστως ἐάν ἡ ἐλαφρά καί πρόσκαιρος παρέκκλισις ἀπό τῆς ἀκριβείας θά συνετέλῃ εἰς ἐξασφάλισιν μείζονος ἀγαθοῦ». (Αὐτόθι σελ. 57).

Ἐχει ὁμως σχέσιν ἡ ἐκ μέρους τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας μονομερῆς ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου, μέ τήν οἰκονομίαν πού προβλέπεται ὑπό τῶν Ἁγίων Πατέρων, ἀφοῦ δι' αὐτῆς, τῆς ἀλλαγῆς, ὅχι μόνον δέν ἐπῆλθε μείζον ἀγαθόν ἀλλ' ἀπεναντίας ἐπροξενήθηκε μείζον κακόν καί σχῆμα ὀλέθριον μεταξύ τῶν ὀρθοδόξων;

Περισσότερον δέ ἀδικαιολόγητον καί ἔνοχον καθιστᾷ τήν Ἑλληνικήν Ἐκκλησίαν τό γεγονός ὅτι ἐγνώριζε πῶς τό νέον ἡμερολόγιον ἀπό τό 1582 εἶχε προξενήσῃ ἔριδες καί ζημίαι εἰς τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ καί ὡς τοιοῦτον δέν ἦταν δυνατόν νά μὴν δημιουργήσῃ καί νέας τοιαύτας.

Περί αὐτοῦ γράφει ὁ μέγας Πατέρας τῆς Ὀρθοδοξίας Μελέτιος ὁ Πηγᾶς: «... ἐξ οὗ γάρ ἐξεδόθη τό Καλενδάριον (Ἡμερολόγιον) τό Γρηγοριανόν ἄλλο οἶον μῆλον ἔριδος τήν Οἰκουμένην ἐτάραξε καί χειμῶν τις αἰφνίδιος κατέλαβε τήν ὑπ' οὐρανόν...» (Χριστοδ. Παρασκευαΐδη «Μελέτιος ὁ Πηγᾶς», Αθήναι 1971, σελ. 87).

Ἐτι δέ περισσότερο δέν ἀνήκει, ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου, εἰς τό εἶδος τῆς «οἰκονομίας», διότι ἡ παραγκώνισις τοῦ ὀρθοδόξου ἡμερολογίου δέν ἦταν πρόσκαιρος, ἀλλά μόνιμος παρανομία καί διαρκῆς ἀσέβεια, ἡ ὁποία, ἐνῶ ἐπροξένησε τόσα κακά καί σχῆμα, δέν προσέφερε οὐδέν καλόν εἰς τήν Ἐκκλησίαν.

Ἐπαναλαμβάνομεν καί διά ἑτέρας διατυπώσεως, ὅτι ἡ «οἰκονομία» εἶναι ἐξαίρεση «τοῦ κανόνος διά συγκεκριμένην μόνον περίπτωσιν» ὁμοιάζουσα θύρας πρὸς καιρόν ἀνοιγομένης «καί αὐθις συγκλειομένης ἵνα μὴ διασεισθῇ οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον ἡ ἀκριβεία». (Δογματική Π. Τρεμπέλα, Τομ. 3ος, σελ. 49).

«Ἐὰν κατ' οἰκονομίαν ποιῶν τι», λέγει ὁ Ἱερός Θεοφύλακτος, «οὐχ ὡς ἀπλῶς καλόν τοῦτο ποιεῖ ἀλλ' ὡς πρὸς καιρόν χρειῶδες» (Αὐτόθι).

ΕΡΩΤΗΣΙΣ 5η

Περιέχεται τό ἡμερολόγιον εἰς τήν κατηγορίαν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων ἐκείνων πού δέν ἐπιδέχονται μεταρρυθμισιν;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ναί, ἀκριβῶς καί τοῦτο διότι, ἡ τοποθέτησις τοῦ ἑορτολογίου ἐπὶ τοῦ Ἱουλιανοῦ ἡμερολογίου εἶναι, καθῶς εἶπαμε, ἔργον θεῖον τῆς Α' Οἰκ. Συνόδου ἐπικυρωμένο καί ἀπό τίς ἐπόμενες ἕξ (6) Οἰκ. Συνόδους. Ὡς τοιοῦτον πρέπει νά μένη ἀναλλοίωτο εἰς τούς αἰῶνας. Περὶ τούτου ἔγραφε ὁ σοφός Πατριάρχης τῶν Ὀρθοδόξων Ἱερεμίας ὁ Τρανός:

«... παρά τῆς ἐν Νικαία Συνόδου καλῶς ἐθεωρήθη κανόνιον πανάριστον συνετέθη αἰ
ὠ ν ι ο ὦ ἀστρονόμων οὐ δεόμενον παραδεδομένον τῇ Ἐκκλησίᾳ... ὡς καλόν καί
διορθώσεως οὐ χρεῖαν ἔχον, ὡς παρά τῶν θεοσόφων Πατέρων ἀρτιωθέν. Τῶν αὐτῶν
λοιπόν τούτων καί ἄλλων εὐλόγων πολλῶν τό περί τοῦ Πάσχα ἀκαταζήτητον διατηροῦ-
μεν καί ὄριον αἰώνιον ἔχομεν, ἄχρι τῆς ἐνδόξου τοῦ Χριστοῦ ἐλεύσεως φυλαττόμενον».
(Ἐπιστολή πρὸς τόν Πρίγκηπα τῶν Βενετῶν Ν. Νταπόντε).

Καί ἀκόμη, διότι τήν μεταρρύθμισιν τοῦ Ἐ. ἡμερολογίου τήν ἀπηγόρευσε ρητῶς ἡ
ὀρθόδοξος Ἐκκλησία διὰ τριῶν Πανορθόδοξων Συνόδων πού συνεκάλεσε εἰς τήν
Κωνσταντινούπολιν τά ἔτη 1583, 1587 καί 1593. Διά τῶν Συνόδων τούτων καταδικά-
σθηκε τό νέον ἡμερολόγιον καί ἀναθεματίσθησαν ἀπό τότε ὅσοι ἤθελαν ἀκολουθήσῃ
τοῦτο.

Ἡ καταδική καί ὁ ἀναθεματισμός τῶν νεοημερολογιτῶν ἔχει ὡς ἐξῆς:

«ὅποιος δέν ἀκολουθεῖ τά ἔθιμα τῆς Ἐκκλησίας, καθὼς αἰ ἐπτά ἹΑγίαι Οἰκ. Σύνοδοι
ἐθέσπισαν, καί τό ἹΑγιον Πάσχα, καί τό Μηνολόγιον καλῶς ἐνομοθέτησαν νά ἀκολου-
θῶμεν, καί θέλει νά ἀκολουθᾷ τό Νεοεφεύρετον Πασχάλιον καί νέον μηνολόγιον τῶν
ἀθέων ἀστρονόμων τοῦ Πάπα, καί ἐναντιώνεται εἰς αὐτά ὅλα, καί θέλει νά ἀνατρέψῃ
καί νά χαλάσῃ τά πατροπαράδοτα δόγματα καί ἔθιμα τῆς Ἐκκλησίας, ἄς ἔχη τό ἀν-
ἄθεμα καί ἔξω τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καί τῶν πιστῶν ὁ
μη γύρω εὖς εἶναι».

Ἔτους ἀπό Θεανθρώπου ἀφγ' (1583)

Ἱνδικτιῶνος Ιβ' Νοεμβρίου Κ'

+ Ὁ Κων/πόλεως Ἱερεμίας

+ Ὁ Ἀλεξανδρείας Σίλβεστρος

+ Ὁ Ἱεροσολύμων Σωφρόνιος

καί οἱ λοιποὶ Ἀρχιερεῖς τῆς Συνόδου παρόντες.

Περί τῆς ἀποβολῆς τοῦ νέου ἡμερολογίου ἀσχολήθηκε καί ἡ ἐπομένη Πανορθό-
δοξος Σύνοδος τοῦ ἔτους 1587, καθὼς καί ἡ μεγάλη Σύνοδος τοῦ 1593, ἡ ὁποία διὰ τοῦ
ὀγδοῦ κανόνος αὐτῆς κατεδίκασε ἐκ νέου τοὺς ἀκολουθοῦντας τό νέον ἡμερολόγιον
καί ὡς ἐκ τούτου καινοτομοῦντας, ἀναποφεύκτως, καί τόν περί τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ
Πάσχα κανόνα τῶν ἁγίων Πατέρων.

Ἡ καταδικαστική αὐτή ἀπόφασις ἄρχεται ὡς ἐξῆς:

«Πρᾶξις συνοδική ἐν ἧ καί ἀποβολή τοῦ νέου Καλενταρίου (= ἡμερολογίου) ἦτοι τῆς
περί τοῦ Πάσχα λατίνων καινοτομίας

.....
Κανῶν ὀγδοῦς. Ἀσάλευτον διαμένειν βουλόμεθα τό τοῖς Πατράσι διορισθέν περί τοῦ
ἁγίου Σωτηρίου Πάσχα, ἔχει καί οὕτως. Ἄπαντας τοὺς τολμῶντας παραλύειν τοὺς
ὄρους τῆς Ἁγίας καί Οἰκουμενικῆς μεγάλης Συνόδου τῆς ἐν Νικαία συγκροτηθείσης
ἐπί παρουσία τοῦ εὐσεβοῦς καί θεοφιλεστάτου βασιλέως Κωνσταντίνου, περί τῆς ἁγίας
ἐορτῆς τοῦ σωτηριῶδους Πάσχα ἀκοινωνήτους καί ἀποβλήτους εἶναι τῆς
Ἐκκλησίας, εἰ ἐπιμένειεν φιλονεικότερον ἐνιστάμενοι πρὸς τά καλῶς δεδογμένα»

καί ταῦτα, εἰρήσθω περί τῶν λαϊκῶν, εἰ δέ τις τῶν προεστώτων τῆς Ἐκκλησίας, Ἐπίσκοπος ἢ Πρεσβύτερος ἢ Διάκονος μετά τόν ὄρον τοῦτον τολμήσειεν ἐπί διαστροφῇ τῶν λαῶν καί ταραχῇ τῶν Ἐκκλησιῶν ἰδιάζειν καί μετά τῶν Ἰουδαίων ἐπιτελεῖν τό Πάσχα, τοῦτον ἡ ἅγια Σύνοδος ἐντεῦθεν ἤδη ἀλλότριον ἔκρινε τῆς Ἐκκλησίας. Δεῖ γάρ στοιχεῖν τῷ τῶν Πατέρων κανόνι μέχρι καί σήμερον, Θεοῦ χάριτι ὃν καθό δὴ καί τά λοιπά, ἢ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία διαφυλάττει».

(Βλέπε «Τόπος Ἀγάπης», Δοσιθέου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων, σελ. 541-547).

Σχετικά μέ τόν ἰσχυρισμόν ἐκείνων τῶν Ἑλλήνων νεοημερολογιτῶν, πού λέγουσιν ὅτι δέν ἀφορᾷ αὐτούς ὁ Κανόνας τοῦτος τῆς Συνόδου τοῦ 1593 διότι δέν ἔχουν καινοτομήσει τό Πάσχα, θά ἀποδείξωμε εἰς τά ἐπόμενα καί, δὴ εἰς τό κεφάλαιον τῶν ἀναιρέσεων, πῶς τοῦτο εἶναι πλάνη διὰ τῆς ὁποίας τούς ἐξαπατᾷ ὁ διάβολος.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ 6η

Ἐναφέρονται εἰς τήν Ἱστορία τά ἀνωτέρω αὐτά ἀναθέματα πού βαρύνουν τούς Χριστιανούς πού ἀκολουθοῦν τό νέον ἡμερολόγιον;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ναί, ἀναφέρονται ἐπισήμως καί σαφῶς. Εἰς τόν 3ον τόμον τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας τοῦ Φιλαρέτου Βαφείδου καί εἰς σελίδας 124-125 γράφονται τά ἑξῆς: «... Ὁ Ἱερεμίας (πατριάρχης Κων/πόλεως) ἀπορρίπτει τήν πρότασιν τοῦ Πάπα, κοινῶς δέ μετά τοῦ Ἀλεξανδρείας Σιλβέστρου ἐκδίδωσι τῷ 1583 ἐπιστολήν... Ἡ ἐπιστολή αὕτη ἐγγράφη συνεπεία τῆς κατά τό ἔτος ἐκεῖνο συγκροτηθείσης ἐν Κων/πόλει Συνόδου, ἣτις κυρίως καταδικάζει τό Γρηγοριανόν Ἡμερολόγιον». (Βλέπε καί Ἐκκλησ. Ἱστορ. Β.Κ. Στεφανίδου, σελ. 699 καί 763).

Ἡ μεγαλύτερα ὁμως καταδίκη, ἐκτός τοῦ νέου ἡμερολογίου, καί αὐτοῦ τοῦ ἰδίου τοῦ καινοτόμου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, Χρυσοστ. Παπαδοπούλου, εἶναι ὅτι καί ὁ ἴδιος, ὡς Ἱστορικός, εἰς τό ἔργον του «Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων» καί εἰς σελίδα 482 μαρτυρεῖ καί αὐτός τήν καταδίκην τοῦ νέου ἡμερολογίου.

Ἐκεῖ γράφει τά ἑξῆς:

«Μεταβάς δέ εἰς Κωνσταντινούπολιν (ὁ Πατριάρχης Σωφρόνιος ὁ Δ΄) τῷ ἔτει ἐκείνῳ συμμετέσχε τῆς ἐκεῖ συγκροτηθείσης Συνοδικῆς διασκέψεως πρὸς ἀποκήρυξιν τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, διὰ τοῦ ὁποίου ἐσκόπει ἡ Λατινική Ἐκκλησία νά παραπλανήσῃ τούς ὀρθοδόξους... Ὁ Πατριάρχης Σωφρόνιος... μετά τήν καταδίκην τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου μετέβη εἰς Ἱεροσόλυμα».

Ἐπίσης ὁ αὐτός Χρυσ. Παπαδόπουλος, ὡς Ἀρχιμανδρίτης τό 1919 ἔγραφε εἰς τό 143 φύλλον τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Κήρυκος:

«... Ἐπισημότερον ἀπεκρούσθη τό ἡμερολόγιον (τό νέον) ὑπό τῆς ἐν Κωνσταντινούπολει συνελθούσης Συνόδου τοῦ 1593 ἧς συμμετέσχον ἐκτός τοῦ Ἱερεμίου, ὁ Ἀλεξανδρείας Μελέτιος ἐπέχων καί τόν τόπον τῆς Ἀντιοχείας, καί ὁ Ἱεροσολύμων Σωφρόνιος καί πλείστοι Ἀρχιερεῖς τοῦ Οἴκ. Θρόνου. Τό Γρηγοριανόν ἡμερολόγιον ἐχαρακτη-

ρίσθη ἐν αὐτῇ ὡς νεωτερισμός ἀντιβαίνων εἰς κανόνας καὶ διατάξεις τῆς Ἐκκλησίας». (Βλέπε καὶ Ἐκκλησιολογία Μελετίου Ἀθηνῶν, τομ. 3 σελ. 402).

Τέλος, ἡ Μεγάλη Ἑλληνικὴ Ἐγκυκλοπαίδεια «Πυρσός», Τόμος ΙΒ΄ σελ. 274, γράφει:

«Ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία εὐθύς ἀμέσως κατεδίκασε τὴν Γρηγοριανὴν μεταρρύθμισιν. Ἀκριβῶς τὸ 1582 οἱ Πατριάρχαι Κων/πόλεως, Ἀλεξανδρείας καὶ Ἀντιοχείας συνυπέγραψαν κοινὴν διαμαρτύρησιν ἐναντίον τῶν Λατίνων, οἵτινες ἠνάγκαζον βιά τούς ἐν Παλαιστίνῃ Χριστιανούς νά τὴν δεχθοῦν. Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Ἱερεμίας ἔγραψεν εἰς τοὺς ὀρθοδόξους τῆς Πολωνίας, ἀφορίζων πάντας, ὅσοι θά τὴν ἐδέχοντο, τῷ δέ 1593 σύνοδος ἐν Κωνσταντινουπόλει ἤς μετέσχον οἱ 4 Πατριάρχαι καὶ ὁ πληρεξούσιος τῆς Ρωσίας ἐπανελάβε τὸν ἀφορισμόν. Καὶ ἀπέμειναν οἱ ὀρθόδοξοι μέχρι τοῦ Μεγάλου Πολέμου (Πρώτου Παγκοσμίου) ἀποκρούοντες αὐτήν». Τὴν Γρηγοριανὴν δηλαδὴ μεταρρύθμισιν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ 7η

Ποία εἶναι ἡ οὐσιαστικὴ διαφορὰ μεταξύ τῶν χριστιανῶν πού ἀκολουθοῦν τὸ Πατροπαράδοτον ἡμερολόγιον καὶ τῶν χριστιανῶν πού ἀκολουθοῦν τὸ νέο ἡμερολόγιον;

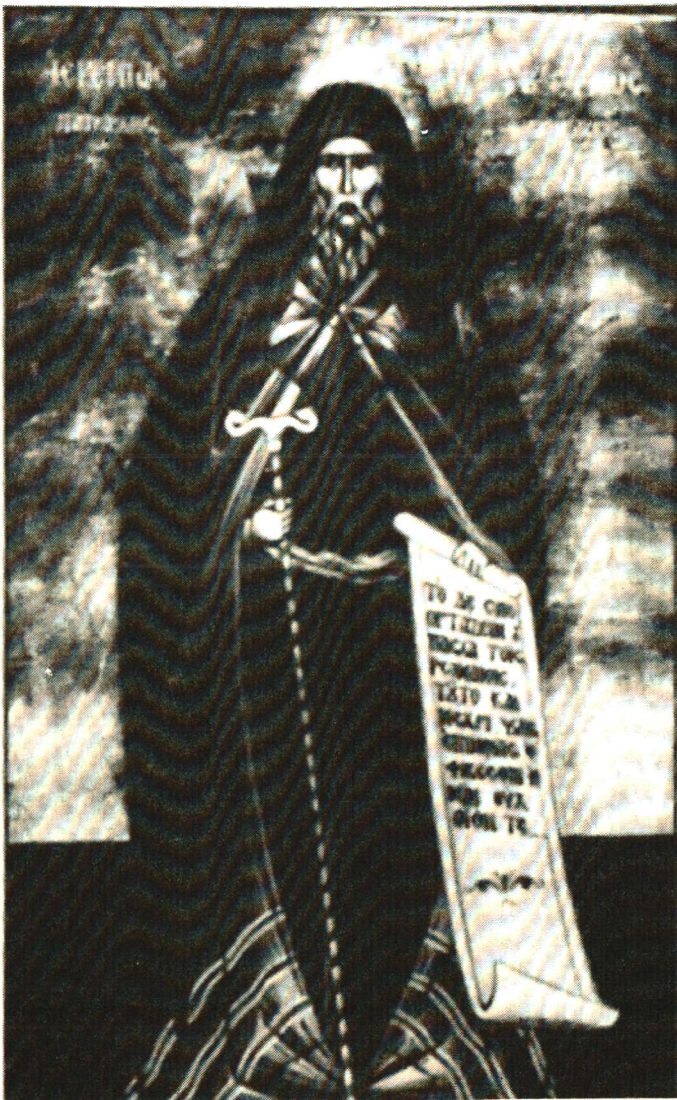
ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ἡ ἀπάντησις εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦτο εἶναι ἡ ἴδια ἐκείνη πού θά δίναμε ἐάν μᾶς ρωτοῦσε κάποιος: Ποία εἶναι ἡ οὐσιαστικὴ διαφορὰ μεταξύ εὐσεβοῦς καὶ ἀσεβοῦς, μεταξύ ὀρθοδόξου καὶ κακοδόξου, μεταξύ βαπτισμένου καὶ ἀβαπτίστου. Ἡ καλύτερα, εἶναι ἐκείνη πού θά δίναμε ἂν μᾶς ρωτοῦσαν: Ποία εἶναι ἡ οὐσιαστικὴ διαφορὰ μεταξύ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου πού ἔχει τὴν εὐλογίαν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου πού ἔχει τὴν κατάρα καὶ τὸ ἀνάθεμα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ;

Ἐάν εἴμαστε σέ θέση νά γνωρίζουμε ποία οὐσιαστικὴ διαφορὰ ὑπάρχει μεταξύ τῶν δύο τούτων προσώπων, εὐκόλα ἐννοοῦμε καὶ τὴν οὐσιαστικὴν διαφορὰ πού ὑπάρχει μεταξύ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, παλαιοῦ καὶ νέου ἡμερολογίου. Ἐάν δεν εἴμαστε, εἶναι ἀδύνατον νά διακρίνωμεν τὴν οὐσιαστικὴν διαφορὰν πού ὑπάρχει μεταξύ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν μέ οἰανδήποτε σαφήνεια καὶ ἂν μᾶς τὴν περιγράψουν.

Ἐκ τῶν πραγμάτων φαίνεται ὅμως, πῶς αὐτοὶ πού δυσκολεύονται νά ἐννοήσουν οὐσιαστικὴν διαφορὰν μεταξύ τῶν δύο τούτων Ἐκκλησιῶν, ἢ ἀγνοοῦν ὅτι οἱ ἀκολουθοῦντες τὸ νέον ἡμερολόγιον εἶναι ἀναθεματισμένοι ἢ δέν πιστεύουν πῶς τὸ ἀνάθεμα, ὅταν ἐπιβάλλεται παρά τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας χωρίζει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὴν μερίδα τῶν πιστῶν τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸν παραδίδει εἰς τὸν διάβολον!

«Τί ἄλλο θέλει νά εἰπῇ τὸ ἀνάθεμα», λέγει ὁ Ἱερός Χρυσόστομος, «...πάρεξ, ἅς ἀφιερῶθῃ οὗτος εἰς τὸν διάβολον, καὶ πλέον ἅς μὴν ἔχη χώραν σωτηρίας, ἅς γένη ἀποξενωμένος ἀπὸ τὸν Χριστόν».

Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΚΩΝ/ΠΟΛΕΩΣ ΙΕΡΕΜΙΑΣ Ο Β΄ ΕΠΙΝΟΜΑΖΟΜΕΝΟΣ ΤΡΑΝΟΣ

Ἐπί τῆς Πατριαρχείας του κατεδικάσθη ἡ νεοημερολογιτικὴ Παπικὴ καινοτομία ἐν τρισὶν Πανορθόδοξοις Συνόδοις (1583-1587-1593).

«...οὐδεὶς τῶν νῦν οὔτε τὴν ἐπιστήμην οἶδεν τῆς ἀστρονομίας, κατ' ἐκείνους τοὺς ἀρίστους, (ἁγίους Πατέρας) οὔτε τὸν ἁγιασμόν (ἐκείνων) ἔχει... Ὅθεν οὐδεὶς νομισάτω ὅτι τοὺς παναρίστους ἐκείνους Θεῖους Πατέρας διέλαθε τό δοκοῦν τοῦτο λάθος (τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου) ἵνα παρά τῶν νῦν ἀστρονόμων τύχη βελτίονος διορθώσεως....

Ἐξω παντός λόγου τὰς δέκα ἡμέρας τοῦ Ὀκτωβρίου οἱ ἀστρονόμοι τῆς Ρώμης ἐξέβαλον (τό 1582) ἵνα φανῶσι μόνον ὡς δοκεῖ τοῖς ἀνθρώποις ποιεῖν τι δόξης κενῆς ἔνεκα».

(Ἐκ τοῦ τόμου «Ἀγάπης» τοῦ Ἱεροῦ Δοσιθέτου σελ. 539-540)

Καί ὁ Ἅγιος Ταράσιος τὰ αὐτὰ φοβερὰ λέγει:

«**Δεινόν εἶναι**», λέγει, «**τό ἀνάθεμα, ἐπειδή μακράν τοῦ Θεοῦ ποιεῖ τόν ἄνθρωπον καί ἀπό τήν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν ἐκδιώκει καί πέμπει αὐτόν εἰς τό σκότος τό ἐξώτερον**».

(Β' Τόμος τῶν Συνοδικῶν σελίς 724. Βλέπετε καί Ἱερόν Πηδάλιον, σελ. 397).

Ταύτην ἀκριβῶς τήν φοβερὰν δύναμιν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἀναθέματος πού βαρύνει τήν ἐκκλησίαν τοῦ νέου ἡμερολογίου, εἶχε ὑπόψιν του ὁ Ἀρχιμανδρίτης Φιλοθ. Ζερβάκος ὅταν ἔγραφε:

«**Ἐάν ἐξακολουθήσουμεν ἀκολουθοῦντες τό Παπικόν ἡμερολόγιον δέν εἶναι δυνατόν νά ἀπαλλαγῶμεν τοῦ ἀναθέματος. Ἡ Ἱερά Σύνοδος καί οἱ Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς ἄς φροντίσουν νά ἐπαναφέρουν τό Πατροπαράδοτον ἡμερολόγιον διά νά ἀπαλλάξουν ἑαυτούς καί τὰ ποιμνία αὐτῶν τῶν ἀναθεμάτων** (ἐκ τοῦ βιβλίου του «Τό Νέον Παπικόν Ἡμερολόγιον καί οἱ καρποὶ αὐτοῦ» σελίς 33).

ΕΡΩΤΗΣΙΣ 8η

Τό ἀνάθεμα τοῦτο τῶν ἁγίων Πατέρων βαρύνει καί τούς λαϊκοὺς νεοημερολογίτες ἢ μόνον τούς κληρικούς;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Τό ἀνάθεμα τοῦτο βαρύνει καί κολάζει ὅλους τούς νεοημερολογίτες λαϊκοὺς καί κληρικούς, παλαιότερους καί νεωτέρους, καθὼς καί ὅσους θά γεννηθοῦν μέχρι τῆς συντελείας τῶν αἰῶνων, ἐφ' ὅσον δέν ἐπανορθώσουν τήν ἀσέβεια τῶν πατέρων των.

Διαφορά βέβαια στήν τιμωρία θά ὑπάρχει, ἐν ἡμέρα Κρίσεως, μεταξύ πρωτοπόρων κληρικῶν καί ἀκολουθούντων λαϊκῶν, καθὼς καί μεταξύ αὐτῶν πού ἀκολουθοῦν συνειδητὰ τό καταδικασμένο ἡμερολόγιο καί αὐτῶν πού τελοῦν ἐν ἀγνοία. Δέν θά εἶναι ὅμως οὐσιαστική ἡ διαφορά τῆς ποινῆς, καθ' ὅτι οὐδεὶς ἀπαλλάσσεται τῆς κολάσεως ἔνεκα ἀγνοίας νόμου.

Ὁ ἴδιος ὁ Κριτής προεῖπε πῶς ἐκεῖνος πού γνωρίζει τόν νόμον καί ἀμαρτάνει συνειδητὰ «**δαρήσεται πολλάς**» καί ὁ ἕτερος ὅμως, εἶπε, ὁ μὴ γνωρίζων ὅτι αὐτό πού πράττει εἶναι παρανομία, δέν ἀπαλλάσσεται τῆς ποινῆς, ἀλλά βάσει τοῦ ἐλαφρυντικοῦ τῆς ἀγνοίας του «**δαρήσεται ὀλίγας**». (Λουκᾶ IB' 47, 48).

Ἡ διαφορά πού φαίνεται στήν ἐκκλησιαστική γλῶσσα μεταξύ κληρικοῦ καί λαϊκοῦ, ποιμὴν-πρόβατο, δέν ἔχει τήν ἔννοιαν τῆς διαφορᾶς τοῦ λογικοῦ ἀνθρώπου ποιμένους ἀπό τοῦ ἀλόγου ζώου, προβάτου.

«**Λογικά γάρ τὰ πρόβατα** (λέγει τό πνεῦμα τοῦ Θεοῦ) **καί οἱ κριοὶ οὗτοι, ἀλλ' οὐκ ἄλογα, ἵνα μήποτε εἶπῃ ὁ λαϊκός ὅτι ἐγὼ πρόβατον εἶμι καί οὐ ποιμὴν**». Καί ἐξηγεῖ ἐν συνεχείᾳ ὁ Θεός, «**Ὡσπερ δέ τῷ καλῷ ποιμένι τό μὴ ἀκολουθοῦν πρόβατον λύκοις ἔγκειται εἰς διαφθοράν, οὕτως τῷ πονηρῷ ποιμένι τό ἀκολουθοῦν πρόδηλον ἔχει τόν θάνατον, ὅτι κατατρώζεται αὐτό. Διό φευκτέον ἀπό τῶν φθορέων ποιμένων**»

(«Διαταγαὶ Ἀποστόλων», Βιβλίον Β' Κεφάλαιον 19, σελ. 25).

Αυτά, στην άπλη γλώσσα λέγουν πώς τὰ πρόβατα πού λέγει τό Εὐαγγέλιον εἶναι λογικά καί διά τοῦτο δέν ἤμποροῦν νά δικαιολογηθοῦν ὅτι, ἀκολουθοῦν ὅπως τὰ ἄλογα πρόβατα, τόν ποιμένα των, ἀνεξάρτητα ἀν'αὐτός τά κατευθύνῃ σωστά ἢ ὄχι. Καί ἐξηγεῖ παραβολικά πώς ὅπως τό πρόβατο ἐκεῖνο πού δέν ἀκολουθεῖ τόν καλόν ποιμένα του τό τρώγει ὁ λύκος, ἀφοῦ τό βρίσκει ἀπροστάτευτο, ἔτσι συμβαίνει καί μέ τό πρόβατο ἐκεῖνο πού ἀκολουθεῖ τόν κακόν ποιμένα, διότι τό τρώγει ὁ ἴδιος ψυχικά σάν λύκος πού εἶναι. Διά τοῦτο λέγει ὅτι τὰ λογικά πρόβατα τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι οἱ λαϊκοί, ἔχουν χρέος νά μήν ἀκολουθοῦν ἕναν ποιμένα δηλαδή κληρικόν ὅταν τοῦτος τά ὀδηγεῖ διά τῆς κακοδοξίας εἰς τόν ψυχικόν θάνατον.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ 9η

Δέν ὀφείλουν λοιπόν νά ὑπακούουν εἰς τούς κληρικούς ποιμένας των πάντοτε οἱ λαϊκοί;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ἡ καλή ὑπακοή, πρὸς τούς πνευματικούς Πατέρας, εἶναι ἡ μεγαλύτερα ἀρετή, λέγουν οἱ Θεοδίδακτοι Καθηγηταί τῆς ἐρήμου, καί ἡ μόνη καλή προϋπόθεση γιά νά προφυλαχθῇ ὁ χριστιανός ἀπό παρεκκλίσεις πλανῶν τόσο πρὸς τὰ ἀριστερά ὅσο καί πρὸς τὰ δεξιά. Εἶναι ἀκόμη ἡ ἀποτελεσματικότερη προληπτική θεραπεία διά νά μήν προσβληθῇ ὁ χριστιανός ἀπό τὴν ἐωσφορικήν νόσον, τὴν ὑπερηφάνεια.

Ἐπάρχει ὁμως καί κακή ὑπακοή, λέγουν πάλι οἱ ἴδιοι πατέρες, ἡ ὁποία ὀδηγεῖ τόν χριστιανόν ἀπ' εὐθείας στόν πνευματικό θάνατο. Διά τόν λόγον τοῦτον τόσον ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰ. Χριστός ὅσον καί οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι Του καί μετέπειτα ὅλοι οἱ μεγάλοι Πατέρες τῆς Πίστεως συνιστοῦσαν μεγάλη προσοχή καί διάκριση στό θέμα τῆς ὑπακοῆς.

Συγκεκριμένα, ὁ Κύριος ἔλεγε στοὺς μαθητές του: **«προσέχετε δέ ἀπό τῶν ψευδοπροφητῶν, οἵτινες ἔρχονται πρὸς ὑμᾶς ἐν ἐνδύμασι προβάτων, ἔσθθεν δέ εἰσὶ λύκοι ἄρπαγες».** (Μαθ. Ζ' 15).

Καί τούς εἶπε τοῦτο ἀσφαλῶς γιά νά μήν ὑπακούουν ἐπιπόλαια κάθε προβατόσχημο ψευδοποιμένα.

Αὐτόν τόν σκοπὸν εἶχε ὅταν τούς ἔλεγε ἀλλοῦ πὼς τὰ δικά του πρόβατα, οἱ γνήσιοι μαθητές του δηλαδή, δέν ὑπακούουν εἰς τὰ παραγγέλματα τῶν ψευδοποιμένων ἀλλά φεύγουν μακριά ἀπὸ αὐτούς **«ὅτι οὐκ οἶδασι τῶν ἀλλοτριῶν τὴν φωνήν».** (Ἰωάν. Ι' 5).

Ὅπως ἔχουν λοιπόν καθῆκον οἱ εὐσεβεῖς λαϊκοί νά ὑπακούουν εἰς τούς ὀρθοδόξους ποιμένας των, ἔτσι ἀκριβῶς ἔχουν καί ἐντολήν νά μήν ὑπακούουν ἐπιπολαιῶς καί ἀδιακρίτως εἰς πάντα ρασοφόρον. Ἐντολήν ἔχουν ἀπὸ τόν Κύριόν τους νά ἐξετάζουν μετὰ προσοχῆς καθέναν πού ἐμφανίζεται ὡς ποιμένας ἐάν εἶναι οἰκεῖος τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως ἢ ἀλλότριος, κακόδοξος. Αὐτὸ σημαίνει ἡ συμβουλή, **«Ἀπὸ τῶν καρπῶν αὐτῶν ἐπιγνώσεσθε αὐτούς».** (Μαθ. Ζ' 16).

Περὶ τοῦ ἰδίου τούτου πράγματος συνιστοῦσε προσοχή καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ὅταν ἔλεγε προφητικά πῶς μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του θά καταφθάσουν «λύκοι βαρεῖς» μέσα στήν Ἐκκλησία τῶν πιστῶν, «μὴ φειδόμενοι τοῦ ποιμίνιου». Καί οἱ λύκοι αὐτοὶ δὲν θά κατεβοῦν, λέγει, ἀπὸ τὰ δάση, ἀλλὰ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἐπισκόπους τῆς Ἐκκλησίας, θά ἐξελιθοῦν σὲ λύκους.

«Καὶ ἐξ ἡμῶν αὐτῶν ἀναστήσονται ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα» καὶ θά προσπαθοῦν αὐτοὶ νά πάρουν μὲ τὸ μέρος τους τοὺς πιστούς, «διό γρηγορεῖτε» δηλαδή προσέχετε νά τοὺς διακρίνετε διατί θά εἶναι ἐνδεδυμένοι μὲ τὸ ἔνδυμα τοῦ εὐσεβοφانوῦς Ἐπισκόπου. (Πραξ. Κ' 29).

Ἀλλά καὶ μετὰ τὸν Ἀπόστολον τούτον ὅλοι οἱ μεγάλοι διδάσκαλοι τῆς Πίστεως τὴν αὐτὴν ἐντολὴν ἄφησαν εἰς τοὺς ὀρθοδόξους. Ἐπὶ παραδείγματι, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε ὑπόδειγμα καλοῦ ὑποτακτικοῦ καὶ ἐδέχετο τίς ἐντολές τοῦ ἁγίου πνευματικοῦ του πατρός, ὡς ἐντολές Θεοῦ, λέγει διὰ τὸ ζήτημα τῆς ὑπακοῆς τὰ ἑξῆς:

«Ἀκούσατε Λαοί, φυλαί καὶ γλῶσσαι, ἄνδρες γυναῖκες καὶ παιδιά, πρεσβύτεροι, νεανίσκοι τε καὶ νήπια, τὸ ἔθνος τῶν χριστιανῶν καὶ ἅγιον. Ἐάν τις διδάσκει ὑμᾶς παρ' ὃ παρέλαβεν ἢ Καθολικὴ Ἐκκλησία παρὰ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, Πάτερων καὶ Συνόδων καὶ μέχρι τοῦδε διεφύλαξε μὴ ἂ κ ο ὄ σ η τ ε αὐτοῦ, μηδὲ δέξησθε τὴν συμβουλὴν τοῦ ὄφρους, καθὼς ἐδέχθη Εὐα καὶ ἐτρύγησε θάνατον. Κἂν ἄγγελος κἂν βασιλεὺς διδάσκει ὑμᾶς παρ' ὃ παρελάβετε κλείσατε τὰς ἀκοάς». (Ι. Δαμασκηνοῦ Β' λόγος κατὰ εἰκονομάχων).

Ἐπίσης, καὶ ὁ ἅγιος Μελέτιος ὁ ὁμολογητής, κατὰ τὴν ἐποχὴν πού ἐπρόδωσε τὴν ὀρθοδοξία ὁ Λατινόφωνος Πατριάρχης Ἰωάννης Βέκκος καὶ ἀπαιτοῦσε μετὰ ἀπ' αὐτὸ νά ὑπακούουν εἰς αὐτόν καὶ τὴν συνοδείαν του οἱ ὀρθόδοξοι, ὁ Ἅγιος τοῦτος ἔγραφε πρὸς τοὺς πιστούς:

«Μὴν πειθεσθε μονάζουσι μηδὲ τοῖς Πρεσβυτέροις, ἐφ' οἷς ἀνόμως λέγουσι κακίστως εἰσηγοῦνται. Καὶ τί φημί μονάζουσι καὶ τί τοῖς πρεσβυτέροις; Μηδ' Ἐπισκόποις εἴκετε τὰ μὴ λυσιτελοῦντα πράττειν καὶ λέγειν καὶ φρονεῖν δολίως παραινοῦσιν» (Ἀποστασίας ἔλεγχος, σελ. 188 — «Κέντρα Ὀρθοδοξίας», σελ. 59).

Ὅχι μόνο σὲ μοναχοὺς καὶ ἱερεῖς νά μὴν ὑπακούετε, λέγει, ἀλλὰ οὔτε σὲ Ἐπισκόπους, ὅταν τοῦτοι πράττουν καὶ κηρύττουν πράγματα πού εἶναι ἐνάντια μὲ τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ καὶ τοὺς Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας Του.

Ἄς σημειωθῇ ὅτι τὸ κήρυγμα αὐτὸ τοῦ Ἁγίου Μελετίου ἔχει ἰδιαιτέραν σημασίαν, διότι ἡ προέλευσίς του εἶναι θεία. Ὁ ἱστορικός βιογράφος του λέγει ὅτι μετὰ τὴν προδοσίαν τοῦ Πατριάρχου Ἰ. Βέκκου, ὁ Κύριος διὰ ζώσης φωνῆς εἶπε εἰς τὸν Ἅγιον: «Ἔπαγε εἰς Κων/πολιν νά κηρύξης τὴν ἀλήθεια διότι πολεμεῖται».

(Βλέπε Μ. Συναξαριστὴν τῆς Ὀρθ. Ἐκκλησίας Τομ. Α' σελ. 461).

Εἶναι ἀνάγκη ὁμως πρὶν κλείσωμε τὴν ἀπάντησιν εἰς τὸ ζήτημα τῆς ὑπακοῆς νά διευκρινίσωμε ὅτι μόνον εἰς τοὺς ἁμαρτάνοντας εἰς τοὺς κανόνες τῆς Ἐκκλησίας ἀσεβεῖς κληρικούς, ἀπαγορεύεται ὑπακοή. Ἐάν οἱ κληρικοὶ ἁμαρτάνουν εἰς τὸν τομέα τῶν βιωτικῶν καὶ ἐν γένει τῆς χριστιανικῆς ἠθικῆς, ἕως ὅτου καθαιρεθοῦν παρὰ

της Ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς των, εἶναι κανονικοὶ ποιμένες καὶ ὡς ἐκ τούτου ὀφείλουν οἱ λαϊκοὶ νὰ μὴν ἀποχωρίζονται ἀπ' αὐτούς καὶ νὰ τοὺς ὑπακούουν. Ἄλλο πράγμα εἶναι ἁμαρτωλὸς κατὰ τὸν βίον καὶ ἄλλο ἁμαρτωλὸς κατὰ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν.

Περὶ τούτου οἱ πατέρες λέγουν πρὸς τοὺς λαϊκοὺς: «Ἔστω ὁ ἱερεὺς μὴ σφαλόμενος εἰς τὰ περὶ Θεοῦ δόγματα· τῶν δὲ λοιπῶν αὐτοῦ (ἁμαρτημάτων) οὐκ εἶ σὺ δικαστής...» («Ὁδηγός» Ἀγ. Ἀναστασ. Σιναΐτη, σελ. 208).

Καὶ ὁ Ἱερός Χρυσόστομος λέγει:

«... εἰ μὲν πίστεως πονηρὸς ἔνεκεν, φεῦγε καὶ παραιτοῦ, μὴ μόνον ἂν ἄνθρωπος ἦ, ἀλλὰ καὶ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ κατιῶν. Εἰ δὲ βίου ἔνεκεν, μὴ περιεργάζου. Ἐπεὶ καὶ τὸ μὴ κρίνετε ἵνα μὴ κριθῆτε, περὶ βίου ἐστίν, οὐ περὶ πίστεως». (Λόγος 34) («Ἀποστασ. Ἐλεγχος», σελ. 160).

Καὶ ἄλλος ἀκόμη Πατέρας λέγει:

«Τοὺς ἐπισκόπους ὑμῶν ἐπιτηρεῖτε μόνον ἵνα ὦσιν ὀρθόδοξοι, καὶ μὴ διδάσκωσι δόγματα ἐναντίον τῆς ὀρθῆς Πίστεως, μηδὲ τοῖς αἰρετικοῖς ἢ ἀπεσχισμένοις συλλειτουργῶσι. Τὰ δὲ ἄλλα, ἢ τῆς ἀγνοίας αὐτῶν εἰσὶ καὶ τῆς τοῦ καιροῦ κακίας καὶ εἰσὶ συγγνωστοὶ ἢ τῆς προαιρέσεως αὐτῶν καὶ αὐτοὶ μόνοι ἀπολογησονται τῷ Θεῷ». (Γενναδίου Σχολαρίου τοῦ Πατριάρχου, «Ἀπάντησις εἰς μίαν Ἐπιστολιμαίαν διατριβήν», Ἀγιορειτῶν σελίς 5).

ΕΡΩΤΗΣΙΣ 10η

Διατί ὁ Ἀπόστολος δέν κάνει διαχωρισμὸν στό θέμα τῆς ὑπακοῆς, ἀλλ' ἐντέλλεται κατὰ γενικὸν τρόπον «Πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καὶ ὑπέικετε...»; (Εβρ. ΙΓ' 17).

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Αὐτὸς πού ὑποστηρίζει ὅτι ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐντέλλεται διὰ τοῦ ἀνωτέρω χωρίου ὑπακοή καὶ πειθαρχία πρὸς τοὺς ἡγουμένους ἄνευ ὄρων καὶ οὐδενὸς ἐλέγχου περὶ τῆς ὀρθοδόξου ἢ μὴ πίστεως αὐτῶν, ἢ δέν ἔχει διαβάσει ποτέ ὀλόκληρο τὸ 13ον κεφάλαιον τῆς πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολῆς τοῦ Παύλου ἢ τὸ διαστρέφει.

Τὸ 13ον κεφάλαιον τῆς πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολῆς περιέχει ὀλόκληρο τὸ «πιστεύω» καὶ τὴν ὁμολογίαν τῶν ὀρθοδόξων.

Οἱ ὀρθόδοξοι φρονοῦμεν ὅτι ἡ ἀθάνατος ψυχὴ ὁμοιάζει μὲ περιστέρι πού ἐπιθυμεῖ νὰ φτάσῃ στά ὕψη τοῦ οὐρανοῦ Παραδείσου. Διὰ νὰ ἀνέλθῃ ὅμως ἐκεῖ εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ βοηθήσουν οἱ δύο του πτέρυγες. Καὶ αὐτές εἶναι ἡ ὀρθόδοξος πίστις καὶ ὁ ἐνάρετος βίος. Ἐάν ἡ μία ἐκ τῶν δύο εἶναι νεκρά, δέν θα ἀνέλθῃ ποτέ ἔστω καὶ ἂν πτερουγίζει μονόπλευρα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους μία ὀλόκληρη ζωή.

Διὰ τοῦτο λοιπόν ὁ μεγάλος παιδαγωγὸς τῶν Ἑθνῶν ὁ Ἀπ. Παῦλος διδάσκει διὰ τοῦ ἀνωτέρω κεφαλαίου τῆς ἐπιστολῆς του τοὺς χριστιανούς νὰ φροντίζουν ἐξ ἴσου καὶ γιὰ τίς δύο αὐτές πνευματικῆς πτέρυγες.

Ἔτσι τὸν βλέπομε στὴν ἀρχὴ νὰ ὀμιλεῖ διὰ τὴν ἀγάπη πού πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ νοιώθῃ ὁ Χριστιανὸς διὰ τὸν ἀδελφόν του. «**Ἡ φιλαδελφία μενέτω**» (στίχος 1ος). Ἐν συνεχείᾳ διὰ τὴν ἐλεημοσύνη πού εἶναι ἀρετὴ ἀρετῶν «**τῆς φιλοξενίας μὴ ἐπιλανθάνεσθε**» (στίχος 2ος). Κατόπιν προτρῆπει διὰ τὴν ἐπίσκεψιν καὶ συμπαράστασιν πρὸς τοὺς κακοπαθοῦντας καὶ φυλακισμένους «**μιμνήσκεσθε τῶν δεσμίων... τῶν κακουχομένων**» (στίχος 3ος). Ἔπειτα προτρῆπει πρὸς τὴν σωματικὴν καθαρότητα καὶ τὴν ἀποφυγὴν ἐκ τῶν θανασίμων ἀμαρτημάτων τῆς πορνείας «**Τίμιος ὁ γάμος ἐν πάσι καὶ ἡ κοίτη ἀμίαντος**» (στίχος 4ος). Ἐν συνεχείᾳ διὰ τὴν ἀποδέσμευσιν ἐκ τῆς φιλαργυρίας «**Ἀφιλάργυρος ὁ τρόπος ἀρκοῦμενοι τοῖς παροῦσιν**» (στίχος 5ος).

Μετὰ ταῦτα κατευθύνει τὰ πνεύματα τῶν ἀναγνωστῶν του πρὸς τὴν ἐτέρα πτέρυγα, τῆς πίστεως: «**Μνημονεύετε τῶν ἡγουμένων ὑμῶν, οἵτινες ἐλάλησαν ὑμῖν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ὧν ἀναθεωροῦντες τὴν ἔκβασιν τῆς ἀναστροφῆς μιμῆσθε τὴν Πίστιν**» (στίχος 7ος).

Νὰ ἔχετε δηλαδὴ τοὺς λέγει πάντοτε στό μυαλό σας τοὺς καλοὺς σας ἡγουμένους, ἐκείνους πού σᾶς ἐδίδαξαν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ ἐτήρησαν τὴν πίστιν ἀνόθευτον μέχρι τέλος τῆς ζωῆς των καὶ νὰ τοὺς μιμῆσθε κατὰ πάντα. Καὶ ὅπως αὐτοὶ ἀπέκρουον κάθε νεωτεριστικὴν διδαχὴν ἔτσι νὰ κάνετε καὶ σεῖς. Συγκεκριμένα τοὺς λέγει: «**Διδαχαῖς ποικίλαις καὶ ξέναις μὴ περιφέρεσθε**» (στίχος 9ος).

Μετὰ δὲ ἀπὸ ὅλα αὐτὰ καὶ ἀφοῦ ἔχει ἐξηγήσῃ ποίους ἡγουμένους νὰ μιμοῦνται, κατὰ τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν Πίστιν, ἐντέλλεται καὶ τὴν θεάρεστον ὑπακοὴν εἰς αὐτοὺς τοὺς καλοὺς Ποιμένας περὶ τῶν ὁποίων ἔχει μιλήσει στὸν 7ον στίχον «**Πείθεσθε τοῖς (καλοῖς) ἡγουμένοις ὑμῶν καὶ ὑπείκετε...**» (στίχος 17ος).

Δύναται λοιπὸν κανεὶς ἔπειτα ἀπὸ ὅλην αὐτὴν τὴν σαφήνειαν τοῦ ἐν λόγῳ κεφαλαίου καὶ τὴν κρυσταλλίνην διατύπωσιν τῆς διδαχῆς τοῦ Ἀποστόλου νὰ ὑποστηρίξῃ ὅτι τὸ «**πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις**» εἶναι κανόνας πού προστάζει ὑπακοὴ πρὸς πάντα ἡγούμενον ἀνεξαρτήτου διδαχῆς καὶ Ἐκκλησιαστικοῦ πολιτεύματος;

Ἄν δὲν ἔκανε ὁ Ἀπόστολος διάκρισιν πρὸς τὴν ὑπακοὴν δὲν θά ἔλεγε στοὺς πιστοὺς νὰ ἀποστρέφονται τίς διδαχῆς τίς ποικίλες καὶ τίς ξένες, πού σημαίνει νὰ ἀποστρέφονται καὶ τοὺς κακοὺς ἡγουμένους πού κηρύττουν αὐτές, οὔτε θά τοὺς ἔλεγε νὰ ἀναθεωροῦν τὴν ἔκβασιν τῆς ἀναστροφῆς τῶν ἡγουμένων πρῶτα καὶ ἔπειτα νὰ τοὺς μιμοῦνται, πράγμα πού κατὰ τοὺς ἐρμηνευτὲς πατέρες σημαίνει: «**Ἐπιμελῶς θεωροῦντες μετ' ἀκριβείας. Καταμανθάνοντες καὶ ἐξετάζοντες πῶς ἐξέβησαν τὸν βίον τὴν ἄχριν τέλους πολιτείαν**».

(Ἐπόμνημα Π. Τρεμπέλα εἰς τὴν πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολή).

Τέλος, ὁ ἱερός Οἰκουμένιος, ἐρμηνεύων τὸν πολυσυζητημένον τοῦτον 17ον στίχον «**πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις**» ἐρωτᾷ: «**Τί οὖν; Παντί ἄρχοντι πείθεσθαι δεῖ;**» πού σημαίνει: Τί λέγει ἐδῶ ὁ Ἀπόστολος; Νὰ πειθαρχοῦμε ἀδιακρίτως εἰς πάντα ἐκκλησιαστικὸν ἄρχοντα; Καὶ ἀπαντᾷ ὁ ἴδιος:

«**Τῷ μὲν κακῶς πιστεύοντι οὐ δεῖ πείθεσθαι, τῷ δὲ κακῶς μὲν βιοῦντι, καλῶς δὲ πιστεύοντι, πείθεσθαι χρή...** ὅτι ὁ μὲν κακῶς βιῶν οὐκ ἂν κακῶς βιοῦν συμβουλευεῖ τοῖς ἄλλοις... ὁ δὲ περὶ τὴν πίστιν κακός, κακῶς καὶ τῷ λαῷ κηρύξει» (ἐνθ' ἀνωτέρω).

ΕΡΩΤΗΣΙΣ 11η

Εἰς τί κυρίως ὀφείλεται ἡ πειθαρχία τῆς πλειοψηφίας τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ πρὸς τοὺς καινοτόμους ἡγουμένους τῆς Ν. Ἐκκλησίας;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Κατὰ μέγα μέρος εἰς τό ὅτι οἱ πνευματικοὶ ἡγούμενοι τοῦ ν. ἡμερολογίου εἶναι γιὰ τὸν θρησκευόμενο Ἑλληνικό λαό σήμερα ὅ,τι ἦταν ἡ συναγωγή τῶν Φαρισαίων γιὰ τὸν λαόν τοῦ Ἰσραὴλ τότε. Καί ὅπως τὴν ἐποχὴν ἐκείνην πολλοὶ ἐκ τοῦ λαοῦ ἐπίστευαν εἰς τὸν Ἰησοῦν ἀλλὰ δὲν τὸν ἀκολουθοῦσαν φανερά, ἔτσι καὶ σήμερα πολλοὶ ἐκ τοῦ ἀπλοικοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ νοσταλγοῦν τὴν Ἐκκλησία τοῦ Π. Ἐορτολογίου. Γνωρίζουν ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ ἀληθινὴ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἀνησυχοῦν καὶ ἀμφιβάλλουν γιὰ τὴν σωτηρίαν τους, ἀλλὰ δὲν ἀποφασίζουσιν νὰ παρακούσουσιν τοὺς «καινοτόμους» ποιμένας των, διότι φοβοῦνται, ὅπως ἐφοβοῦντο καὶ οἱ τότε Ἰσραηλίτες μὴπως τοὺς κηρύξουσιν τοῦτοι ἀποσυναγώγους.

Τὴν ἀνησυχία τους αὐτὴ καὶ τὴν ἀνασφάλεια πού νοιώθουν γιὰ τὴν σωτηρία τῆς ψυχῆς των, τὴν διασκεδάζουν οἱ πνευματικοὶ τους ἡγέτες μὲ τό ἴδιο ἐκεῖνο παλαιό ἐπιχείρημα πού ἔλεγαν οἱ Φαρισαῖοι εἰρωνευόμενοι τὸν Χριστόν. «**Μὴ τις ἐκ τῶν ἀρχόντων ἐπίστευσεν εἰς αὐτόν (τὸν Χριστόν) ἢ ἐκ τῶν Φαρισαίων, ἀλλ' ὁ ὄχλος οὗτος ὁ μὴ γινώσκων τὸν νόμον...**» καὶ ἐννοοῦν τοὺς εὐσεβεῖς Παλ/γίτες. (Ἰωάν. Ζ' 48-49).

Ἀλλὰ τό ἐπιχείρημα αὐτό πείθει μόνον τοὺς ἀφελεῖς ἐκείνους πού νομίζουν, ἐσφαλμένα, ὅτι ἐπισημοτέρη Ἐκκλησία Χριστοῦ εἶναι ἐκείνη πού διαθέτει τοὺς περισσοτέρους ὀπαδοὺς, ἄρχοντες τῆς «καλῆς» κοινωνίας καὶ «κομψοῦς» Θεολόγους. Ὅσο καὶ ἂν ἔχει τοῦτο σατανικὴ δύναμη καὶ πλάνη, δὲν πείθει σήμερα καὶ δὲν ἀναπαύει συνειδήσεις, διότι οὐσιαστικὰ δὲν ὑπάρχουν ἀφελεῖς χριστιανοί. Ράθυμοι ὑπάρχουν, δειλοὶ περὶ τὴν πίστιν καὶ αἰχμάλωτοι τοῦ ὕλισμου.

Τό γεγονός τοῦτο γεννάει μέσα στίς ψυχές τῶν εὐσεβῶν ἀγωνιστῶν τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν μεγάλην ἰδέαν τῆς ἀναστάσεως τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἑλλήνων ἀδελφῶν των.

Εἶναι πολλὰ τὰ θετικά σημάδια πού μαρτυροῦν πὼς οἱ Ἕλληνες δὲν ἀναπαύονται εἰς τὴν παρανομίαν τῶν οἰκουμενιστῶν προκαθημένων των, ἀπλῶς τὴν ἀνέχονται.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ 12η

Τί ἀκριβῶς εἶναι ἐκεῖνο πού δυσκολεύει τοὺς μορφωμένους χριστιανούς νὰ ἐννοήσουν τό μέγεθος τῆς παρανομίας τοῦ νεοημερολογιτισμοῦ - οἰκουμενισμοῦ διὰ νὰ τὸν ἀποκηρύξουσιν;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ἡ ἀβαθὴς καὶ ἐπιπολαία ἐξέτασις τοῦ ζητήματος. Προσπαθοῦν νὰ ἐρμηνεύσουν τὴν κατάστασιν ἀπὸ τὴν ἔννοιαν τῶν λέξεων, ἡμέρες, ἡμερολόγιον. Οὕτως ὅμως, καθὼς ἔλεγε ὁ Κύριος, «**διῶλίζουσιν τὸν κώνωπα**» τοῦ ζητήματος πού εἶναι οἱ 13 ἡμέρες

καί ἀφήνουν «τά βαρύτερα...» πού εἶναι ὁ οἰκουμενισμός καί ἡ ἀσέβεια πρὸς τοὺς κανόνες τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Ἐπόμενοιο εἶναι λοιπὸν νά καταλήγουν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι εἶναι ἀνόητο νά ἀσχολεῖται κανεὶς μέ τὴν ἀσήμαντη διαφορὰ τῶν 13 ἡμερῶν καί νά πιστεύουν πὼς εἶναι λάθος νά νομίζη κανεὶς ὅτι αὐτὲς οἱ 13 ἡμέρες σώζουν ἢ κολάζουν τὸν χριστιανόν.

Θά ἦταν ὁμως ἀρκετό, διὰ νά ἐννοήσουν τὸ λάθος τους οἱ μορφωμένοι τοῦτοι χριστιανοί, ἐάν ἐσκέπτοντο πὼς ἔχει τὸ πρᾶγμα μέ τὸ ἀμάρτημα τῶν Πρωτοπλάστων. Σ' ἐκείνη τὴν περίπτωσιν, αὐτὸ πού φαίνεται σάν ἀμάρτημα εἶναι ἡ βρῶσις ἐνός καρποῦ. Δυνάμεθα ὁμως νά ποῦμε ὅτι ἡ ἔλλειψις ἐνός καρποῦ ἐκ τοῦ Παραδείσου ἦταν ἐκεῖνο πού παρόργισε τὸν Θεόν ἢ ὅτι ἐκ τῆς βρώσεως ἐνός καθαροῦ φρούτου προήλθε ὁ θάνατος, ὄχι μόνον εἰς ἐκείνους πού ἔφαγαν αὐτόν, ἀλλὰ καί στοὺς ἀπογόνους τῶν ὄλων τῶν ἐποχῶν, οἱ ὁποῖοι οὔτε κἂν τὸ εἶδος τοῦ καρποῦ ἐκείνου γνωρίζουν;

Ἀσφαλῶς ὄχι, διότι τοῦτο καί ἐναντίον τῆς κοινῆς λογικῆς εὐρίσκεται, ἀλλὰ καί στήν διδασκαλία τῆς Ἁγίας Γραφῆς ἀντιφέρεται καθ' ὅτι αὕτη κακίζει τὴν ἀσέβεια καί τὴν παρακοή τῶν Πρωτοπλάστων πρὸς τὴν δοθεῖσαν ἐντολήν.

Εἶναι βέβαιον ὁμως ὅτι ἂν ἔκαναν, οἱ ἀδελφοί μας νεοημερολογίτες, αὐτόν τὸν ἀπλὸν συλλογισμόν, θά εἶχαν διαφορετικὴ ἐντύπωση διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν καί διὰ τὸν ἑαυτὸν τῶν. Δέν θά ἦταν καθόλου αισιόδοξοι καί βέβαιοι διὰ τὴν σωτηρίαν τους, ἐφ' ὅσον καί τοῦτοι διέπραξαν καί διαπράττουν ὅ,τι καί οἱ Πρωτόπλαστοι. Παρήκουσαν καί παρακούουν καθημερινῶς ἐντολές τοῦ Θεοῦ πού ἐκφράζουν οἱ Ἱεροὶ Κανόνες τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας Του.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ 13η

Ὁμιλεῖτε συνεχῶς διὰ κάποιον Οἰκουμενισμόν. Τί εἶναι λοιπὸν αὐτός ὁ Οἰκουμενισμός καί τί σχέσιν ἔχει μέ τὸ ἡμερολογιακό;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Αὐτὸ πού ἐπιτρέπει ὁ περιορισμένος χῶρος τοῦ παρόντος κεφαλαίου νά εἰπωθῇ ἐδῶ περὶ αὐτοῦ, καί εἶναι ἀνάγκη νά γνωρίζη ὁ κάθε ἀπλοϊκός ὀρθόδοξος, εἶναι ὅτι οἰκουμενισμός ὀνομάζεται μιὰ πολὺ φοβερὴ καί ὑπουλη αἵρεση πού ἔκαμε τὴν ἐμφάνισιν τῆς μέσα στήν ὀρθόδοξον Ἐκκλησία στίς ἀρχές τοῦ αἰῶνος μας. Πατέρας του εἶναι ὁ διάβολος, ὅπως εἶναι καί ὄλων τῶν προηγουμένων αἱρέσεων καί μητέρα του ἡ αἰρετικὴ ἔκκλησία τῶν Προτεσταντῶν. Τρέφεται δέ καί ἀυξάνει μέ τὴν φροντίδα τῶν Ἑβραίων Σιωνιστῶν καί προετοιμάζει τὴν ὁδὸν τοῦ ἀναμενομένου Βασιλέως τῶν, τοῦ Ἀντιχρίστου.

Εἶναι κίνημα οἰκουμενικόν, παγκόσμιον, δι' αὐτὸ καί λέγεται οἰκουμενισμός. Σκοπὸς του εἶναι νά ἐνώση πρῶτα μεταξύ τους τίς Ἐκκλησίες, τῶν Ὁρθοδόξων, τῶν Παπικῶν, τῶν Ἀγγλικανικῶν καί τῶν Προτεσταντῶν, καθὼς καί τίς παραφυάδες τούτων τῶν αἱρέσεων, καί ἐν συνεχείᾳ νά ἐνώση ὅλες αὐτὲς μετὰ τῶν ἄλλων θρησκειῶν, τῶν Μωαμεθανῶν, Βουδιστῶν κτλ.

Οἱ φωτογραφίες πού ἀκολουθοῦν οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν ἀφήνουν περὶ τοῦ σατανικοῦ σκοποῦ τῶν οἰκουμενιστῶν.

Τούτος, ὁ ἐμφανιζόμενος ἐκ τοῦ ἐνδύματος σάν Ὀρθόδοξος, Πατριάρχης Ἀθηναγόρας, εἶχε δηλώσει:

Ἀπατόμεθα καὶ ἀμαρτάνομεν ἐάν νομίζωμεν, ὅτι ἡ Ὀρθόδοξος πίστις κατήλθεν ἐξ οὐρανοῦ καὶ ὅτι τὰ ἄλλα δόγματα εἶναι ἀνάξια.

Τριακόσια ἑκατομμύρια ἄνθρωποι ἐξέλεξαν τὸν Μουσουλμανισμόν διὰ νὰ φθάσουν εἰς τὸν Θεόν των καὶ ἄλλαι ἑκατοντάδες ἑκατομμυρίων εἶναι Διαμαρτυρόμενοι, Καθολικοί, Βουδισταί.

Σκοπὸς κάθε θρησκείας εἶναι νὰ βελτιώσῃ τὸν ἄνθρωπον». («Ὁρθ. Τύπος» Δεκ. 1968).

Μὲ ἄλλα λόγια τὰ δόγματα τῶν Μουσουλμάνων, τῶν Βουδιστῶν καὶ ὄλων τῶν αἰρετικῶν, ἔχουν τὴν ἰδίαν προέλευσιν (ἐξ οὐρανοῦ) πού ἔχουν καὶ τὰ δόγματα τῶν Ὀρθοδόξων!!!

Ἡ Θεολογία τοῦ Οἰκουμενισμοῦ στηρίζεται εἰς τὸ βλάσφημον δόγμα τῶν Προτεσταντῶν καὶ συγκεκριμένα εἰς τὴν θεωρίαν «περὶ κλάδων». Κατὰ τὴν θεωρίαν των αὐτὴν, ὅλες οἱ ἀνωτέρω ἐκκλησίες τῶν αἰρετικῶν, καθὼς καὶ ἡ Ἐκκλησία τῶν Ὀρθοδόξων, εἶναι **ἀδελφές ἐν Χριστῶ** καὶ ὅσον χρόνον εἶναι χωρισμένες μεταξύ των, ἀποτελοῦν κλάδους τῆς ΜΙΑΣ Ἐκκλησίας καὶ οὐδεμία τούτων εἶναι ἡ ΜΙΑ καὶ μοναδική. Κηρύττουν λοιπόν, οἱ Οἰκουμενιστές, πὼς μόνον ὅταν θὰ ἐνωθοῦν ἄλλες θὰ ἀποτελέσουν τὴν ΜΙΑΝ καὶ ἀδιαίρετον Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ!!!

Πιστεῦουν ἀκόμη ὅτι ἡ δογματικὴ διαφορὰ μεταξύ τῶν Ἐκκλησιῶν δέν εἶναι ἐμπόδιο γιὰ τὴν ἔνωσιν. Ὡς ἐμπόδιο οὐδὲν ἄλλο δύναται νὰ λογισθῇ, λέγουν, εἰ μὴ μόνον ὁ φανατισμὸς καὶ ἡ ψυχρότης πού διακρίνει τοὺς ὁπαδοὺς ἐκάστης Ἐκκλησίας. Τοῦτο ἀκριβῶς τὸ μοναδικό δι' αὐτοὺς ἐμπόδιο προσπαθοῦν νὰ τὸ ξεπεράσουν μὲ τὴν **ἀγάπην**.

Παράλληλα, ἔχουν ιδρύσει καί τό Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἑκκλησιῶν (Π.Σ.Ε.), τό ὁποῖον, συνεργαζόμενο μέ ἐπίσημα οἰκουμενιστικά Πανεπιστήμια Θεολογίας, πού εὐρίσκονται σέ διάφορες χῶρες, ἔχει προωθήσει τήν λεγόμενη «οἰκουμενιστική θεολογία» παγκοσμίως. Ἡ οἰκουμενιστική αὐτή θεολογία χαιρεῖ μεγάλης ἐκτιμήσεως καί στήν Ἑλλάδα δυστυχῶς, διότι εἶναι ἡ Θεολογία πού «βολεῖ» ὄλους!

Εἶπαμε ὅτι αὐτή ἡ παναίρεσις τοῦ αἰῶνος μας τρέφεται καί αὐξάνει μέ τήν φροντίδα τῶν Ἑβραίων Σιωνιστῶν. Εἰς τί ὅμως ὠφελεῖ τούς Ἑβραίους αὐτή ἡ παγκόσμιος κίνησις;

Εἶναι διπλή ἡ ὠφέλεια πού ἔχον ἀπ' αὐτήν.

Πρῶτον, ὠφελοῦνται ἀπό τόν οἰκουμενισμόν διότι αὐτός, μέ τήν διαβολικήν θεολογίαν του, ἀτονεῖ τά δόγματα τῶν Ἑκκλησιῶν καί χαλαρώνει τόν ζήλον τῶν ὁπαδῶν των πρὸς τήν πατροπαράδοτον πίστιν των. Ἐκ τούτου φυσικά ζημιώνουν μόνον οἱ ὀρθόδοξοι, διότι μόνον τοῦτοι ἔχουν θεία δόγματα καί κρατοῦν τήν πατροπαράδοτον Ἀποστολικήν Πίστιν!

Οἱ ὀρθόδοξοι ὅμως εἶναι καί οἱ μόνοι χριστιανοί βεβαπτισμένοι εἰς τό ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος καί μποροῦν νά φέρουν οὐσιαστική ἀντίστασις στόν ἀναμενόμενο μεσσία - Ἀντίχριστο τῶν Ἑβραίων. Ὅσο περισσότερο λοιπόν ἀπορθοδοξοποιῦνται καί μειώνονται οἱ ὀρθόδοξοι, τόσο λιγώτερη ἀντίστασις θά συναντήσῃ ὁ μεσσίας τῶν Ἑβραίων!

Δεύτερον, ὠφελοῦνται, ἀπό τόν οἰκουμενισμόν διότι τοῦτος προπαγανδίζει τά πνεύματα ὄλων τῶν λαῶν ὑπέρ τῆς ιδρύσεως παγκοσμίου κράτους μέ μίαν παγκόσμιον θρησκεία, πράγματα πού ὡς ἐκ τῆς φύσεώς τους θά γεννήσουν τελικά καί τήν ἀνάγκην ἑνός παγκοσμίου κυβερνήτου πού θά εἶναι ὁ Ἑβραῖος Ἀντίχριστος φυσικά!

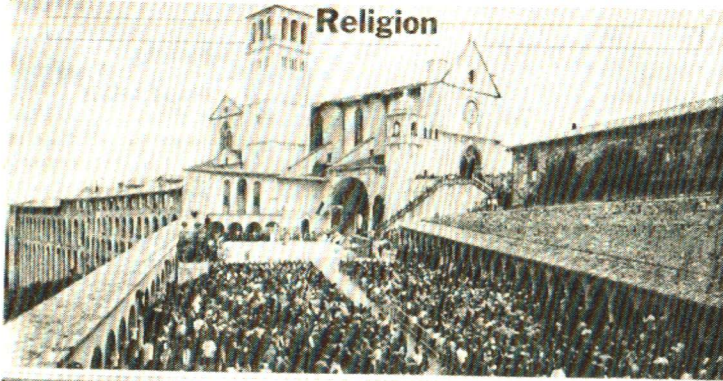
Εὐνόητον εἶναι ὅτι μόνον ἔτσι θά μπορέσῃ τοῦτος νά ἀναγκάσῃ ὄλους τούς λαούς νά δεχθοῦν τό «**χάραγμα**» του, πού λέγει τό 13ον κεφάλαιον τῆς Ἀποκαλύψεως, μέ τήν ἀπειλή ὅτι δέν θά δύναται οὐδεὶς ἄνευ τούτου νά πωλῇ καί νά ἀγοράζῃ ἀγαθά μέσα στό παγκόσμιο κράτος του!

Τό ὅτι ἀποβλέπουν σ' αὐτό τό παγκόσμιον κράτος εἶναι γεγονός καί τό ἔχουν ὁμολογήσει καί οἱ ἴδιοι οἱ Ἑβραιομασῶνοι, ὅπως εἶδαμε στό προηγούμενον κεφάλαιον.

Ἐπενθυμίζουμε ὅτι τό ἐπίσημο περιοδικό τους πού βγαίνει στό Παρίσι, τό «LE TEMPLE», ἔγραφε μεταξύ τῶν ἄλλων τό 1946:

«...τό γεγονός τῆς ὑπάρξεως τῶν θρησκειῶν θά μᾶς ἐκάλει εἰς μίαν σταθεράν προσπάθειαν νά συσφιξῶμεν εἰς ἐνότητα ὄλους τούς θνητούς, εἰς ἐκείνην τήν ἐνότητα, τήν ὁποίαν πάντοτε ὀνειρευόμεθα. Τό πρόβλημα τό ὁποῖον ἠγέρθη ὑπό τοῦ σχεδίου τῆς Ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, αἱ ὁποῖαι ὁμολογοῦν τόν Χριστόν, ἐνδιαφέρει ζωηρῶς τήν Μασωνίαν καί εἶναι συγγενές πρὸς τήν Μασωνίαν, καθ' ὅσον περιέχει ἐν ἑαυτῷ τήν ἰδέαν τῆς παγκοσμιότητος». (Ἄρχιμ. Χαραλ. Βασιλοπούλου, «Ὁ Οἰκουμενισμός χωρίς Μάσκα», σελ. 58).

Religion

Ὁ πάπας Ἰωάννης Παῦλος Β', ὡς ὄργανον τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων πού ὀδηγοῦν τήν ἀνθρωπότητα εἰς παγκόσμιον ἐνότητα πολιτική καί θρησκευτική, ἐπὶ τῆς ὁποίας θά κυβερνήσῃ ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας τῶν Ἑβραίων, ὁ Ἀντίχριστος, εἶχε — κατά τούς δημοσιογράφους τήν ἔμπνευσιν καθ' ἡμᾶς τήν ἐντολήν — νά προσκαλέσῃ εἰς τήν Ἀσσίζην τῆς Ἰταλίας, τόν Ὀκτώβριον τοῦ 1986, ἡγέτας ὄλων τῶν θρησκειῶν τοῦ κόσμου εἰς κοινήν συμπροσευχήν ὑπέρ τῆς εἰρήνης δῆθεν.

Καί τό δικό μας παράπονο μαζί καί ἐρώτημα:

Ματαιῶς λοιπόν ὁ Ἀπόστολος ρωτᾷ «τίς δε κοινωνία φωτί πρὸς σκότος; ἢ τίς μερίς πιστῶ μετὰ ἀπίστου; Τίς δέ συγκατάθεσις ναῶ Θεοῦ μετὰ εἰδώλων;» (Β' Κορινθ. ΣΤ' 14-16).

«Παρασυνεβλήθησαν» λοιπόν καί οἱ φοροῦντες τό τιμημένο καί ἅγιο ράσο τῆς Ὁρθοδοξίας καί δὴ τοῦ Μοναχισμοῦ, αὐτοῖς «τοῖς... ἀνοήτοις» καί λατρεύουν εἰδῶλα καί «Ὁμοιώθησαν» κατά τό φρόνημα καί τό σκοπό μέ ἐκείνους πού φέρουν στά σπλάχνα τους «τό βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως» πού θά καθῆσθαι «ἐν τόπω ἀγίῳ»; (Ματθ. ΚΔ' 15).

Ἄνω ὁ παλικός «ναός» τοῦ ψευδαγίου Φραγκίσκου εἰς Ἀσσίζην τῆς Ἰταλίας, ἐντός τοῦ ὁποίου ἐγένετο ἡ συμπροσευχή.

Βλέπε ἐκτενές σχόλιον εἰς τό περιοδικόν «Ἅγιος Ἀγαθάγγελος Ἐσφιγμένιτης». Νοέμβριος - Δεκέμβριος 1986, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐλήφθησαν καί οἱ ἀνωτέρω φωτογραφίες.

Τέλος, απαντώντας εις τό ἐρώτημα τί σχέσιν καί ἀνάμειξιν ἔχει ὁ Οἰκουμενισμός μέ τήν ἀλλαγὴν τοῦ Ἑ. ἡμερολογίου, ὑπενθυμίζουμε καί ἐδῶ ὅτι ἡ οἰκουμενιστικὴ Ἐγκύκλιος, πού ἐξέδωσε τό Πατριαρχεῖο Κων/πόλεως τό 1920, ἐξηγεῖ τοῦτο μέ πᾶσαν λεπτομέρειαν.

Ἀφοῦ πρώτα, ἡ ἐν λόγῳ Ἐγκύκλιος, διακηρύττει τό βασικόν δόγμα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ τονίζουσα ὅτι ἡ ἔνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν δέν «ἀποκλείεται ὑπό τῶν ὑφισταμένων μεταξύ αὐτῶν δογματικῶν διαφορῶν», καθὼς καί τό ὅτι δέν πρέπει αὐτές νά θεωροῦν «ἀλλήλας ὡς ξένας καί ἀλλοτρίας ἀλλ' ὡς συγγενεῖς καί οἰκείας ἐν Χριστῶ...» εἰσηγεῖται διὰ τόν σκοπόν τῆς ἐνώσεως αὐτῶν ὡς πρώτην καί ἀπαραίτητον προϋπόθεσιν, τήν παραδοχὴν «ἐνιαίου ἡμερολογίου πρὸς ταυτόχρονον ἑορτασμόν τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἑορτῶν ὑπό πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν». (σελίς 1-3).

ΕΡΩΤΗΣΙΣ 14η

Μέ ποῖον τρόπον ἐξαπατάει ὁ οἰκουμενισμός τοὺς ὀρθοδόξους;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Διὰ τοῦ Εὐαγγελικοῦ κηρύγματος! Παρερμηνεῦει τήν ἐντολήν τῆς ἀγάπης καί χρησιμοποιεῖ αὐτή τήν βασιλίτσα τῶν ἀρετῶν, τήν ἀγάπην, πού ὀδηγεῖ τόν ἄνθρωπον εἰς τήν τελειότητα καί τόν ἐνώνει μετά τοῦ Θεοῦ, διὰ νά τόν χωρίσῃ διαπαντός ἀπό αὐτόν καί νά τόν ἐνώσῃ μέ τοὺς ἀντιχριστοὺς αἰρετικούς.

Πῶς ἔμπορεῖ ὁμως νά ὀμιλῇ κανεὶς διὰ ἀγάπην καί νά αὐτοκαλεῖται κήρυκας τῆς ὅταν ἀρνήται τήν μοναδικότητα τῆς Ὄρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία ἴσταται ἐπὶ τῆς ἀληθείας, συνεπῶς καί τῆς ἀγάπης, καθ' ὅτι οὐδέν ἄλλο σημαίνει ἀγάπη εἰ μὴ Χριστός;

Οἱ «ὀρθόδοξοι» οἰκουμενιστὲς προσπαθοῦν νά μᾶς πείσουν ὅτι ἐμπνέονται καί κατευθύνονται πάντα ἀπό τήν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ. Πῶς εἶναι δυνατόν νά μᾶς πείσουν ὅταν ἀποδεδειγμένως δέν ἐμπνέονται καί δέν κατευθύνονται ἀπό τήν ἀλήθειαν πού ἐκφράζουν οἱ ἱεροὶ κανόνες τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ;

Εἶναι δυνατόν ἄραγε νά ὑπάρχῃ ἀγάπη ἐκεῖ ὅπου δέν ὑπάρχει ἀλήθεια; Ὅχι ἀσφαλῶς, διότι καθὼς ὀρθά παρατηρεῖ καί ὁ φημισμένος Καθηγητὴς τῆς Θεολογίας Ἰουστίνος Πόποβιτς «ἡ οὐσία τῆς ἀγάπης εἶναι ἡ ἀλήθεια· ἡ ἀγάπη ζεῖ καί ὑπάρχει ἀληθεύουσα. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ἡ καρδιά ἐκάστης θεανθρωπίνης ἀρετῆς, ἐπομένως καί τῆς ἀγάπης». (Ἐκ τοῦ βιβλίου του «Ὄρθοδ. Ἐκκλησ. καί Οἰκουμενισμός», σελ. 226).

Ἡ ἀγάπη καί ἡ ἀλήθεια εἶναι λέξεις εὐαγγελικῆς πού δέν δύναται νά χωρίσῃ μεταξύ τους, διότι ἐκφράζουν καί περιγράφουν καί οἱ δύο μαζί πλήρως, στά μέτρα τῆς ἀνθρωπίνης νοημοσύνης, τόν ἀπερίγραφτον Θεόν. «Ὁ Θεός ἀγάπη ἔστι», λέγει ὁ μαθητὴς Ἰωάννης καί ὁ Διδάσκαλός του συμπληρώνει πῶς ταυτόχρονα, Αὐτὸς μαζί μέ τήν ἀγάπην, εἶναι «ἡ ἀλήθεια καί ἡ ζωὴ» (Α' Ἰωάν. Δ' 8, Ἰωάν. ΙΑ' 6).

Δέν εἶναι λοιπόν θέλημα τοῦ Χριστοῦ καί ἐντολή του νά εἶναι ὅλοι οἱ Χριστιανοί ἠνωμένοι καί «δεμένοι» μέ τόν σύνδεσμον τῆς ἀγάπης;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Βεβαίως τοῦτο εἶναι θέλημά Του καί ἐντολή Του. Τό ἐδήλωσε δέ σαφῶς ὅταν «ἐπῆρε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ εἰς τόν οὐρανόν» καί εἶπε προσευχόμενος: «Πάτερ τήρησον αὐτούς ἐν τῷ ὀνοματί σου οὓς δέδωκάς μοι, ἵνα ὦσιν ἔν καθὼς ἡμεῖς...». (Ἰωάν. ΙΖ', 1,11).

Ἐκεῖ ὅμως πού ἀλλάζουν τά πράγματα εἶναι ὅταν συμβαίνει νά μὴν ἀγαποῦν ἐμπράκτως πάντες οἱ χριστιανοί τόν Θεόν. Ὅταν δηλαδή οἱ Χριστιανοί διά τῶν αἰρέσεων γίνονται ἐχθροὶ τῆς ἀληθείας, δηλαδή τοῦ Θεοῦ, ὅπως εἶπαμε. Ὅταν ἐκ τῆς συναναστροφῆς τῶν ὀρθοδόξων μετά τῶν αἰρετικῶν προκύπτει πνευματικός μολυσμός καί θάνατος.

Ἄν συμβαίη κάτι τέτοιο, τότε τά πράγματα ἀλλάζουν. Ἡ ἐντολή τῆς ἀγάπης καί τῆς ἐνώσεως γίνεται ἐντολή ἀποστροφῆς καί χωρισμοῦ τῶν ὀρθοδόξων ἐκ τῶν αἰρετικῶν. Τότε ἰσχύει ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ: «... οὐκ ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην ἐπὶ τὴν γῆν ἀλλὰ μάχαιραν... ἦλθον γάρ διχάσαι...» (Ματθ. Ι' 34-35).

Τότε ἰσχύει ὁ λόγος τοῦ Εὐαγγελιστοῦ τῆς ἀγάπης πού λέγει: «εἰ τίς ἔρχεται πρὸς ἡμᾶς καί ταύτην τὴν διδαχὴν (τῆς ὀρθοδοξίας) οὐ φέρει μὴ λαμβάνετε αὐτόν εἰς οἰκίαν, καί χαιρεῖν αὐτῷ μὴ λέγετε». (Β' ἐπιστ. Ἰωάν. 10).

Καί τοῦ Παύλου: «Παρακαλῶ δέ ὑμᾶς ἀδελφοί, σκοπεῖν τοὺς τὰς διχοστασίας καί τὰ σκάνδαλα παρά τὴν διδαχὴν ἣν ὑμεῖς ἐμάθετε ποιοῦντας, καί ἐκκλίνατε ἀπ' αὐτῶν», τῶν κακοδόξων καί αἰρετικῶν. (Ρωμ. ΙΣΤ' 17).

Καί ὁ ἄλλος τοῦ ἰδίου: «...στέλλεσθαι ὑμᾶς ἀπὸ παντός ἀδελφοῦ ἀτάκτως περιπατοῦντος καί μὴ κατὰ τὴν παράδοσιν ἣν παρέλαβον παρ' ἡμῶν». (Β' Θεσ. Γ' 6).

Καθὼς καί ὁ ἕτερος λόγος του, ἔστω καί ἄν φαίνεται σκληρός: «εἰ τίς οὐ φιλεῖ τόν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν (θεαρέστως καί ὀρθοδόξως) ἤτω ἀνάθεμα». (Α' Κορινθ. ΙΣΤ' 22).

Πλέον τούτων ἰσχύει ἀκόμη ἐδῶ ὁ λόγος τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου: «...ὁ τοῖς ἐχθροῖς τοῦ βασιλέως (Χριστοῦ) συμφιλιῶν, οὐ δύναται τοῦ βασιλέως φίλος εἶναι, ἀλλ' οὐδέ ζωῆς ἀξιοῦται ἀλλὰ σύν τοῖς ἐχθροῖς ἀπολεῖται...» (Λόγος κατὰ αἰρετικῶν).

Καθὼς καί ὁ ἕτερος τοῦ ἰδίου: «...πολλάκις ὑμᾶς ὑπέμνησα περί τῶν ἀθέων αἰρετικῶν καί τανῦν παρακαλῶ τοῦ μὴ συγκαταβῆναι αὐτούς ἐν τίνι πράγματι, μὴ ἐν βρώμασιν ἢ πόμασιν, ἢ φιλίᾳ, ἢ σχέσει, ἢ ἀγάπῃ ἢ εἰρήνῃ, ὁ γάρ τούτοις ἀπατώμενος, καί συγκαταβαίνων αὐτοῖς, ἀλλότριον ἑαυτόν καθίστησι καθολικῆς Ἐκκλησίας...» (Αὐτόθι).

Καί ἀκόμη διά τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ἰσχύει ἡ συμβουλή τοῦ Ἱεροῦ αὐτοῦ Χρυσοστόμου: «Δέος γάρ μὴ τις παραφθαρῇ ὑπὸ τῆς τῶν αἰρετικῶν ἀγάπης...» διά τοῦτο «μηδέν νόθον δόγμα τῷ τῆς ἀγάπης προσχήματι παραδέχησθε». (στὴν Φιλ. ὁμιλία).

(Βλέπε Ἄθαν. Μ. Γιέβτις «Ἡ Ἐκκλησιολ. τοῦ Ἁπ. Παύλου», σελ. 184).

Τέλος, όταν πρόκειται για σχέσεις ὀρθοδόξων μετὰ αἰρετικῶν ἰσχύουν, ἀντὶ τῆς ἐντολῆς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐνώσεως οἱ κανόνες τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Ὁ 10ος τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων πού λέγει: «Εἰ τις ἀκοινωνήτω (αἰρετικῶ) κἂν ἐν οἴκῳ συνεῦξηται (συμπροσευχηθῆ) οὗτος ἀφοριζέσθω». Ὁ 33ος τῆς ἐν Λαοδικεῖα Συνόδου πού λέγει: «οὐ δεῖ αἰρετικοῖς ἢ σχισματικοῖς συνεύχεσθαι», καθὼς καὶ ὁ 6ος αὐτῆς πού λέγει: «περὶ τοῦ μὴ συγχωρεῖν τοῖς αἰρετικοῖς εἰσιέναι εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ, ἐπιμένοντας τῇ αἵρέσει». Καὶ ὁ 45ος τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων πού συμπληρώνει: «Ἐπίσκοπος ἢ πρεσβύτερος, ἢ διάκονος αἰρετικοῖς συνευξάμενος μόνον, ἀφοριζέσθω εἰ δέ ἐπέτρεψεν αὐτοῖς, ὡς κληρικοῖς ἐνεργῆσαι τί, καθαιρεῖσθω». (Βλέπε I. Πηδάλιον).

ΕΡΩΤΗΣΙΣ 16η

Καταπολεμεῖ ὁ Οἰκουμενισμὸς τὴν ἀντίστασιν καὶ τὴν ἐμμονὴν τῶν ὀρθοδόξων Παλ/γιτῶν εἰς τὴν πατροπαράδοτον αὐτῶν Ἀποστολικὴν Πίστιν καὶ πῶς;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ναί, μέ πολλοὺς καὶ διαφόρους τρόπους. Ἀρχικὰ ἐπροσπάθησε νὰ μειώσῃ τὴν ἀντίστασιν καὶ τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν μέ τὴν σιωνιστικὴν μέθοδον καὶ προπαγάνδα τῆς ἐπιστημονικῆς προόδου. Ἐπροσπάθησε δηλαδὴ νὰ πείσῃ τοὺς ὀρθοδόξους ὅτι ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου προέκυψε ἀπὸ τίς ὑποδείξεις τῆς «προοδευμένης» ἀστρονομικῆς ἐπιστήμης καὶ ὄχι ἀπὸ τίς ὑποδείξεις καὶ τὰ συμφέροντα τοῦ οἰκουμενισμοῦ ὅπως ἐνόμιζαν.

Περὶ τῆς Ἑβραϊκῆς αὐτῆς προπαγάνδας γράφουν τὰ «Πρωτόκολλα» τῶν: «...ὠθῶμεν τὰ πνεύματα νὰ ἐφευρίσκωσι παντοειδεῖς φανταστικὰς θεωρίας νέας καὶ δῆθεν προοδευτικὰς διότι ὑπετάξαμεν αὐτοὺς τοὺς βλακοχριστιανούς μετὰ πλήρους ἐπιτυχίας διὰ τῆς λέξεως «πρόοδος» καὶ δὲν ὑπάρχει οὔτε εἰς μεταξύ αὐτῶν, ὁ ὁποῖος νὰ βλέπῃ ὅτι ὑπὸ τὴν λέξιν ταύτην κρύπτεται πλάνη εἰς ὅλας τὰς περιστάσεις... ἀφοῦ ἡ ἀλήθεια εἶναι μία καὶ μόνη καὶ δὲν δύναται νὰ ἔχῃ πρόοδο. Ἡ πρόοδος, ὡς ψευδὴς ἰδέα, χρησιμεύει, εἰς τὸ νὰ σκοτίζῃ τὴν ἀλήθειαν, ἵνα μηδεὶς τὴν γνωρίζῃ, πλὴν ἡμῶν τῶν ἐκλεκτῶν τοῦ Θεοῦ καὶ φυλάκων αὐτῆς». («Πρωτόκολλα τῶν Σοφῶν τῆς Σιών», Κεφ. ΙΓ').

Ἀπεδείχθη γεγονός, δυστυχῶς, ὅτι οἱ Ἕλληνες εἶναι ὄντως βλακοχριστιανοὶ καὶ «ψάρια» πού καταπίνουν εὐκόλα τὰ δολώματα τῶν σοφῶν τῆς Σιών. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ Ἀποστολικὴ Πίστις μειώνεται αἰσθητὰ ἀπὸ γενεὰ σὲ γενεὰ καὶ καθὼς φαίνεται εἰσήλθαμε εἰς τὴν ἐποχὴν καὶ τὴν κατάστασιν ἐκείνην περὶ τῆς ὁποίας ἔλεγε ὁ Κύριος: «Ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔλθων ἄρα εὐρήσει τὴν πίστιν ἐπὶ τῆς γῆς;» (Λουκᾶ ΙΗ' 8).

Ἴσως σ' αὐτὴν τὴν πτωτικὴν τάσιν τῆς Πίστεως ἀπέβλεπε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Δαμασκηνός ὅταν ἔλεγε τὸ 1948 ὅτι οἱ ζηλωταὶ Παλ/γίτες «ὡς ἀνήκοντες εἰς τὴν προκεχωρημένην τῆς ζωῆς ἡλικίαν, θά παρασύρουν μετὰ τῆς ζωῆς αὐτῶν καὶ θά τερματήσουν τὸ ὄλο ζήτημα» τὰ δὲ τέκνα μας, «μετὰ πολλῆς ἐκπλήξεως θά πληροφοροῦνται περὶ τῆς παραδόξου ταύτης ἀντιλήψεως, ἡ ὁποία εἶχεν ἐπικρατήσῃ εἰς τινὰς τῶν γεννητόρων αὐτῶν». (Χριστοδ. Παρασκευαΐδη, ἐνθ' ἄνωτέρω, σελ. 378).

Παράλληλα με την σιωνιστικήν αυτήν ἐφεύρεσιν τῆς δῆθεν προόδου, ἡ Ἐκκλησία τῶν καινοτόμων ἐχρησιμοποίησε καὶ τὴν καθαρῶς οἰκουμενιστικὴν μέθοδον. Παρέβλεψε δηλαδὴ τίς διαφορὰς τῆς μετὴν Ἐκκλησίας τῶν Ὁρθ. Παλ./γιτῶν καὶ ἐπεδίωξε ἔνωσιν μετ' αὐτῆς μετ' ὑπουλον ἀλλὰ καὶ ἀντορθόδοξον τρόπον.

Τὸ ἔτος 1947 ἐγένετο πρότασις «ὅπως ἀμφοτέρω τὰ διῆσταμένα μέρη βαδίσουν μὲν **παραλλήλους ὁδούς, ἀλλ' ἐν ὁμοιοίᾳ καὶ ἀγάπῃ ὅπως καὶ πρότερον...**» (Χριστοδ. Παρασκευαΐδης, ἐνθ' ἀνωτέρω, σελ. 408).

Τὸ δὲ ἔτος 1951 ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Σπυρίδων ἐπρότεινε τὴν Διοικητικὴν ὑπαγωγή Παλ./γιτικῶν κλήρου καὶ λαοῦ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ κανονικόν Παλ./γίτην Ἐπίσκοπον ἔχοντα τὴν ἀναφορὰν εἰς τὴν Ἱ. Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας (τοῦ Ν. Ἡμερολογίου) τῆς Ἑλλάδος.

Τέλος, διὰ τοῦ ἄρθρου 39 τοῦ νόμου 590 τοῦ 1977 περὶ καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐδόθη ἡ εὐκαιρία εἰς τοὺς ὀρθοδόξους Παλ./γίτες νὰ ἀποκτήσουν ἐκκλησιαστικὴν νομιμότητα καὶ κῦρος, διὰ τῆς διοικητικῆς ὑπαγωγῆς τῶν εἰς ἓνα ἐκ τῶν πρεσβυγενῶν Πατριαρχείων καὶ τῆς Ἱ. Μονῆς Σινᾶ πού διατηροῦν τὸ Π. Ἡμερολόγιον. Ἐξυπακούεται ὁμως ὅτι εἰς ἀντάλλαγμα αὐτῆς τῆς ... εὐεργεσίας θὰ ἦταν ὑποχρεωμένοι νὰ μνημονεύουν ἓναν Πατριάρχην «Παλ./γίτην» πού συμπροσεύχεται καὶ ἀλληλομνημονεύεται ὄχι μόνον μετ' ὄλους τοὺς νεοημερολογίτες ἀλλὰ καὶ μετ' αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς φανεροὺς Μασσῶνους Πατριάρχες τοῦ Οἴκ. Πατριαρχείου.

Πολὺς λόγος γίνεται τὰ τελευταῖα χρόνια διὰ πνευματικὴν ἔνωση τῶν Παλ./γιτῶν Ἑλλάδος μετὴν Ἱ. Μονῆς τοῦ ὄρους Σινᾶ. Συγκεκριμένα μάλιστα κατηγοροῦνται οἱ ὀρθόδοξοι Παλ./γίτες ὅτι περιφρονοῦν μιά ... εὐκαιρία πού τοὺς δίνεται νὰ μεταπηδήσουν «**ἐκ τῆς παρανομίας εἰς τὴν νομιμότητα**», χωρὶς νὰ ἀπαρνηθοῦν τὸ Π. ἑορτολόγιον. (Χριστοδ. Παρασκευαΐδης ἐνθ' ἀνωτέρω, σελ. 430).

Ἐχνοῦν ὁμως οἱ κατήγοροί μας ἢ ἀγνοοῦν ὅτι ὁ οἰκουμενισμὸς εἰσηλθε σήμερον ἐντὸς ὄλων τῶν Πατριαρχείων καὶ ἀνῆλθε μέχρι τῶν ὑψηλοτέρων ἱερῶν κορυφῶν τῆς γῆς, ἀφοῦ πρῶτα κατάφερε νὰ μεταλαμπαδεύσῃ τίς ἰδέες τοῦ στοῦς σεβαστοῦς φρουροῦ αὐτῶν τῶν ἱερῶν προσκυνημάτων τῆς Ὁρθοδοξίας.

Τὴν θλιβερὴν αὐτὴ εἶδηση, μᾶς δίνει ὁ ἐπισκεφθεὶς ἐσχάτως τὸ ὄρος τοῦ Δεκαλόγου, δημοσιογράφος κ. Ἀναστάσιος Μιχαῆλ καὶ εὐρίσκεται μέσα στὴν συνέντευξιν πού εἶχε μετ' ἐκεῖ Ἀρχιεπίσκοπο τοῦ Σινᾶ Δαμιανό.

Σέ σχετικὴ, θεολογικῆς φύσεως, ἐρώτησιν τοῦ Κυρίου Μιχαῆλ, ἀπαντᾷ μετ' πλήρη σαφήνεια, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Δαμιανός:

«...ἡ ὀρθόδοξη Θεολογία εἶναι ἡ μόνη πού μέχρι σήμερον δέν δέχθηκε ἀλλοιώσεις. Σ' αὐτὸ συμφωνοῦν καὶ οἱ ξένοι. Ἀπὸ τὴν ἄλλῃ μεριά εἶμαι ἀπόλυτα βέβαιος πὼς ὁ Θεὸς ἐνεργεῖ καὶ μέσα ἀπὸ τίς ἄλλες θρησκείες καὶ τὸ Πνεῦμα Του πνεῖ χωρὶς ἀνταγωνισμούς, διακρίσεις καὶ σκοπιμότητες πρὸς πᾶσαν κατεῦθυνσιν». (Βλέπε βιβλ. Ἀναστ. Μιχαῆλ «Στ' ἀχνάρια τοῦ Μωϋσῆ καὶ τῶν Βεδουϊνῶν», σελ. 64)

Μετὰ ἀπὸ αὐτὰ νομίζομεν πὼς, ἄλλοι εἶναι ἐκεῖνοι πού ὀφείλουν νὰ μεταπηδήσουν ἐκ τῆς παρανομίας τοῦ οἰκουμενισμοῦ εἰς τὴν νομιμότητα τῆς ὀρθοδοξίας, καὶ ὄχι οἱ

Παλαισημερολογίτες!! "Άλλοι, μέ άλλα φρονήματα πίστεως, ἤμποροῦν νά γίνουιν πνευματοπαΐδια τέτοιων νεοσιναΐτῶν πατέρων, παλαισημερολογιτῶν πού πιστεύουιν πῶς ὁ Θεός ἐνεργεῖ καί ἐκτός τῆς ΜΙΑΣ Ἁγίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας Του, καί ὅχι οἱ ὀρθόδοξοι Ἕλληνες (Παλ/γίτες).

Τέλος, νομίζομεν ὅτι τοῦτο εἶναι ἀπόδειξις πῶς οἱ γνήσιοι ὀρθόδοξοι (Παλ/γίτες) δέν εἶναι ἡμερολογιολάτρες ἀλλά Θεολάτρες!

ΕΡΩΤΗΣΙΣ 17η

Ποῖοι ἀποτελοῦν τήν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ καί ποῖα εἶναι τά κριτήρια τῆς Ὁρθοδοξίας;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Τό ἐρώτημα τοῦτο εἶναι ἓνα ἀπό τά δυσκολώτερα τῆς Ἐκκλησιολογίας ἀλλά καί τό πλέον σημαντικό. Καί μόνο ἄν σκεφθῆ κανεῖς πόσο ὀλιγότεροι θά ἦταν οἱ ὀπαδοί τῶν αἱρέσεων καί τῶν Σχισμάτων ἄν ἐγνώριζαν τοῦτοι ὅτι θά εὐρίσκονται ἔξω τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, καταλαβαίνει τήν σπουδαιότητά του.

Ἡ κατήχησις ἐπί τοῦ θέματος τοῦτου ἐξέλειπε παντελῶς εἰς τόν αἰῶνα μας. Τό κήρυγμα τῆς ἐποχῆς μας στρέφεται ἀποκλειστικά γύρω ἀπό τόν οἰκουμενιστικόν ἄξονα, Ἁγάπη, συμφιλίωση, ἔνωση. Κάθε λόγος περί μοναδικότητος τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ὡς μόνης δηλαδή δυναμένης νά ὀδηγήσῃ ψυχάς εἰς τήν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν, θεωρεῖται ἐπιζήμιος γιά τήν ἀνθρωπότητα, πρόξενος φανατισμοῦ καί προῖόν ἐγωῖσμοῦ.

Δέν συμφέρει τούς οἰκουμενιστές νά γνωρίζουν οἱ Χριστιανοί πολλά πράγματα περί Ἐκκλησίας Χριστοῦ καί αἰρετικῶν καί πολύ περισσότερο περί ὑπεροχῆς τῆς ὀρθοδόξου ἔναντι τῶν ἄλλων ὄλων. Ἐχουν ὠφέλεια νά ὑπάρχῃ σκοτάδι στό σημεῖο τοῦτο, διότι μόνον μέσα στό σκοτάδι φαίνονται ὄλα ἴδια!

Τήν Ἐκκλησίαν λοιπόν τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὀποία χωρίζεται εἰς δύο, τήν θριαμβεύουσα τῶν οὐρανῶν καί τήν στρατευομένην τῆς γῆς, τήν ἀποτελοῦν «Οἱ πανταχοῦ τῆς οἰκουμένης πιστοί καί ὄντες καί γενόμενοι καί ἐσόμενοι», ὅπως λέγει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος (Λόγος Ι πρὸς Ἐφεσίους), οἱ ὀποῖοι ἀποτελοῦν ὄλοι μαζί «ἐν σῶμα καί ἐν πνεῦμα» μέ κεφαλὴν τόν Χριστόν.

Ἄλλος Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ἱερός Δοσίθεος, λέγει: «Μέλη τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας εἶναι πάντας καί ΜΟΝΟΥΣ τούς πιστούς, τούς τήν τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ δηλαδή ἀμόμητον Πίστιν, ὑπό τε ἐκείνου τοῦ Χριστοῦ καί τῶν ἀποστόλων καί ἁγίων οἰκουμεικῶν Συνόδων παραδοθεῖσαν, κηρυχθεῖσαν καί ἐρμηνευθεῖσαν, ἀδιστάκτως πρεσβεύοντας...» («Ὁμολογία τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως», σελ. 35).

Δέν πρέπει ὅμως νά ἐπηρεάζεται κανεῖς ἀπό τό γεγονός τῆς θαυμαστῆς ἐξαπλώσεως τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ εἰς ὄλην τήν οἰκουμένην, καί ὡς ἐκ τούτου νά θεωρῆ αὐτήν ὑπερέχουσα ἔναντι τῶν αἰρετικῶν Ἐκκλησιῶν, ἐκ τῆς ποσότητος τῶν ὀπαδῶν Της. Τοῦτο εἶναι λάθος πού γεννάει τίς μεγαλύτερες πλάνες. Φρόνημα τῶν μεγάλων

Πατέρες της Ὁρθοδοξίας εἶναι ὅτι ὁσονδήποτε πολλοί εἰς τόν ἀριθμόν καί ἄν εἶναι οἱ αἵρετικοί «κἄν ὄχλαγωγῆσωσιν καί πλήθος συνάξωσιν ἔξω τῶν ἱερῶν περιβόλων τῆς Ἐκκλησίας εἰσι».

Ἐνῶ ἀπεναντίας «Εἰ δε καί πάνυ ὀλίγοι ἐν τῇ ὀρθοδοξία καί εὐσεβεία διαμείνωσιν οὗτοι εἰσὶν Ἐκκλησία Χριστοῦ» κατὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ ἁγίου Νικηφόρου.

Καί εἶναι μὲν ἀλήθεια ὅτι διὰ τοῦ Ἀποστολικοῦ κηρύγματος ἐσαγηνεύθησαν αἱ χῶραι πού ἦσαν «λευκαὶ πρὸς θερισμόν» καί οὕτως ἀπέκτησε πλήθος πιστῶν, μέγα καί θαυμαστόν, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ ἀλήθεια ἐπίσης εἶναι καί τό ὅτι σύντομα ἠγέρθησαν οἱ γνωστοί ψευδοπροφήτες πού τὴν κατακερμάτισαν.

«Οὐκ ἤρρησε δι' αὐτῶν (τῶν ψευδοπροφητῶν ὁ διάβολος) τῷ τῆς Ἐκκλησίας πληρώματι τῆς πλάνης ἐπεγεῖρειν τὰ σκάνδαλα καί ἐνσπείρας τὴν αἵρεσιν» ὡμολόγησαν μέ θλίψιν οἱ Πατέρες τό Ζ' Οἴκουμ. Συνόδου.

Ἴσως τοῦτο σκανδαλίζει τούς πολλούς πού δέν ἠμποροῦν νά ἐννοήσουν πῶς εἶναι δυνατόν νά ἐκπροσωποῦν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ οἱ ὀλίγοι ἄσημοι Παλαισημερολόγίτες. Ἄς διαβάσουν ὁμως τὴν Ἱστορία καί θά δοῦν ὅτι «ἡ πᾶσα Ἐκκλησία κατακλυζομένη (τὴν ἐποχὴν ἐκείνην) ὑπὸ τῆς πλάνης τοῦ Μονοθελητισμοῦ, μόνοι δύο μοναχοὶ ἀντέστησαν κατ' αὐτῆς ὁ Μάξιμος ὁ ὁμολογητής καί ὁ Σωφρόνιος περὶ οὓς ἐπισυνήχθησαν καί πᾶσα ἡ τό γνήσιον φρόνημα τῆς Ἐκκλησίας διαφυλάττουσα μερίς τοῦ ποιμνίου» (Δογματικὴ Π. Τρεμπέλα, Β' τομ. σελ. 368).

Ἐν προκειμένῳ διὰ τό ἡμερολογιακόν οὐδεμίαν βαρύτητα ἔχει τό γεγονός ὅτι πάντες οἱ τότε ἀρχιερεῖς ὑπέγραψαν ἐν Συνόδῳ τὴν μεταρρύθμισιν τοῦ Πατροπαραδότου ἡμερολογίου, διότι:

«... σύνοδοι παραβιάζουσαι... τὰ ὅρια τῆς δικαιοδοσίας αὐτῶν», παρατηρεῖ ὁ δογματολόγος Καθηγητῆς Π. Τρεμπέλας, «ἐκπίπτουσι τῆς ἀποστολῆς τῶν ὁσοιδήποτε τόν ἀριθμόν καί τό πλήθος καί ἄν ὦσιν οἱ συγκροτοῦντες αὐτάς». Καί συνεχίζει:

«Τότε μόνον αἱ σύνοδοι ἀποδεικνύονται ὄργανα πραγματικά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὅταν παρά τοῖς συγκροτοῦσιν αὐτάς ἐπισκόποις κυριαρχεῖ εἰλικρινῆς μὲν πόθος πρὸς διακρίβωσιν τῆς ἐν ταῖς Γραφαῖς ἀληθείας, δεδηλωμένη δέ διάθεσις ὅπως προληφθῇ πᾶσα ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τῆς ἐν τῇ καθόλου Ἐκκλησία ἀποστολικῆς παραδόσεως διερμηνευθῇ δέ πιστῶς τό πραγματικόν φρόνημα καί ἡ συνειδήσις τῆς ὅλης Ἐκκλησίας». (Δογμ. Π. Τρεμπέλα τόμος 2ος σελ. 403, 405).

Τέλος, ἡ ὑπερήφανη Ἐκκλησία τοῦ ν. ἡμερολογίου κακῶς ἠγνόησε καί ἀγνοεῖ μέχρι σήμερον, ἐκτός τῶν ἀνωτέρω, καί τούς λόγους τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, ὁ ὁποῖος ἀπό τότε, ὡσάν νά ἀπευθυνόταν πρὸς τὴν σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τοῦ 1924 καί στὸν Ἀρχιεπίσκοπό της, ἔγραφε:

«Σύνδοδος τοίνυν δέσποτα οὐ τό ἀπλῶς συνάγεσθαι Ἱεράρχας τε, καί ἱερεῖς, κἄν πολλοὶ ὡσι ἀλλά τό ἐν ὀνόματι Κυρίου ἐν τῇ εἰρήνῃ καί φυλακῇ τῶν κανόνων... καί ἐξουσία τοῖς Ἱεράρχαις ἐν οὐδενί δέδοται ἐπὶ πάσῃ παραβάσει κανόνων ἢ μόνον στοιχεῖν τὰ δεδομένα καί ἔπεσθαι τοῖς προλαβοῦσιν... Παραγγελίαν γάρ ἔχομεν ἐξ αὐτοῦ τοῦ Ἀποστόλου παρ' ὃ παρελάβομεν, παρ' ὃ οἱ Κανόνες τῶν κατὰ καιροῦς Συνόδων, καθολικῶν τε καί τοπικῶν, ἐάν τις δογματίζη ἢ προστάση ποιεῖν ἡμᾶς, ἀπαράδεκτον αὐτόν ἔχειν, μηδέ λογίζεσθαι αὐτόν ἐν κλήρῳ ἁγίων» (Ἐπιστολὴ μβ') (βλέπε «Δίστομος ρομφαία» Παρθ. Μοναχοῦ σελίς 24-25).

Ἐξ ὄλων τούτων λοιπόν, βγαίνει ἀβιάστως καί ἀσφαλῶς τὸ συμπέρασμα ὅτι οἱ λαοὶ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ ν. ἡμερολογίου, κληρικοί καί λαϊκοί, δέν συγκαταλέγονται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, ἔστω καί ἂν ὑπερέχουν ἔναντι ἡμῶν σέ πληθος καί μεγαλοπρέπεια.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ 18η

Συνήλθε Σύνοδος μεγάλη, Πανορθόδοξος, μετά τὴν καινοτομίαν καί τὸ σχίσμα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, πρὸς ἐξέτασιν καί ἐκδίκασιν τούτου;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

ΟΧΙ. Μέχρι σήμερον δεν συνήλθε τέτοια Σύνοδος παρά τὴν ἐπιτακτικὴν ἀνάγκην πού γεννάει ἡ σοβαρότης τῆς καταστάσεως. Τὸ ζήτημα ὅμως τοῦ ἡμερολογίου ἔχει συμπεριληφθεῖ εἰς τὸν πίνακα τῶν θεμάτων τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου πού πρόκειται νά συγκληθῆ στό μέλλον παρά τῶν Οἰκουμενιστῶν.

Προτάσεις καί συζητήσεις περί συγκλήσεως συνόδου ἔγιναν ἐπανεπιλημμένως στό παρελθόν. Σέ καμμίᾳ ὅμως περίπτωσιν δέν ἐκαρποφόρησαν.

Ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Φώτιος δι' ἐπιστολῆς του πρὸς τόν Ἀριχεπίσκοπο Ἀθηνῶν, τόν Ἀπρίλιον τοῦ 1924, ἐπρότεινε ἐπισήμως συγκρότησιν Συνόδου ἡ μεγάλης τοπικῆς ἡ οἰκουμενικῆς πρὸς ἐπίλυσιν τοῦ ἡμερολογιακοῦ.

Ἐπίσης, ὁ ἐπόμενος Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Μ. Μεταξάκης ἐπρότεινε καί αὐτός τὸ 1927 σύγκλησιν τῆς αὐτῆς Συνόδου πρὸς ἐπίλυσιν τῶν προκουψάντων ἐκ τῆς ἡμερολογιακῆς μεταβολῆς προβλημάτων. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ὅμως ἀπέρριψε τὴν πρότασιν «ἰσχυριζομένη ὅτι τὸ ἡμερολογιακὸν ζήτημα ἀπετέλει δι' αὐτὴν τετελεσμένον πλέον γεγονός» (Χριστοδ. Παρασκευαΐδης ἐνθ' ἄνωτέρῳ σελ. 406).

Τὸ γεγονός τοῦτο τῆς ἀρνήσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος νά συμμετάσχη τῆς αὐτῆς Συνόδου γεννάει πολλά ἐρωτηματικά καί ἐνοχή, ὅπως δὴποτε, εἰς βάρος τῆς. Ἴσως προέβλεπε ἀπόφασιν μὴ συμφέρουσα καί ταπεινωτικὴν δι' αὐτὴν.

Ἀργότερα, τὸ 1936, ἐγένοντο, ἐκ νέου συζητήσεις διὰ σύγκλησιν Συνόδου, ἀλλὰ ἐνῶ τὰ Πατριαρχεῖα Ἀλεξανδρείας καί Ἱεροσολύμων συνήνεσαν προθύμως, ἡ Σύνοδος δέν ἐγένετο.

Θὰ ἦταν ὅμως κανεὶς πολὺ ἀφελῆς ἐάν δέν ἐννοοῦσε ὅτι ἡ καθυστέρησις αὐτῆ ἔχει σάν ἀπώτερο σκοπὸ τῆς νά δώσῃ τὴν εὐκαιρίαν εἰς τὴν ἀναμενομένην μεγάλην Σύνοδον τῶν Οἰκουμενιστῶν νά ἐτοιμασθῆ ὥστε τὸ ζήτημα τοῦ ἡμερολογίου νά «λυθῆ» πρὸς δόξαν τῆς Ἑβραϊομασσωνίας καί ὄχι τοῦ Χριστοῦ!

Τὸ ὅτι δέν ἔχει ἐκδικασθῆ ἀκόμη ἡ καινοτομία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ μεγάλης Συνόδου, τὸ ἐκμεταλλεύονται οἱ ὀπαδοὶ τῆς, διὰ νά ἀποδείξουν ὅτι δέν εἶναι *De facto* Σχισματικοί, ἀλλὰ ὑπόδικοι!

Τοῦτο ὅμως οὐδεμία οὐσιαστικὴ σημασία ἔχει, ἐξεταζόμενον ὀρθοδόξως, ἀφ' ἑνός διότι οἱ ἀκολουθοῦντες τὸν νέον ἡμερολόγιον ἔχουν καταδικασθῆ ὄχι ἀπὸ μία Σύνοδο, ἀλλὰ ἀπὸ τρεῖς μεγάλες Πανορθόδοξους τοῦ 16ου αἰῶνος καί ἀφ' ἑτέρου διότι τὰ

Πατριαρχεία τῆς Ἀνατολῆς, πού θά μπορούσαν νά συγκροτηθοῦν τέτοια Σύνοδο, σήμερα οὐσιαστικά δέν ἐνεργοῦν αὐτοβούλως καί ὀρθοδόξως. Τελοῦν ὑπό τόν ἔλεγχον καί τήν διοίκησιν τοῦ οἰκουμενισμοῦ, ὁ ὁποῖος τά ἔχει διαβρώσει ἐν πολλοῖς πνευματικά, διά τοῦτο δέν ἐκφράζουν τήν πατροπαράδοτον πίστιν ἔστω καί ἄν τηροῦν τό Π. ἡμερολόγιον.

Ἐξ ἄλλου «Τά ἐκκλησιαστικά ἐπιτίμια καί εἰς τήν περίπτωσιν τοῦ σχισματικοῦ ἀναγνωρίζουν (ἀπλῶς) τήν κατάστασιν, εἰς ἣν οὗτος (ὁ ἁμαρτήσας περί τήν ὀρθόδοξον πίστιν) διά τοῦ σχίσματος αὐτοβούλως εἰσῆλθεν». Καί ἀκόμη τό ἀνάθεμα πού θά ἀκολουθήσῃ, τόν ἀσεβῆ σχισματικόν δέν ἀποκόπτει αὐτόν τῆς Ἐκκλησίας (αὐτός ἔχει ἤδη αὐτοαποκοπεῖ) ἀλλ' ἐξαγγέλει εἰς τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας τήν ἀπ' αὐτοῦ τοῦ αἰρετικοῦ πραγματοποιηθεῖσαν αὐτοαποκοπήν διά τῆς ἐκπτώσεώς του ἀπό τῆς ὀρθῆς πίστεως...», ὅπως ὀρθά παρατηρεῖ ὁ Ἀρχιμανδρίτης Γεώργιος Καψάνης. (Ἡ ποιμαντ. Διακονία ...» σελ. 159-160).

Ὅθεν ἄς μὴν ἐξαπατῶνται οἱ σχισματικοὶ νεοημερολογίτες μέ τήν ψευδαίσθησιν ὅτι εἶναι ὑπόδικοι καί ὄχι καταδικασμένοι. Καί ἀκόμα ἄς μὴν ἀναμένουν τήν ... μεγάλην Σύνοδον τῶν Οἰκουμενιστῶν διά νά τοὺς ἀνακουφίσῃ, διότι εἶναι γνωστόν ἐκ τῶν προτέρων διά λογαριασμόν ποίων θά συνέλθῃ αὕτη καί ποῖον «Κύριον» θά εὐαρεστήσῃ!

«Ἐκ ποίων παρακαλῶ, θά συγκροτηθῇ ἡ νέα οἰκουμενική Σύνοδος;» ρωτᾷε ὁ Ἐπίσκοπος Αὐγ. Καντιώτης. «Ποῦ τά μεγάλα πνευματικά ἀναστήματα; Ποῦ οἱ ἥρωες καί ὁμολογηταί, οἱ ὁποῖοι θά ἀποτελοῦν ἐγγύησιν ὀρθοδοξίας; Ἀλλοίμονον! Τοιαῦτα πρόσωπα θά ἔλλείπουν. Κυρίαρχον δέ θέσιν θά κατέχουν ἐν τῇ Συνόδῳ πρόσωπα ὑπόδικα ἐνώπιον τῆς ὀρθοδόξου συνειδήσεως Ἐπίσκοποι καί Μητροπολίται ἄνευ ποιμνίων μέ τίτλους κενούς, ἐλαφρᾶ τῇ συνειδήσει, ἄνευ αἰσθήματος εὐθύνης ἀγορευόντες». Καί καταλήγει: «Ἐπὶ τοιαύτας συνθήκας συγκαλουμένη ἡ Μεγάλη Σύνοδος θά ἀποτύχῃ οἰκτρῶς καί θά γίνῃ πηγὴ νέων πνευματικῶν συμφορῶν διά τόν ὀρθόδοξον κόσμον». (Αὐγ. Καντιώτου Μικρά Τεύχη, 19ον, «Πρὸς Οἰκ. Σύνοδον», σελ. 29-30).

Ἀλλά καί ὁ ἀποθανὼν Ἀρχιμ. Χαράλαμπος Βασιλόπουλος ὁμολογεῖ εἰς τό βιβλίον Του «Οἰκουμενισμός χωρὶς μάσκα», ὅτι: «Μέ τήν μελετωμένην νά συνέλθῃ ὀγδόη Οἰκουμενική Σύνοδος μηχανεῦνται οἱ οἰκουμενισταί νά ἐπικυρώσουν τοὺς νεωτερισμούς, τοὺς ὁποῖους οἱ ἴδιοι προωθοῦν σήμερα στήν Ἐκκλησία.... Πρωταγωνιστοῦν, λοιπόν οἱ οἰκουμενισταί στήν ἐπίσπευσιν τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου, διότι εἰς αὐτήν στηρίζουν τήν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ τους, πού εἶναι ἡ διάλυσις τῆς ὀρθοδοξίας... Τήν θέλουν σάν «Σύνοδο» πού θά ἐκθεμελιώσῃ τάς προηγουμένας ἀποφάσεις τῶν ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων». (σελ. 137-138).

Ἄς μὴν πλανῶνται λοιπόν οἱ ἀδελφοί μας Ἕλληνες Νεοημερολογίτες, καί ἄς μὴν ἀποκαλοῦν Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας τοὺς οἰκουμενιστῆς ποιμένες τοὺς πού ἔγιναν Προδότες!

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ

ΚΑΙ ΟΙ ΠΕΡΙ ΑΥΤΩΝ ΕΣΦΑΛΜΕΝΕΣ ΑΝΤΙΛΗΨΕΙΣ

ΤΩΝ ΠΟΛΛΩΝ

«Πολλοί γάρ πολλάκις, οὐ μόνον Ὁρθόδοξοι ἁμαρτωλοί, ἀλλὰ καὶ αἰρετικοί καὶ ἄπιστοι σημεῖα ἐπετέλεσαν καὶ προεφήτευσαν, κατὰ τινὰς οἰκονομίας συγχωρηθέντες ὑπὸ τοῦ Κυρίου».

«Διὰ τοῦτο τοίνυν οὐ δεῖ πάντα σημειόφορον πιστεύειν ἀλλὰ δοκιμάζειν κατὰ τὸν λόγοντα. Μὴ παντὶ πνεύματι πιστεύετε, ἀλλὰ δοκιμάζετε τὰ πνεύματα εἰ ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστίν, ὅτι πολλοὶ ψευδοπροφήται ἐξεληλύθασιν εἰς τὸν κόσμον».

«Οὐκοῦν ὁπόταν ἴδῃς καὶ δι' αἰρετικῶν καὶ δι' ἀπίστων τί σημεῖον κατὰ τι κρῖμα Θεοῦ γενόμενον, μὴ θαμβηθῆς ἢ σαλευθῆς τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως. Πολλάκις γάρ καὶ ἡ πίστις τοῦ προσερχομένου ἐστίν ἢ τό σημεῖον ποιήσασα καὶ οὐχ ἡ ἀξία τοῦ ποιήσαντος».

(Ἁγίου Ἀναστασίου Σιναΐτου)

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΚΑΙ ΟΙ ΠΕΡΙ ΑΥΤΩΝ ΕΣΦΑΛΜΕΝΕΣ ΑΝΤΙΛΗΨΕΙΣ ΤΩΝ ΠΟΛΛΩΝ

Μεταξύ τῶν πολλῶν ἄλλων πού συνέβαλαν εἰς τήν ἐπικράτησιν τῆς παρανομίας καί ἐδραίωσαν τήν καινοτομίαν τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἶναι καί τά τελούμενα κάποτε παρ' αὐτῆς θαύματα.

Δέν εἶναι λίγοι οἱ χριστιανοί ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι, ἐνῶ ἔχουν συνεχές πρόβλημα συνειδήσεως καί φόβον ὅτι θά κολασθοῦν, ἀκολουθοῦντες τόν ἀναθεματισμένον νεοσημερολογιτισμόν — οἰκουμενισμόν, διασκεδάζουσι τήν ἀνησυχίαν των μέ τά θαύματα πού βλέπουν νά γίνονται κάποτε στήν ἐκκλησίαν των.

Ἡ ἀνάμνησις αὐτῶν τῶν θαυμάτων καλεῖται νά παίξῃ δι' αὐτούς ἰσοβίως τόν ρόλον τοῦ θεράποντος ἱατροῦ τῆς παραγμένης συνειδήσεως των, παρ' ὄλο πού αὐτά οὐδέποτε ἐλογίσθησαν παρά τῶν Ἁγίων καί σοφῶν διδασκάλων τῆς Πίστεως, ὡς ἀπόδειξις ὀρθοδοξίας ἢ γνώρισμα σωτηρίας.

Εἶναι γεγονός, δυστυχῶς, πῶς οἱ πιστεύσαντες εἰς τόν Χριστόν, ἄνθρωποι καί λαοί, δέν ἀπέβαλαν μερικές λανθασμένες ἀντιλήψεις καί ἀδυναμίες τοῦ προχριστιανικοῦ κόσμου μέ τίς ὁποῖες δέν συμφωνεῖ ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, δηλαδή ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ καί τῶν ἁγίων Ἀποστόλων Του. Δέν ἀπέβαλαν τήν περί τῶν σημείων καί τῶν θαυμάτων κακή ἀντίληψη πού εἶχαν οἱ προπάτορές των.

Ἡ ἱστορία μαρτυρεῖ τήν μεγάλη σημασία πού ἔδιναν εἰς τά θαύματα, τόσο οἱ εἰδωλολάτρες Ἕλληνες ὅσο καί οἱ Ἑβραῖοι, παρ' ὄλο πού οἱ δεῦτεροι εἶχαν δεχθῆ τόν, διά τοῦ Μωϋσέως καί τῶν Προφητῶν δοθέντα εἰς αὐτούς, νόμον τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἱστορία ἐπίσης μαρτυρεῖ ὅτι τά πονηρά πνεύματα ἐκμεταλλεύοντο ἐπιμελῶς αὐτό τό λάθος τῶν ἀνθρώπων, πρὸς διατήρησιν καί αὔξησιν τῆς πλάνης τῶν εἰδώλων.

Σάν παράδειγμα ἀναφέρομε κάτι πού συνέβαινε εἰς τό Ἱερόν — ὅπως τό ἐνόμιζαν οἱ Ἕλληνες — ὄρος, τόν Ὀλύμπο. Εἰς τήν ὑψηλοτάτην κορυφήν τοῦ Ὀλύμπου, ἐκεῖ ὅπου εὐρίσκεται σήμερα ὁ ναός τοῦ Προφήτου Ἡλίας, εἶχαν ἰδρύσει οἱ Ἕλληνες βωμόν τοῦ «Θεοῦ» Διός, εἰς τόν ὅποιον ἐπρόσφεραν πανηγυρικὴν θυσίαν δύο φορές τόν χρόνον «εὐλαβεῖς» ἐξ αὐτῶν προσκυνητές.

Γράφει λοιπόν ἡ ἱστορία ὅτι τοῦτοι ἐπανεὐρίσκαν ἐκεῖ ἄθικτα τά ἀφιερῶματα τῶν προγενεστέρων προσφορῶν πού εἶχαν κάνει εἰς τόν βωμόν αὐτόν, «διότι (κατά τήν ἔκφρασιν τοῦ Ἱστορικοῦ) οὔτε ἄνεμοι ἀνήπαρζον αὐτά, οὔτε βροχαί τά ἔφθειρον. Ὁ ἀήρ ἦτο τόσο ἥρεμος εἰς τήν ἱεράν ἐκείνην κορυφήν ὥστε καί τά γραφόμενα εἰς τήν ἐπί τοῦ Βωμοῦ τέφραν γράμματα δέν ἐξηλείφοντο» (Βλέπε Μεγάλη Ἑλληνική Ἐγκυκλοπαίδεια «Πυρσός» εἰς λέξιν Ὀλύμπος).

Τοῦτο ἀσφαλῶς ἀντιβαίνει εἰς τούς φυσικούς νόμους. Ἐνεργοῦσε δηλαδή ὀπωσδήποτε κάποια ὑπερφυσικὴ δύναμη, ἡ ὁποία διατηροῦσε τά ἐπὶ τῆς στάχτης γράμματα

ἄθικτα παρά τήν κακοκαιρία πού συνέβαινε φυσικά εἰς τήν κορυφήν τοῦ Ὀλύμπου. Καί αὐτή, καθώς πιστεύουμε καί ὁμολογοῦμε, ἦταν ἡ δύναμις τοῦ διαβόλου καί ἡ μέθοδος μέ τήν ὁποία ἐξαπατοῦσε τούς εἰδωλολάτρεις.

Ἡ δέ ἅγια Γραφή μᾶς δίνει πολλές σαφεῖς μαρτυρίες σχετικά μέ τήν μεγάλη σημασία πού ἔδιναν καί οἱ Ἑβραῖοι εἰς τά θαύματα. Ἦταν μάλιστα τόσο ἐπηρεασμένοι ἀπό αὐτά, ὥστε θεωροῦσαν τόν νόμον τοῦ Θεοῦ κατώτερον ἔναντι τούτων.

Ὁ διάλογος, τῆς παραβολῆς τοῦ Κυρίου, μεταξύ τοῦ Ἀβραάμ καί τοῦ ἐν τῷ Ἄδι εὐρισκομένου πλουσίου, μαρτυρεῖ σαφῶς τό λάθος τοῦτο τῶν Ἑβραίων.

Ἐκεῖ ὁ πλούσιος ἐπιμένει πῶς ὁ νόμος τοῦ Μωϋσέως καί τό κήρυγμα τῶν Προφητῶν, δέν εἶναι ἱκανά νά ὀδηγήσουν εἰς μετάνοιαν τούς ἐν τῇ ζωῇ εὐρισκόμενους πέντε ἀδελφούς του. Ἰσχυρίζεται πῶς μόνον ἓνα θαῦμα δύναται νά τούς πείσῃ. «**Οὐχί Πάτερ Ἀβραάμ, ἔλεγε, ἀλλ' ἔάν τις ἀπό νεκρῶν πορευθῆ πρός αὐτούς (τούς ἀδελφούς μου θά) μετανοήσουσιν.**» (Λουκᾶ 13Γ' 30).

Καί δέν ἐπικρατοῦσε αὐτή ἡ ἀσεβῆς ἀπαιτησις, μόνον εἰς τήν τάξιν τῶν πλουσιῶν τοῦ Ἰσραήλ, ἀλλά γενικά εἰς ὅλα τά κοινωνικά στρώματα.

Ἐπί παραδείγματι ὁ Βασιλεὺς Ἡρώδης «**ιδὼν τὸν Ἰησοῦν ἐχάρη λίαν... καί ἤλπιζε τι σημεῖον ἰδεῖν ὑπ' αὐτοῦ γινόμενον**» (Λουκᾶ ΚΓ' 8). Τό ἴδιο συνέβαινε καί μέ τούς Γραμματεῖς καί Φαρισαίους, οἱ ὁποῖοι παρ' ὅλο πού ἦταν ὄχι μόνον γνῶστες τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ, ἀλλά καί διδάσκαλοι τοῦ λαοῦ, ἔλεγαν εἰς τόν Θεάνθρωπον Ἰησοῦν: «**Διδάσκαλε, θέλομεν ἀπό σοῦ σημεῖον ἰδεῖν**» (Ματθ. ιβ' 38). Ἀλλά καί τόν ἀπλοϊκόν Ναθαναήλ, σημεῖον ἦταν ἐκεῖνο πού τόν ἔκανε νά ὁμολογήσῃ «**Ραββί σύ εἶ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ σύ εἶ ὁ Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ**». Καί ἀπόδειξις τούτου εἶναι ὅτι τήν ὁμολογία αὐτῇ τήν ἔκανε εὐθύς ἀμέσως ὅταν ὁ Κύριος ἔδειξε εἰς αὐτόν σημεῖον. Ὅταν, δηλαδή, τοῦ εἶπε: «**Προτοῦ σέ Φίλιππον φωνῆσαι ὄντα ὑπὸ τήν συκὴν εἶδον σε**» (Ἰωάν. Α' 49-50). Παρ' ὅλον δηλαδή πού εὐρισκόσουν εἰς τόπον ἀόρατον ἀπό ἐδῶ, ἐγώ, ὡς Θεός, σέ εἶδα!

Διά τοῦτο καί ὁ Κύριος γνωρίζων τήν καλὴν ἐπίδρασιν πού εἶχαν ἐπὶ τῆς ἀγαθῆς ψυχῆς του τά θαύματα τόν διαβεβαίωσε: «**μεῖζω τούτων ὄψει**». Κοντά μου δηλαδή θά δῆς θαυμαστότερα καί περισσότερα σημεῖα ἀπό αὐτά. (Αὐτόθι 49-51).

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Είναι γεγονός ότι τά θαύματα του Κυρίου υπήρξαν πολλές φορές μέσα βοηθητικά καί ὀδήγησαν πολλούς καλοπροαιρέτους κοντά Του, ὅπως τοῦ Ναθαναήλ, καί ἐν συνεχείᾳ τούς ὀδήγησαν εἰς τήν οὐράνιον Βασιλείαν Του!

Τό Ἱερόν Εὐαγγέλιον μᾶς διηγείται ὅτι ὁ πολυεὐσπλαχνος Ἰησοῦς ἐθεράπευε **«πάντας τούς κακῶς ἔχοντας»**. Οἱ δέ ὄχλοι βλέποντες ἐκπληκτοί **«κωφούς ἀκούοντας, ἀλάλους λαλοῦντας, κυλλούς ὑγιεῖς, χολούς περιπατοῦντας καί τυφλούς βλέποντας»**, ἀκολουθοῦσαν Αὐτόν **«καί ἐδόξαζαν τόν Θεόν Ἰσραήλ»**. (Μαθ. Δ' 24-25. 1Ε' 31).

Ἐξ ἴσου ὅμως εἶναι γεγονός ὅτι ὁ Κύριος, διά τῶν σημείων τούτων, παρεῖχε κυρίως εὐεργεσία, κινούμενος ἀπό ἀγάπη καί εὐσπλαχνία πρὸς τούς πάσχοντας, καί ὄχι πειστικέες ἀποδείξεις γιά νά κερδίση θαυματολάτρες ὀπαδοῦς!

Ἡ εὐσπλαχνία Του εἶναι τό πλέον εὐδιάκριτο χαρακτηριστικό πού προηγείται τῶν περισσοτέρων θαυμάτων Του. Ἐπί παραδείγματι, πρὶν φωνήσῃ: **«Λάζαρε δεῦρο ἔξω»** τοῦ μνήματος, **«ἐδάκρυσεν ὁ Ἰησοῦς»**, βλέπων τίς ἀδελφές τοῦ νεκροῦ Λαζάρου νά πονοῦν, ὥστε ἔλεγον οἱ περιεστῶτες **«Ἴδε πῶς ἐφίλει αὐτόν»** (Ἰωάν. ΙΑ' 32-43). Προηγήθηκε δηλαδή τοῦ θαύματος τό δάκρυ τῆς Θεϊκῆς Του εὐσπλαχνίας!

Εἶπαμε ὅτι ἡ συνοδευομένη ἀπό τά θαύματα ἀγάπη Του, ὀδηγοῦσε πολλούς ἐκ τοῦ ὄχλου σέ Θεογνωσία. Τοῦτοι ὅμως, κατά κανόνα, ἀνήκαν εἰς τήν κατηγορίαν τοῦ ἀγραμμάτου ὄχλου, ἐκείνου πού δέν ἐγνώριζε τόν νόμον τοῦ Μωϋσέως καί τῶν Προφητῶν.

Διά τοῦτο ἔλεγον, οἱ πωρωμένοι νομοδιδάσκαλοι πού δέν ἐπίστευαν εἰς Αὐτόν. **«Μή τίς ἐκ τῶν ἀρχόντων ἐπίστευσεν εἰς αὐτόν ἢ ἐκ τῶν Φαρισαίων; Ἄλλ' ὁ ὄχλος οὗτος ὁ μή γινώσκων τόν νόμον ...»** (Ἰωάν. Ζ' 48-49).

Τό ὅτι δέν ἀπέβλεπε, ὁ Κύριος, εἰς τήν διά τῶν θαυμάτων ἀπόκτησιν ὀπαδῶν, καθώς καί τό ὅτι δέν ἐπίστευε πῶς τά θαύματα εἶναι ἱκανά νά πείσουν ἐκείνους πού γνωρίζουν τόν νόμον του ἐάν δέν πείθωνται ἀπό αὐτόν, φαίνονται ἀμφοτέρα τόσο ἀπό τήν διδασκαλία του ὅσο καί ἀπό τόν τρόπον πού ἐσυμπεριφέρετο πρὸς τούς ἄρχοντες καί τούς Φαρισαίους.

Ἡ θεία διδασκαλία Του διαβεβαίωνε, κατ' ἀπόλυτον τρόπον, ὅτι ἐάν αὐτοί πού γνωρίζουν τόν νόμον τοῦ **«Μωϋσέως καί Προφητῶν οὐκ ἀκούουσιν, οὐδέ ἐάν τις ἐκ νεκρῶν ἀναστῆ πεισθήσονται»**. (Λουκᾶ ΙΖΤ' 31).

Τοῦτο ἀκριβῶς μαρτυρεῖ καί ἡ ἄρνησις Του νά τελεσθῇ θαῦμα ὅταν τοῦτοι, οἱ γνωρίζοντες τόν νόμον, ἐζητοῦσαν σημεῖον ἀπό Αὐτόν διά νά πιστεύσουν, δηθεν, ὅτι προέρχεται ἐκ τοῦ Θεοῦ.

Ἄλλο ἄντικρυτος, ἐπί παραδείγματι, **«ἤλπιζεν τι σημεῖον ἰδεῖν ὑπ' αὐτοῦ γερόμενον»**. Ἐπρωτά δέ αὐτόν ἐν λόγοις ἱκανοῖς». Ἀνάγκαζε δηλαδή διά πολλῶν τόν Κύριον νά τοῦ δείξῃ κάποιο σημεῖο. Ὁ καρδιογνώστης ὅμως Κύριος ὄχι μόνον σημεῖον δέν ἔδωκε εἰς αὐτόν, ἀλλά οὔτε καν ἄπλόν λόγον!

«Αὐτός δέ οὐδέν ἀπεκρίνατο αὐτῷ», δηλώνων ἔτσι, πῶς κανένα σημεῖον δέν εἶναι σέ

θέση νά προσφέρη περισσότερα εἰς αὐτόν ἀπό ἐκεῖνα πού περιέχει ὁ νόμος Του καί τό κήρυγμα τῶν Προφητῶν Του, πράγματα πού τά ἐγνώριζε ἀσφαλῶς σάν ἐγγράμματος καί Βασιλεύς πού ἦταν! (Λουκᾶ ΚΓ' 8-9).

Σκληρότερος ὑπῆρξε πρὸς τοὺς Φαρισαίους καί τοὺς Ἄρχιερεῖς. Ὅταν τοὺ εἶπαν αὐτοὶ «Θέλομεν ἀπὸ σοῦ σημεῖον ἰδεῖν» τοὺς ἀπεκάλεσε «γενεὰ πονηρά καί μοιχαλίδα» (Ματθ. ΙΒ' 39). Τοὺς ἀπέδειξε δέ συντόμως, ὅταν ἀνέστησε τὸν Λάζαρον, πῶς οὔτε τό θαυμαστότερο τοῦτο σημεῖον τῶν αἰῶνων, ἦταν σέ θέση ν' ἀνοίξη τοὺς πνευματικά τυφλοὺς ὀφθαλμοὺς των!

Πράγματι, ὄχι μόνον καί τότε, δέν ἐπίστευσαν οἱ ὑποκριταὶ Ἄρχιερεῖς καί οἱ Φαρισαῖοι, ἀλλὰ ἀπεναντίας «ἐβουλεύσαντο ἵνα καί τὸν Λάζαρον ἀποκτείνωσιν ὅτι πολλοὶ δι' αὐτόν ... ἐπίστευον εἰς τὸν Ἰησοῦν». (Ἰωάν. ΙΒ' 10-11).

«Ἀγάπη σε, εἰς Βηθανίαν Κύριε, ἀπήγαγε πρὸς Λάζαρον Χριστέ καί τοῦτον... ἀνέστησας ὡς Θεός»
(Ἐκ τοῦ Ι. Τριωδίου)

ΘΑΥΜΑΤΑ ΠΡΟΣ ΠΙΣΤΩΣΙΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Παρ' ὅλα ταῦτα, ὅμως, ὁ τὰ πάντα μεταχειριζόμενος γιὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων Θεός, κάθε φορά πού ἐκινδύνευε ἡ Ἐκκλησία Του νά μολυνθῆ ἀπὸ τὴν ἑτεροδιδασκαλίαν τῶν αἰρετικῶν, ἐπεσφράγιζε τὴν ἀλήθεια τῆς Πίστεως τῶν Ὁρθοδόξων διὰ θαυμάτων.

Χαρακτηριστικὸ αὐτῆς τῆς Θείας ἐπεμβάσεως εἶναι τὸ θαῦμα πού ἐπιτελέσθηκε διὰ τοῦ Ἁγίου Σπυριδῶνος ἐντὸς τῆς Α΄ Οἰκ. Συνόδου, διὰ τοῦ ὁποίου ἀποδείχθηκε βλάσφημος ἡ διδασκαλία τοῦ Ἀρείου καὶ ἐδραιώθηκε τὸ περὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος δόγμα τῶν ὀρθοδόξων.

Ἐπίσης, τοιοῦτου χαρακτήρος εἶναι καὶ τὸ θαῦμα πού ἐπιτελέσθηκε διὰ τοῦ λειψάνου τῆς Ἁγίας Εὐφημίας, τὸ ὁποῖον ἐπικύρωσε τὰ περὶ τῶν δύο φύσεων τοῦ Χριστοῦ δογματισθέντα παρὰ τῆς Δ΄ Οἰκ. Συνόδου καὶ ἀπέδειξε μισητὰ πρὸς τὸν Θεὸν τὰ ἐνάντια τῶν ἀσεβῶν Μονοφυσιτῶν δόγματα.

Παρόμοια θαύματα πιστοποιήσεως τῆς Πίστεως τῶν ὀρθοδόξων ἐπετέλεσε ὁ Θεός — διὰ τὴν «ἀσθένειαν» τῶν ἀπλοϊκῶν φίλων Του — σέ ὅλες τίς ἐποχές ὅταν ἀπειλοῦσε τὸ ψεῦδος τῶν αἰρετικῶν τὴν ἀλήθεια, παρ' ὄλο πού δέν θέλει, ὅπως εἶπαμε, νά εἶναι αὐτά, καὶ μόνον αὐτά, τὸ γνῶρισμα τῆς Ἐκκλησίας Του.

Καὶ δέν θέλει νά εἶναι αὐτὰ τὸ μοναδικὸ γνῶρισμα τῆς ἀληθείας, διότι θαύματα ἐποιοῦσε ἀπ' ἀρχῆς, καὶ θά ποιῆ μέχρι τέλους, καὶ ὁ Πατὴρ τοῦ ψεύδους, ὁ διάβολος, πρὸς παραπλάνησιν καὶ ἐκτροχιασμόν τῶν ὀρθοδόξων ἐκ τῆς Ἀποστολικῆς πορείας.

Οἱ ἀκολουθοῦντες ὅμως τὴν καινοτομίαν τοῦ Ν. Ἡμερολογίου παραβλέποντες τὸ γεγονός τοῦτο ἐρωτοῦν πολλάκις: Ἐάν ὁ Θεός δέν ἐπεκύρωσε τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ἡμερολογίου καὶ δέν ἀναπαύεται εἰς τὴν ἐκκλησίαν μας, διατί δέν δείχνει εἰς ἡμᾶς κάποιον θαῦμα; Ἐπίσης ἐρωτοῦν:

Ἐάν μᾶς ἔχη ἐγκαταλείψει ἡ χάρις Του, διατί εἰς τὴν ἐκκλησίαν μας γίνονται θαύματα;

Ἡ ἀπαίτησις των, ὅπως ἰδοῦν θαῦμα γιὰ νά πιστέψουν ὅτι ὁ οἰκουμενισμὸς πού ἀκολουθοῦν εἶναι αἵρεσις, διαιωρίζει τὴν κατακριθεῖσαν παρὰ τοῦ Κυρίου πρόφασιν τῶν Φαρισαίων. Καὶ δέν εἶναι ὀλιγώτερον ὑποκριτικὴ ἢ ἀξιώσις των ἐναντι ἐκείνων διότι ὁ πολυεσπλαγγχνος, διὰ τὴν ἀσθενείαν των, ἔστειλε καὶ τὸ θαῦμα τόσον ὅταν διαπράχθηκε ἡ ἀσεβεστάτη αὐτὴ καινοτομία παρὰ τῶν Παπικῶν, ὅσο καὶ ἀργότερα πού ἔγινε δεκτὴ ἀπὸ τὴν Ἱεραρχίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ Ἱστορικός Πατριάρχης Ἱεροσολύμων, Δοσίθεος, διηγεῖται πὺς μετὰ τὴν Παπικὴν ἑορτολογικὴν καινοτομίαν, πού ἔγινε τὸ 1582, ἡ ὁποία ἔφερε καὶ τότε σύγχυσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἔγινε ἀντικείμενον πολλῶν συζητήσεων καὶ φιλονικιῶν, ἐπενέβη ὁ Θεός διὰ θαύματος, διὰ τοῦ ὁποίου δικαιώθηκε τὸ ἑορτολόγιον τῶν Ἁγίων Πατέρων.

Κατὰ τὴν εἰκοστὴν (20) Ἰουλίου Π. ἡμερολογίου πού ἑορτάζεται ἡ μνήμη τοῦ Προφήτου Ἠλιοῦ — διηγεῖται ὁ Ἱερός Δοσίθεος — μία γυναῖκα ἐκ Βελιγραδίου

(νεοημερολογίτισσα) έτοιμαζόταν νά ζυμώση. Μιά άλλη δέ ὀρθόδοξος, γειτόνισσά της, τήν ἔλεγε διά τήν ἀσέβειάν της αὐτή καί τῆς ὑπενθύμιζε ὅτι ἀπαγορεύεται ἡ ἔργασία κατ' αὐτήν τήν ἡμέρα. Ἡ πρώτη ὁμως ἀντιπαρέθετε τά γνωστά ἐπιχειρήματα τῶν νεοημερολογιτῶν ὑποστηρίζουσα ὅτι ἐέρασε ἡ ἑορτή τοῦ Προφήτου Ἑλίας κ.τ.λ. καί ἄρχισε νά ζυμῶνη. Εἰς τό σημεῖον αὐτό διέκοπεν τήν φιλονικίαν ὁ Θεός ἄνωθεν. Ἀφότου «ἤρξατο ἡ Λατινίς ζυμοῦν ὦ, τοῦ θαύματος (σημειῶνει ὁ ἱστορικός), μετεβέβλητο ἐν ταῖς χερσίν αὐτῆς τό φύραμα εἰς πέτραν... καί ἠκούσθη (τό θαῦμα) εἰς τήν Σερβίαν καί διένειμον ἑαυτοῖς τήν πέτραν, οἱ ἄνθρωποι εἰς μαρτύριον καί ἔλαβε καί ὁ (Ὁρθόδοξος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων πού ἔτυχε νά εὑρίσκεται ἐκεῖ) Παῖσιος μέρος ἐκ τῆς πέτρας, ὅπερ ἔως τοῦ νῦν κεῖται κρεμάμενον εἰς τήν Εἰκόνα τοῦ Προφήτου ἐν τῷ κατὰ τήν Ἱερουσαλήμ Μοναστηρίῳ αὐτοῦ» (Βλέπε «Δωδεκάβιβλον» Δοσιθέου. Τόμος ΙΒ' σελίς 106 ἐκδ. Β. Ρηγοπούλου 1983. Βλέπε καί Ἱ. Πηδαλ. σελίς 9).

Καί ἀργότερα πάλι, διά νά εἶναι ἀναπολόγητοι οἱ Ἕλληνες νεοημερολογίτες, σημεῖον οὐράνιον ἐδόθη εἰς αὐτούς εὐδιακριτικότατον καί λίαν βεβαιωτικόν ὑπέρ τοῦ Πατρίου Ἑορτολογίου.

Τήν 14ην Σεπτεμβρίου Π. ἡμερολογίου τοῦ 1925 ἡμερομηνία δηλαδή πού ἑορτάζε-ται παρά τῶν ὀρθοδόξων ἡ ὕψωσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐμφανίσθηκε εἰς τόν οὐρανόν τῆς Ἀττικῆς ὁ Σταυρός τοῦ Κυρίου πελώριος, ἀρτιώτατος καί φωτεινός.

Τήν ἐπομένην τοῦ θαύματος, σοβαρή Ἀθηναϊκή Ἐφημερίδα βασιζομένη ἐπί δύο χιλιάδων αὐτόπτων μαρτύρων, περιέγραφε τό θαῦμα ὡς ἐξῆς:

«...ἡ ὥρα ἦτο 11 καί ἡμίσεια πρό τοῦ μεσονυκτίου ὅτε ἀκριβῶς ἄνωθεν τοῦ ναοῦ (Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου εὑρισκομένου παρά τούς πρόποδας τοῦ Ὑμητοῦ) καί μέ κατεύθυνσιν ἐξ ἀνατολῶν πρός δυσμάς, ἐνεφανίσθη φωτεινός λευκός Σταυρός, τοῦ ὁποίου ἡ λάμψις περιοριζομένη μόνον ἐπί τοῦ ναοῦ καί τοῦ ἐκκλησιαζομένου πλήθους ἐξηφάνιζεν ἐντελῶς τήν λάμψιν τῶν ἀστέρων....

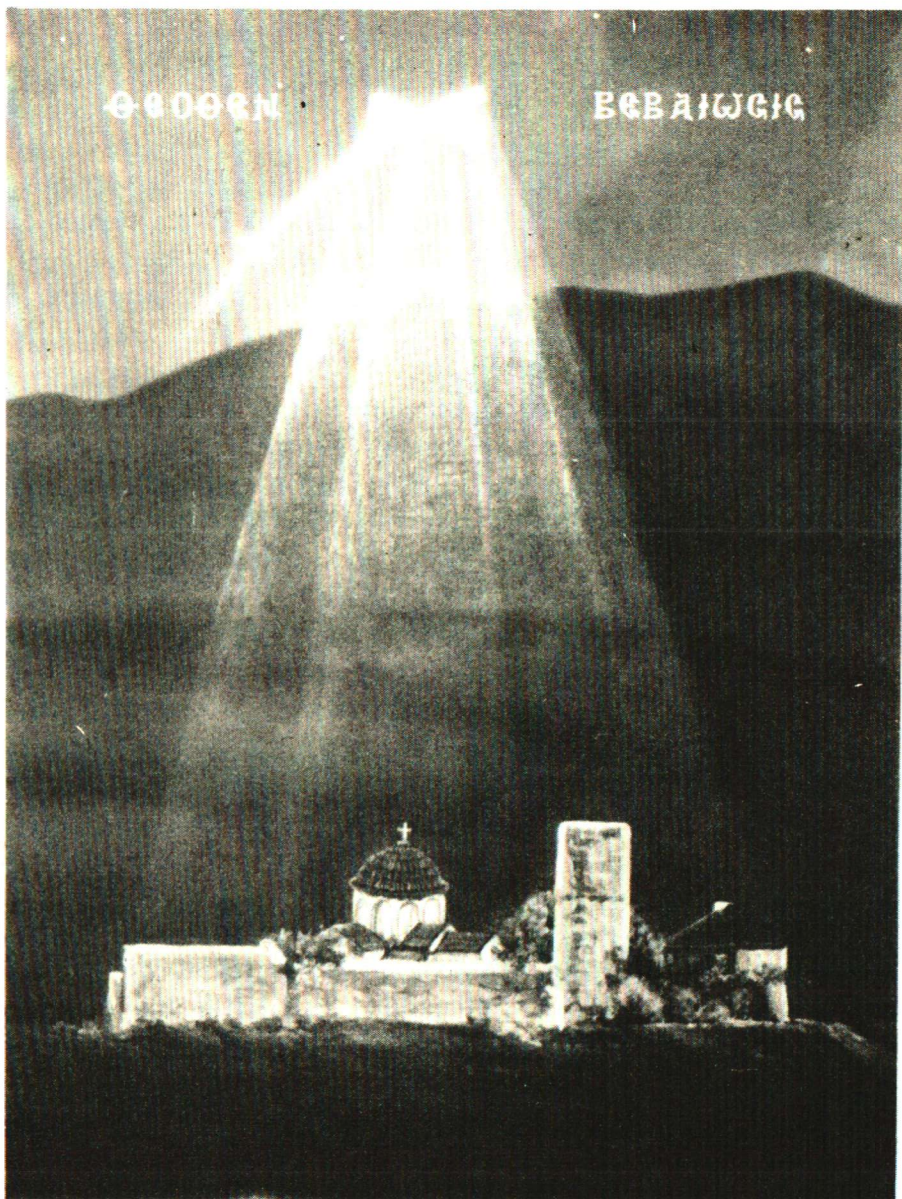
Τό τί ἐπηκολούθησεν τήν ἐμφάνισιν τοῦ οὐρανοῦ τούτου σημείου ἀδύνατον νά περιλάβῃ ἀνθρωπίνη ἀφήγησις» (Ἐφημ. «ΣΚΡΙΠ» 15(28) Σεπτεμβρίου 1925).

Δυστυχῶς ὁμως παρ' ὄλην τήν διαύγεια τῶν θαυμάτων τούτων οὔτε οἱ τότε Παπικοί, νεοημερολογίτες, ἐσυνετίσθησαν οὔτε οἱ σημερινοί Ἕλληνες! Ἔτσι, δικαιώνεται καί παρά τῶν Ἑλλήνων ὁ πάνσοφος Κύριος πού εἶπε: «Εἰ Μωϋσέως καί τῶν Προφητῶν οὐκ ἀκούουσιν, οὐδέ ἐάν τις ἐκ νεκρῶν ἀναστῆ πεισθήσονται» (Λουκ. 13Τ' 31).

Ἐρωτοῦν διατί ὁ Θεός δέν τοῦς δίνει εὐδιάκριτον σημεῖον διά νά πιστέψουν ἢ νά γνωρίσουν ὅτι τοῦς ἐγκατέλειψε ἡ χάρις Του. Δέν καταλαβαίνουν ὁμως ὅτι διά νά διακρίνη κανεῖς ἓνα Θεϊκό σημεῖο, δέν φτάνει μόνον τό νά εἶναι τοῦτο εὐδιάκριτο, ἀλλά ἀπαιτοῦνται καί μάτια ἀνοιχτά, ἱκανά νά τό διακρίνουν!

Ἀπαντοῦμε λοιπόν ὅτι ὑπάρχουν πολλά τέτοια σημεῖα καί καθημερινῶς δίδονται καί νέα τοιαῦτα. Ἀπλῶς αὐτοί δέν τά ἀντιλαμβάνονται!

Δέν εἶναι λοιπόν σημεῖον εὐδιάκριτον, πού μαρτυρεῖ ὅτι ὁ Θεός ἀπέσυρε τήν χάριν Του ἀπό τήν ἐκκλησία τῶν νεοημερολογιτῶν, τό ὅτι ἐσκοτίσθη τό πλήρωμά της, ἄρχοντες καί ἀρχόμενοι, ὥστε οἱ μέν πρῶτοι, οἱ κληρικοί, νά πηγαίνουν εἰς τά κράτη τῶν αἰρετικῶν καί νά τελοῦν ἐπί τῶν φερέτρων καί τῶν τάφων τῶν αἰρετικῶν τρισάγια

Μετά τήν ἀλλαγὴν τοῦ ἑορτολογίου καὶ ἡμερολογίου (10-3-1924), οἱ μὴ ἀποσχισθέντες Ὁρθόδοξοι (χλευστικῶς ἀποκαλούμενοι Παλαιοημερολογίται), ὑπὸ διωγμὸν εὐρισκόμενοι, συνεκεντρώθησαν τὴν νύκτα τῆς παραμονῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, διὰ τὴν κρυφὴν τέλεσιν ἀγρυπνίας ἐπὶ τῇ ἑορτῇ, εἰς τὸ μονῆριον τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, εἰς τὸ ὄρος τοῦ Ὑμητοῦ, ἀνωθεν τοῦ Χολοραγοῦ.

Περὶ ὥραν 11.30 πρὸ τοῦ μεσονυκτίου, ἐνεφανίσθη εἰς τὸν οὐρανὸν λευκώτατος καὶ φαινότατος Σταυρὸς, καταγάζων ΜΟΝΟΝ τὸ μονῆριον καὶ τὸν περίβολον αὐτοῦ, Δηλωτικὸν ὅτι ὁ Θεὸς θέλει νὰ ἀκολουθῶμεν τὸ Πάτριον παλαιὸν ἑορτολόγιον. Τὸ θαῦμα τοῦτο εἶδον ὄχι μόνον οἱ Ὁρθόδοξοι ἀλλὰ καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ, οἵτινες κατέφθασαν διὰ νὰ διαλύσουν αὐτούς.

(βλ. Ἐφημερίδα "Σκρίπ" 15/28 Σεπτεμβρίου 1925 τὴν ἐπομένην τοῦ θαύματος).

καί μνημόσυνα ὑπὲρ «ἀναπαύσεως» τούτων. Νά συμπροσεύχωνται ἐκεῖ καί νά συλλειτουργοῦν ἢ νά συλλειτουργοῦνται μετὰ τῶν αἰρετικῶν. Νά εὐλογοῦν αἰρετικούς καί νά εὐλογοῦνται ἐπ' ἐκκλησίας παρ' αὐτῶν. Νά ὑπογράφουν στό Βατικανό διακηρύξεις ὅτι οἱ αἰρετικοί καί οἱ ὀρθόδοξοι ἔχουν τά αὐτά ἱερά μυστήρια καί ἐν συνεχείᾳ νά ἔρχονται πίσω ἱκανοποιημένοι μέ τήν ψευδαίσθησιν ὅτι προοδεύουν κατὰ Θεόν καί τό χειρότερον, νά λέγουν στούς ἀφελεῖς ὅτι πηγαίνουν στίς ξένες αὐτές ἐκκλησίες τῶν αἰρετικῶν καί δίδουν τήν μαρτυρία τῆς ὀρθοδοξίας μὴ ἐντρεπόμενοι τούς ἀνθρώπους οὐδέ τόν Θεόν φοβούμενοι. Οἱ δέ ἀρχόμενοι νά χειροκροτοῦν αὐτές τίς βλασφημίες τῶν «ἡγουμένων» των καί νά τούς ὑποδέχωνται, ὅταν ἐπιστρέφουν ἀπό τὰ ταξίδια καί τὰ συμβούλια τὰ οἰκουμενιστικά ὡσάν νά εἶναι, τοῦτο οἱ προδότες, ἄλλοι Μάρκοι Εὐγενικοί;;

Δέν εἶναι σημεῖο αὐτή ἡ πνευματική συσκότιση πού ἔχουν οἱ ἀκολουθοῦντες τήν καινοτομίαν, οἱ ὅποιοι τήν μία ἡμέρα ἀποκαλοῦν τόν Πατριάρχη τους αἰρεσιάρχην χειρότερον τοῦ προηγουμένου καί τήν ἄλλη τόν ὑποδέχονται εἰς τάς Ἀθήνας μετὰ βαῖων καί κλάδων, διαλαλοῦντες ὅτι ἔρχεται «ὁ ἄγγελος τῆς οἰκουμενικῆς ὀρθοδοξίας πρᾶος καί γλυκύς ὅπως ὁ Ἰησοῦς (!) κρατῶντας στά τίμια χέρια του τό ἀνέσπερο φῶς τῆς ὀρθοδοξίας»;;; (Πρβλ. ἄρθ. « Ὁρθ. Τύπου» 4.9.87 καί 13.11.87).

Τέλος, δέν εἶναι σημεῖον εὐδιακριτικώτατον πού μαρτυρεῖ ἔλλειψιν θείας χάριτος καί φωτισμοῦ, τό πρόσφατο γεγονός, ὅτι λίαν πεπαιδευμένοι «Γέροντες» νεοημερολογίτες, συνέστησαν εἰς τούς «ὑποτακτικούς» των νά δεχθοῦν τό διά τῆς ταυτότητος χάραγμα συγγέοντες τόν ΑΡΙΘΜΟΝ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου «666» μέ τόν αὐξοντα ἀριθμόν 666 πού συμβαίνει νά εἶναι ὁ ἀριθμός μητρώου ΕΝΟΣ μαθητοῦ σχολείου ἡ νούμερο ΜΙΑΣ σελίδος βιβλίου ἡ ΜΙΑΣ οἰκίας κάποιας μεγαλοπόλεως;;; Δέν εἶναι σημάδι κακό τό ὅτι ἔφτασαν τοῦτο οἱ Γέροντες στό σημεῖο νά κηρύττουν ὅτι δέν ἀποτελεῖ ἄρνηση Χριστοῦ ἡ ἐκουσία ἀποδοχή αὐτοῦ τοῦ ἀριθμοῦ, τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου, ὅταν τοῦτο γίνεται ἀπό ἀνάγκη, καί ὅτι ἄρνηση Χριστοῦ διαπράττει ὁ χριστιανός μόνον ὅταν δέν ἀγαπή τόν Χριστόν ἢ ὅταν τόν πτύση εἰς τό πρόσωπον; Καθώς καί τό ἄλλο ὅπου διαβεβαίωσαν τούς χριστιανούς ὅτι δέν τούς βλάπτει τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου διότι εἶναι ἤδη χαραγμένοι με τήν «ἀνεξάλειπτον» σφραγίδα τοῦ Βαπτίσματος;;; (Πρβλ. Χριστιαν. Εφημ. α) «Πειραϊκή Ἐκκλησία» Ἰανουάριος 1987, ἀριθμ. φύλ. 75, β) «Σπίθα» ἀριθμ. φύλ. 449, Νοεμβ. - Δεκ. 1986, γ) « Ὁρθ. Τύπος» 14 Νοεμβρίου 1986).

Ἐπάρχουν λοιπόν πολλά σημεῖα καί ἀποδείξεις πού μαρτυροῦν μεγαλοφώνως ὅτι ἡ θεία χάρις ἐγκατέλειψε τούς καινοτόμους καί σχισματικούς νεοημερολογίτες!

Συνειδήσεις δέν ὑπάρχουν ζωντανές ν' ἀνησυχοῦν. Ὁφθαλμοί δέν ὑπάρχουν νά τά εἰδοῦν καί ὠτα διά νά τ' ἀκούσουν! « Ἐπαχύνθη γάρ ἡ καρδία τοῦ (Ἑλληνικοῦ) λαοῦ καί τοῖς ὡσίν αὐτῶν βαρέως ἤκουσαν καί τούς ὀφθαλμούς αὐτῶν ἐκάμμυσαν μήποτε ἴδωσι τοῖς ὀφθαλμοῖς καί τοῖς ὡσίν ἀκούσωσι καί τῇ καρδίᾳ συνῶσι καί ἐπιστρέψωσι...» (Ἡσαῖου ΣΤ' 10).

ΟΥΔΕΝ ΘΕ·Τ·ΚΟΝ ΘΑΥΜΑ ΔΥΝΑΤΑΙ ΝΑ ΠΕΙΣΗ ΤΟΥΣ ΜΗ ΣΕΒΟΜΕΝΟΥΣ ΤΟΥΣ Ι. ΚΑΝΟΝΑΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΑΡΑΔΟΣΙΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

‘Ο ‘ Απόστολος Παῦλος λέγει ὅτι ὁ Θεός θά παραχωρήσῃ, τοὺς τελευταίους τούτους χρόνους, νά ἐπέλθῃ «ἐνέργεια πλάνης» ὥστε νά σκοτισθῇ ὁ νοῦς τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων πού δέν δέχονται τήν ἀλήθεια, ἐν προκειμένῳ αὐτήν πού ἐκήρυξε τό Πανάγιον Πνεῦμα εἰς τάς ἐπτά Οἰκ. Συνόδους καί λοιπὰς Πανορθοδόξους. Τά δέ συμπτώματα ὧσων θά προσβληθοῦν ἀπό αὐτήν τήν πνευματικήν νόσον θά εἶναι ἀποστροφή πρὸς πᾶσαν ἀλήθειαν ὥστε «πιστεῦσαι αὐτούς τῷ ψεύδει» καί τοῦτο ἵνα κατακριθῶσι «πάντες οἱ μὴ πιστεύσαντες τῇ ἀληθείᾳ». (Β΄ Θεσσαλ. Β΄ 10-12).

Κατά δέ τήν διδασκαλίαν τοῦ Κυρίου ὄλοι τοῦτοι, οἱ πνευματικῶς ἀσθενεῖς, βλέποντες δέν βλέπουν καί ἀκούοντες δέν ἀκούουν οὔτε ἐννοοῦν. Διά τοῦτο ἔλεγε στους μαθητές Του: « Ὑμῶν δέ μακάριοι οἱ ὀφθαλμοί ὅτι βλέπουσι καί τά ὠτα ὑμῶν ὅτι ἀκούουσιν» (Μαθ. ΙΓ΄ 13-16)

‘Ολόκληρος ἡ Ἱστορία, ἀπό τῆς ἰδρύσεως τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ μέχρι σήμερον, εἶναι γεμάτη ἀπό περιστατικά τέτοια πού δικαίωνουν τόν λόγον τοῦ Κυρίου καί τοῦ Ἀποστόλου Του.

‘Ο Ἄρειος, ὑγιῆς ὑπάρχων, κατά τοὺς αἰσθητοὺς ὀφθαλμούς, δέν ἠμπόρεσε νά διακρίνῃ τήν ἐπί τῆς κεραμίδος τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος καθημένην Ἁγίαν Τριάδα, ἐπί τήν ὁποίαν ὁ Υἱός εὐρίσκετο ὁμοούσιος καί συνάναρχος μετὰ τοῦ Πατρός καί τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου! Τοῦτο συνέβη διότι τοῦτος δέν ἐδέχετο τήν ἀλήθειαν τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου κατά τήν ὁποίαν «ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος (= ὁ Υἱός) καί Θεός ἦν ὁ Λόγος» καί ὅτι χωρὶς αὐτοῦ τοῦ Υἱοῦ «ἐγένετο οὐδέ ἓν ὃ γέγονεν» (Ἰωάν. Α΄ 1-3).

Ἄφου λοιπόν δέν ἐδέχετο αὐτήν τήν ἀλήθειαν τοῦ Εὐαγγελίου, ἀλλά ἀντέλεγε «ἦν καιρός ὅτε οὐκ ἦν» ὅτι δηλαδή δέν ὑπῆρχε ὁ Υἱός ἀπό τήν ἀρχή, παραχώρησε ὁ Θεός νά ὑποστῇ πνευματική τύφλωση βαρεῖας μορφῆς, ὥστε νά μὴν δυνηθῇ νά εἶδῃ οὔτε αὐτό τό ἐκθαμβωτικό φῶς τοῦ θαύματος τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος! (Βλέπε Μ. Συναξαριστή Τομ. ΙΒ΄ σελ. 348).

Τυφλοὶ ἐπίσης ἀπεδείχθησαν καί οἱ μετὰ τόν Ἄρειον δυσεβεῖς Μονοφυσίτες πού δέν ἐδέχθησαν τά περὶ τῶν δύο φύσεων τοῦ Χριστοῦ δογματισθέντα παρά τῆς Τετάρτης Οἰκ. Συνόδου. Οἱ ἅγιοι συνοδικοὶ Πατέρες τῆς Συνόδου αὐτῆς, ἐπόμενοι τῶν Θεοπνεύστων τῆς πρώτης Οἰκ. Συνόδου, ὀρθῶς ἐδογματίσαν περὶ τῶν δύο φύσεων τοῦ Χριστοῦ «Τέλειον τόν αὐτόν ἐν Θεότητι καί τέλειον τόν αὐτόν ἐν ἀνθρωπότητι ὁμοούσιον τῷ Πατρί κατά τήν Θεότητα καί ὁμοούσιον τόν αὐτόν ἡμῖν κατά τήν ἀνθρωπότητα».

Τοιοτοτρόπως λοιπόν καί τοῦτοι, καθὼς καί ὁ Ἄρειος, ἀφου δέν ἐδέχθησαν τήν ἀλήθεια πού ἐδίδαξαν ἀλαθῆτως οἱ ἅγιοι Πατέρες τῶν Οἰκ. Συνόδων ἀλλά ἀντέλεγαν «μία εἶναι φύσιν τῆς σαρκός καί τῆς Θεότητος» καί οὕτως ἐκήρυττον ἀνοήτως τόν θάνατον τῆς Θεότητος τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, παραχώρησε ὁ Θεός νά ὑποστοῦν τήν τύφλωσιν καί τοῦτοι τοῦ δυσεβοῦς Ἄρειου, ὥστε νά μὴν ἐννοήσουν τό λάθος των καί τότε ἀκόμα πού εἶδαν, τόν μὲν τόμον τῶν ὀρθοδόξων κρατούμενον ὑπὸ τῆς ἁγίας

Η ΠΡΩΤΗ ΚΑΙ ΑΓΙΑ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΣΥΝΟΔΟΣ

«Νοθεύσας Ἄρειος, φρενὶ ἀγνώμονι (ὃ μύσας τὸ φῶς μὴ βλέπειν) τὴν ὀρθόδοξον πίστιν, ταῖς Πατρικαῖς ψήφοις ἐξωστράκισται, τῆς Ἐκκλησίας σεσηπός, ὥσπερ μέλος ὁ δυσώνυμος» (Ἐκ τοῦ Πεντηκοσταρίου)

«Κατησχύνθησαν αισχρῶς, αἰρετιζόντων ἢ πληθῦς καὶ τὰ πρόσωπα αὐτῶν ὕβρεως πέπλησται πολλῆς, ὅτε ἐώρουν ποσί σου κατερριμμένον τόν τόμον ἑαυτῶν τόν δέ ἡμέτερον τιμίας σου χερσί κατεχόμενον, κατηγοροῦντα ἄνοιαν ἐνδίκως τῶν κακοδόξων καὶ κράζοντα. Χριστός ἐτέχθη διπλοῦς τῇ φύσει, διπλοῦς τε καὶ ταῖς θελήσεσι» (Ἐκ τοῦ Μηναιίου)

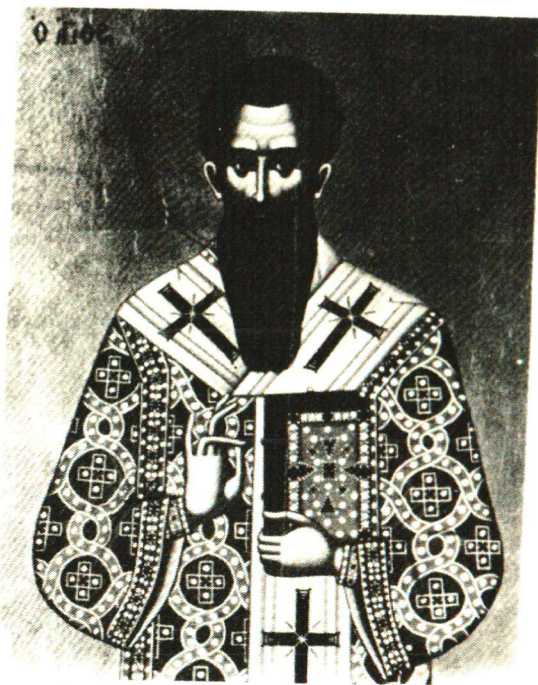

«...Εὐφημία Χριστοῦ καλλιπάρθενε· τῆς γάρ τετάρτης Συνόδου ἐκύρωσας ἃ οἱ Πατέρες καλῶς ἐδογμάτισαν· μάρτυς ἔνδοξε, Χριστόν τόν Θεόν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος».

τοῦ Θεοῦ Εὐφημίας εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ λειψάνου της, τὸν δὲ τόμον πού ἔγραψαν οὗτοι κατὰ τὸ βλάσφημον δόγμα τους εὐρισκόμενον περιφρονητικὰ ἐγκαταλειμμένον κάτωθεν τῶν ποδῶν τῆς Ἁγίας (Βλέπε λεπτομερῶς τὸ θαῦμα εἰς τὸν βίον τῆς Ἁγίας «Μ. Συναξαριστῆς τῆς Ὁρθ. Ἐκκλησίας» Τόμος Ζ' σελίς 230-232).

Ἐνίσχυρα ἀκόμα ἐστάθησαν καί τὰ μετὰ τὸ σχίσμα τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας ἀναρίθμητα σημεῖα πού ἔλαβαν χώρα, νά ὀδηγήσουν τοὺς Λατίνους καί τοὺς Φιλενωτικούς ὀρθοδόξους σέ μετάνοιαν καί συναίσθησιν τῆς πλάνης των, παρ' ὄλο πού ἐγίνοντο ὄλα σέ συγκεκριμένες στιγμές καί μέ πολύ σαφήνεια. Ἄς ἀναφέρουμε μερικά.

Οἱ Παπικοί δέν δέχονται τοὺς ἁγίους πού ἀνέδειξε ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία μετὰ τὸν χωρισμὸν τῶν Ἐκκλησιῶν (1054). Διηγοῦνται δέ οἱ Ἱστορικοί ὅτι τὴν ἡμέρα πού ἐορτάζει ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τὴν μνήμην τοῦ ὁμολογητοῦ τῆς Πίστεώς της, Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, εἰς τὴν νῆσον Θήραν Λατίνοι ἔβαλαν ἐπίτηδες «παῖδας τινὰς ἐντὸς λέμβου καί ἐπλεον, κτυπώντας δέ τὰς χεῖρας των ἔλεγον: Ἐνάθεμα τὸν Παλαμᾶ. Ἄν εἶναι ὁ Παλαμᾶς Ἅγιος ἅς κάμη νά πνιγοῦμεν». Αὐτὰ ἐβλασφήμουν τὰ Φραγκόπουλα, ἀλλὰ ὦ, τῆς Ἁγιότητος τοῦ Θείου Γρηγορίου! Τὴν ἰδίαν ἀμέσως στιγμὴν, χωρὶς καμμίαν ταραχὴν τῆς θαλάσσης, κατεποντίσθη τὸ πλοιάριον μέ ὄλους ἐκείνους πού ἦταν ἐντὸς αὐτοῦ. («Μ. Συναξαρισ. τῆς ὀρθ. Ἐκκλησ. Τόμος ΙΓ' σελ. 323-324).

«Τὰ ρεῖθρα τῶν θείων διδασχῶν σου φυλάττοντες πᾶσαν μηχανὴν τῶν κακοδόξων φεύγομεν καί πάσας ἐκκρουόμεθα, σοῖς ἱεροῖς συγγράμμασι, φάλαγγας τούτων Γρηγορίε».

Οὐδόλως ὁμως ἐσυνέτισε τούς ἀσεβεῖς Παπικούς τό θαῦμα τοῦτο. Συνεχίζουν, πωρωμένοι ὄντες, τίς ἴδιες βλασφημίες μέχρι σήμερον καθημερινῶς δέ πίπτουν καί εἰς περισσοτέρας ἀνομίας. Ἐληθῶς λοιπόν **καί ὁδοί τῶν ἀσεβῶν σκοτειναί καί οὐκ οἶδασι πῶς προσκόπτουσιν** (= σκοντάπτουν) ... **Εἰ γάρ ἐπορεύοντο τρίβους ἀγαθῆς εὐροσαν ἄν τρίβους δικαιοσύνης λείας**. (Παροιμ. Δ' 19 καί Β' 20).

Ἄπό τοῦ 13ου αἰῶνος μ.Χ. ἄρχισε νά καταβάλλεται μεγάλη, ὀργανωμένη καί ἐπίμονος, προσπάθεια ἐκ μέρους τῶν Λατίνων καί τῶν φιλενωτικῶν ὀρθοδόξων, πρὸς ἔνωσιν τῶν δύο Ἐκκλησιῶν. Ὁ δέ Θεός, διά τήν προδοσίαν αὐτῆς πού ἐπιχειροῦσαν δολίως οἱ Λατινόφρονες ὀρθόδοξοι, ἐπενέβη διά φοβερῶν σημείων καί θαυμάτων τιμωρήσας αὐτούς ἐμφανῶς **«ὕπόδειγμα μελλόντων ἀσεβεῖν θεοικῶς»**.

Οἱ πωρωμένοι ὁμως παπικοί, καθὼς καί οἱ φιλενωτικοί «ὀρθόδοξοι» οὐδέν σημεῖον ἐσεβάσθησαν ἢ ἐφοβήθησαν μέχρι σήμερον.

Ὁ μέγας σεισμός πού ἔγινε κατά τήν ὥραν πού συλλειτουργοῦσαν μετὰ τῶν Παπικῶν εἰς τήν Μονήν Ξηροποτάμου οἱ περί τόν Πατριάρχην Βέκκον Ἁγιορεῖτες, ὁ ὁποῖος ἔθαψε ζωντανούς πολλούς ἀπό τούς τελοῦντας αὐτήν τήν μιανάν συλλειτουργίαν κάτω ἀπό τά γκρεμίσματα τῶν τειχῶν τῆς Μονῆς, δέν στάθηκε ἱκανός νά ἀναχαιτίσῃ τήν θεομίσητον πορείαν πρὸς ἔνωσιν τῶν λατινοφρόνων!

Ἐπίσης, οὔτε τά εὐρεθέντα μετὰ θάνατον ἄλυστα καί τυμπανιαῖα σώματα τῶν Ἱερομονάχων τῆς Μ. Λαύρας, πού ἔμειναν ἔτσι ἐπειδή ἐδέχθησαν νά συλλειτουργήσουν καί αὐτοί ἐκείνην τήν ἐποχήν μετὰ τῶν Παπικῶν, ὀδήγησαν εἰς μετάνοιαν τούς φιλενωτικούς, οἱ ὁποῖοι συμπροσεύχονται καί συλλειτουργοῦν μέχρι σήμερα μέ τούς αἰρετικούς!

Ἡ δέ προσπάθεια τῆς ἐνώσεως διά τῆς συνόδου τῆς Φλωρεντίας, πού ἔγινε τό 1438, δέχθηκε τά μεγαλύτερα παραδειγματικά κτυπήματα παρά τοῦ Θεοῦ ἀλλά ... εἰς μάτην ὄλ' αὐτά!

Ἡ Ἱστορία ἀναφέρει πῶς ὅταν ἐξεκίνησαν ἐκ τῆς Κων/πόλεως οἱ ὀρθόδοξοι, γιά τήν Φερράραν, ὅπου θά ἐγένετο ἡ Θεομίσητος ἐκείνη σύνοδος, ἔγινε μέγας σεισμός. Ὅταν δέ ἀνέβηκε ὁ φιλενωτικός ὀρθόδοξος Βασιλεὺς εἰς τό πλοῖον **«ἡ θάλασσα ἐκόχλαζε ὡς βράζουσα»**. Ἀφοῦ ἔφθασαν εἰς Μάδυτον ἐγένετο καί πάλι σηµαδιακός σεισμός. Ἐν συνεχείᾳ ἀργότερα, ἐνῶ ἐτοιμαζόταν ὁ λατινόφρονος Πατριάρχης τῶν Ὀρθοδόξων Ἰωσήφ νά ὑπογράψῃ τήν ἔνωσιν, **«ἐκεῖ ἔνθα ἔτρωγεν** (ὡς λέγει ὁ ἱστορικός Συρόπουλος) **κόπρος ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ καί ἀπέβαλε τήν ψυχὴν»**. Καί ἀκόμη: Καθὼς ὁ Βασιλεὺς ἄρχισε νά ἐκφωνῇ λόγον ὑπέρ τῆς ἐνώσεως **«εἰς ἀπό τούς κυνηγετικούς κύνας του (σκῦλος) ὅστις ἐκοιμᾶτο εἰς χρυσοῦν προσκεφάλαιον πρὸ τῶν ποδῶν του, ἤρχισε καί αὐτός νά ὑλακτῆ θρηνωδῶς»**. Ὑλακτοῦσε δέ κατ' αὐτόν τόν τρόπον ὅσῃν ὥρα ὠμίλει ὁ Βασιλεὺς ὑπέρ τῆς ἐνώσεως τῶν ὀρθοδόξων μετὰ τῶν

Ἡ ἡμικατεστραμμένη αὐτή φωτογραφία δείχνει τούς παραβάτας τῶν Ἱ. Κανόνων ἱερομονάχους Ἁγιορεῖτες, τῆς Μεγίστης Λαύρας, τῶν ὁποίων τὰ σώματα εὐρέθησαν ἅλυτα καί τυμπανιαῖα μετά τόν θάνατόν των. Τοῦτο συνέβη ἐπειδή ἐδέχθησαν, εἰς τήν μονήν των, τόν Λατινόφρονα Πατριάρχην Κων/πόλεως Ἰωάννην Βέκκον μετά τῆς κακοδόξου συνοδείας του καί συλλειτούργησαν μαζί των.

Οὐδεμία ἀμφιβολία ὑπάρχει ὅτι τοῦτο ἐγένετο διά νά μένουν αὐτοί ὡς παράδειγμα τῆς θείας δίκης πρὸς τούς μεταγενεστέρους παραβάτες τῶν Ἱ. Κανόνων καί δὴ πρὸς τούς Οἰκουμενιστές Ὁρθοδόξους πού συμπροσεύχονται μετά τῶν αἰρετικῶν!

Αὐτόπτες μάρτυρες πού εἶδαν τήν τρομακτική σατανοποιημένη μορφή των εἶπαν πὼς εἶναι:

«Τρεῖς ἄνθρωποι ἀκουμπισμένοι εἰς τόν βράχον, ὄρθιοι, μέ τὰ ροῦχα, ράσα καί ζωστικά, οἱ ὀφθαλμοὶ ἀνοικτοί, ἡ κόμη καί τό γένειον καί τῶν τριῶν μακρῷ καί κατάλευκον, τὰ πρόσωπά των ὅπως εἶναι τό χρῶμα τῆς φούμας, ὁμοίως καί αἱ χεῖρες πρὸς τὰ κάτω, οἱ δάκτυλοι ὀλίγον κυρτοί πρὸς τὰ μέσα, οἱ ὄνυχες τῶν χειρῶν ἕως 2-3 πόντους, τῶν δέ ποδῶν δέν ἐφένοντο ἐπειδή ἦσαν κεκαλυμένα...».

(Μανουήλ Γεδεών σελ. 141 ἐκ τοῦ βιβλ. Οὐρ. Λαμπάτου « Ὁρθ. Ἐκκλησι. καί Παπισμός» σελ. 156. Βλέπε καί «Φιλήμ. Ἰούδα» σελ. 151, καθὼς καί φυλλάδ. « Ἀνθωνωτικά - ἡμερολογιακά Ἁγιορείτικα»).

Πατριάρχης Ἀθηναγόρας καί Πάπας Παῦλος, ἀμφότεροι νεκροί. Μαζί στή ζωή μαζί καί στόν ... Ἄδη! Θά ἀναστηθοῦν βέβαια ἀλλ' ὄχι γιά νά ζήσουν ἀλλά γιά νά κατακριθοῦν ὅπως ὅλοι οἱ «τά φαῦλα πράξαντες» (Ἰωάν. Ε' 29).

Οὔτε τόν ἕναν οὔτε τόν ἄλλον ἐδίδαξαν τά θαύματα — τιμωρίες παρά Θεοῦ — πού ἔλαβαν χώραν κατά τήν ἐποχήν τῆς συνόδου τῆς Φλωρεντίας καί τῆς Πατριαρχείας τοῦ Λατινόφρονος Ἰωάννου Βέκου!

Κατά πληροφορία ζηλωτῶν Πατέρων Ἀγιορειτῶν τό σῶμα τοῦ Ἀθηναγόρα μετά τόν θάνατον εὗρέθη ἄλυτο καί τυμπανιαῖο. Θά συνετισθοῦν ἄραγε οἱ σύγχρονοι Λατινόφρονες;

Παπικῶν. Παρ' ὅλα αὐτά, οἱ πωρωμένοι Ἐπίσκοποι καί ὁ Βασιλεὺς υπέγραψαν ἀτάραχοι τήν θεομίσητον αὐτήν ἔνωση, πλήν τοῦ Ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ. (Βλέπε Μέγα Συναξ. Ορθ. Ἐκκλ. Τομ. Β' Σελ. 649-650).

Τέλος, ἂν ἤθελε κανεῖς νά ἐξιστορίση τά ἄπειρα παραδείγματα πού μαρτυροῦν ὅτι τά θαύματα δέν πείθουν ἐκείνους πού δέν πείθονται ἀπό τόν γραπτόν νόμον τοῦ Θεοῦ καί τοὺς Κανόνας τῆς Ἐκκλησίας του θά ἐχρειάζετο ὀλόκληρον, ἰδιαίτερον καί ὑπερμεγέθη τόμον.

Οὐδόλως ὁμως καί τότε θά ὠφελοῦντο αὐτοί πού προσπαθοῦν νά ξεχωρίσουν τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, μεταξύ τῶν πολλῶν ψευδεκκλησιῶν, ἀπό τά θαύματα, καθ' ὅτι ὅλες οἱ ἐκκλησίες τῶν σχισματικῶν καί αἰρετικῶν ἔχουν ἄφθονα θαύματα δικά τῶν νά παρουσιάσουν, γεγονός πού σκοτίζει μᾶλλον περισσότερο παρά φωτίζει τήν διάνοια τῶν δυστυχησμένων θαυματολατρῶν!

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΨΕΥΔΟΠΡΟΦΗΤΕΣ ΘΑ «ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥΝ» ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣ!

Ὁ Κύριος εἶπε ὅτι ἓνα χαρακτηριστικό γνώρισμα τῶν Ἀποστόλων Του καί τῶν πιστευόντων διά τοῦ κηρύγματός των πρὸς Αὐτόν θά εἶναι καί τά σημεῖα (Μάρκου 13Τ' 17).

Ὁ λόγος του εἶναι ἀληθής καί διαμένει εἰς τόν αἰῶνα. Οὐδεὶς δύναται ν' ἀμφισβητήσῃ τά θεία θαύματα τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας Του, τά ὁποῖα ἐγίνοντο ἀπό τῆς ἰδρύσεώς της, γίνονται καί θά γίνονται εἰς αὐτήν καί δι' αὐτῆς μέχρι τῆς δευτέρας Του Παρουσίας. Ὁ ἴδιος ὁμοῦς εἶπε ὅτι θά παραχωρήσῃ παράλληλα νά ἐπιτελοῦν θαύματα καί οἱ ὄπαδοί τοῦ διαβόλου. Θά εἶναι λέγει τόσο πειστικά καί δέν θά διακρίνονται ἀπό τά θαύματα τῆς Ἐκκλησίας Του, ὥστε ἐξ αὐτῶν θά κινδυνεύουν νά πλανηθοῦν ὄχι μόνον οἱ ἀδύνατοι ὄπαδοί Του ἀλλά καί οἱ ἐκλεκτοί! (Ματθ. ΚΔ' 24).

Τὴν παραχώρησιν αὐτὴν τοῦ Κυρίου διεκήρυτε καί ὁ Ἀπόστολός Του ἀργότερα, ὅταν ἔλεγε πὼς δέν εἶναι θαυμαστόν τό ὅτι αὐτός «ὁ Σατανάς μετασχηματίζεται εἰς ἄγγελον φωτός», καθὼς καί ὅτι οἱ «διάκονοι αὐτοῦ μετασχηματίζονται ὡς διάκονοι δικαιοσύνης» (Β' Κορινθ. ΙΑ' 14-15).

Διά τοῦτο καί ἔλεγε εἰς τοὺς Γαλάτας. Ἐάν καί ἄγγελος ἀκόμη φαίνεται πὼς εἶναι ἐκεῖνος πού «εὐαγγελίζεται ὑμῖν παρ' ὃ εὐηγγελισάθεμα ὑμῖν, ἀνάθεμα ἔστω». (Γαλ. Α' 8).

Ἀλλά καί ὁ Κύριος ὅταν ἦρθε ἡ στιγμή νά δώσῃ εἰς τοὺς πιστοὺς ἀκροατές Του ὁδηγίες σχετικὰ μέ τό πὼς θά ξεχωρίζουν τοὺς Προφήτας καί ποιμένας τῆς Ἐκκλησίας Του ἀπό τοὺς ψευδεῖς τοιούτους τοῦ Πονηροῦ, τοὺς εἶπε: «ἀπό τῶν καρπῶν αὐτῶν ἐπιγνώσεσθε αὐτούς» (Ματθ. Ζ' 16). Δέν τοὺς εἶπε ἐκ τῶν θαυμάτων αὐτῶν, ἀλλά ἐκ τῶν καρπῶν αὐτῶν, δηλαδή ἐκ τῶν ἔργων αὐτῶν!

Τοῦτο δέν εἶναι ἀπλή διδασκαλία, ἀλλά σαφεστάτη διαθήκη περιέχουσα θεία σοφία καί πρόνοια διά τό μέλλον τῶν πιστῶν Του. Ἐάν ἠδύνατο νά λογισθοῦν τά θαύματα ὡς ἀποκλειστικόν κριτήριον ὀρθῆς Πίστεως, εὐνόητον εἶναι ὅτι ὁ Κύριος θά ἔλεγε εἰς τὴν διαθήκην Του: Ἐκ τῶν θαυμάτων αὐτῶν ἐπιγνώσεσθε αὐτούς! Ἔτσι τό πράγμα θά ἦταν πολὺ ἀπλό. Οὐδεμία ἀνάγκη θά εἶχαμε νά ἐξετάζουμε τὴν προέλευσιν καί τό δόγμα οὐδενός, ἀλλά θά λέγαμε εἰς τόν καθένα: Δεῖξον ἡμῖν τὴν ὀρθοδοξίαν σου ἐκ τῶν θαυμάτων σου καί ὄχι «ἐκ τῶν ἔργων σου» πού ἔλεγον οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι. (Ἰακωβ. Β' 18).

Τέτοια ὁμοῦς διαθήκη ἀπλή, ὅπως θά τὴν ἠθέλαν πολλοί, δέν ἦταν δυνατόν νά μᾶς ἀφήσῃ ὁ Κύριος. Ἐάν ἔδινε ὡς σημεῖον διακριτικόν ὀρθοδοξίας τά θαύματα μόνον, τότε θά ἔπρεπε νά πράξῃ ἀπαραιτήτως δύο τινά. Πρῶτον θά ἔπρεπε ν' ἀφαιρέσῃ ἀμέσως τό δικαίωμα ἐκ τοῦ διαβόλου νά ἐνεργῇ θαύματα, πού ἐνεργεῖ ὁ πονηρός συχνά πρὸς παραπλάνησιν τῶν ἀνθρώπων! Καί ὄχι μόνον θά ἔπρεπε νά τοῦ ἀπαγορεύσῃ ἀκόμα νά ἐμφανίζεται ὡς ἄγγελος φωτός, πού ἐμφανίζεται πολλακίς, ἀλλά οὔτε ὡς ἀπλόν καλόγηρον δέν θά ἔπρεπε νά ἐπιτρέπη εἰς τόν διάβολον νά ἐμφανίζεται.

Τό δεύτερον πού θά ἔπρεπε νά πράξει, ὁ Κύριος, ἐν συνεχείᾳ, θά ἦταν νά μήν εἰσακούη πλέον οὐδενός ἄλλου ἀνθρώπου τήν παράκλησιν εἰ μή μόνον τῶν ὀρθοδόξων! Θά ἔπρεπε ἀμέσως νά σταματήσει νά ἐλεῆ τά «**κυνάρια**», διότι κάθε φορά πού θά ἐλεοῦσε διά θαύματος τήν αἰρετική χαναναία τῆς κάθε ἐποχῆς, θά ἐγένετο αἷτιος παραπλανήσεως τῶν ὀρθοδόξων, ἀφοῦ θά εἶχαν διδαχθῆ πῶς ὅπου γίνονται θαύματα ἐκεῖ εἶναι καί ἡ Ἐκκλησία Του!!!

Οὔτε τό ἕνα ὅμως εἶναι δυνατόν νά γίνη οὔτε τό ἄλλο, διότι σέ μιά τέτοια περίπτωση θά ἐπήρχετο ἀναποφεύκτως ριζική κατάργησις τοῦ περι τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων θείου σχεδίου καί τῆς δικαιοσύνης Του. Ὁ Παράδεισος δέν θά ἦταν πλέον ἡ Πατρίδα μόνον τῶν ἐκλεκτῶν, διότι καταργουμένης τῆς δυνάμεως τοῦ διαβόλου καταργεῖται αὐτομάτως καί ὁ πόλεμος πού ἀναδεικνύει τούς ἀγωνιστάς! Ὁ δέ Θεός δέν θά ἦταν ὁ δίκαιος δημιουργός ὄλων καί ὁ ἀγαθός, ἐφόσον θά ἐλεοῦσε μόνον τούς ὀρθοδόξους καί στόν τομέα τῶν ἐπιγείων ἀγαθῶν. Καί ἀκόμη δέν θά ἦταν ὁ ἀνεξίκακος ἐάν δέν ἀνέτειλε τόν Ἥλιον αὐτοῦ «**ἐπί πονηρούς καί ἀγαθοῦς**» καί ἂν δέν ἔβρεχε «**ἐπί δικαίους καί ἀδίκους**» (Ματθ. Ε' 45).

Ἐπί πλέον σέ μιά τέτοια περίπτωση θά ἐμποδίζετο ἡ μετάνοια τῶν ἀμαρτωλῶν, ἐκείνων πού ἔρχονται πολλακίς εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας, μερικῆς ἢ ὀλικῆς, ὕστερα ἀπό κάποιο θαῦμα διά τοῦ ὁποίου δηλώνεται εἰς αὐτούς ἡ ὕπαρξις καί ἡ παντοδυναμία τοῦ Θεοῦ.

Θαυμάζων ὁ σοφός Σολομών τήν θείαν πρόνοιαν τοῦ Οὐρανίου Πατρός ἀναφωνεῖ: «**Ἐλεεῖς πάντας ὅτι πάντα δύνασαι, καί παρορᾷς ἀμαρτήματα ἀνθρώπων εἰς μετάνοιαν. Ἀγαπᾷς γάρ τά ὄντα πάντα καί οὐδέν βδελύσσει, ὧν ἐποίησας**». (Σοφ. Σολ. ΙΑ' 23-24).

Διά τούς ἀνωτέρω λόγους λοιπόν, δέν θά στερήση ποτέ, ὁ δίκαιος καί πολυεὐσπλαχνος Θεός, τίς δωρεές του ἀπό τούς ἀνθρώπους ὅλους, καί θά τούς ἐλεῆ ὅσο θά ὑπάρχουν σ' αὐτή τή γῆ ἀνεξαρτήτως διαγωγῆς καί θρησκευάματος ἐκάστου λαοῦ ἢ ἀτόμου!!!

Φυσικά, πέραν τοῦ τάφου τά πράγματα ἀλλάζουν. Ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ τότε ἀποδίδει εἰς τόν καθένα τά ἀνάλογα μέ τήν ὀρθότητα τῆς πίστεώς του, τήν καθαρότητα τοῦ βίου του καί τόν τρόπον μέ τόν ὁποῖον ἐκμεταλλεύθηκε τίς δωρεές του ἐπί τῆς γῆς. Χαρακτηριστική εἶναι ἡ ἀπάντησις πού δίδει, διά τῆς παραβολῆς Του, εἰς τόν ἐν τῷ Ἄδῃ πλούσιον: «**... Τέκνον μνήσθητι ὅτι ἀπέλαυσες σὺ τά ἀγαθὰ σου ἐν τῇ ζωῇ σου...**» παρ' ὅλο πού ἦσαν ἀσεβῆς, ὁ δέ Λάζαρος «**τά κακά**» παρ' ὅλο πού ἦταν εὐσεβῆς. Διά τοῦτο τώρα αὐτός μέν ἀπολαμβάνει τά αἰώνια ἀγαθὰ «**σὺ δέ ὀδυνᾷσαι**» (Λουκᾶ ΙΣΤ' 25).

Ὁ διάβολος εἶχε τό δικαίωμα, ἀπό τῆς στιγμῆς τῆς δημιουργίας τῶν Πρωτοπλάστων, νά μετασχηματίζεται πότε εἰς ὄφιν, πότε εἰς γέροντα ἀσκητήν, πότε εἰς ἄγγελον φωτεινόν καί πότε νά εἰσέρχεται ὡς πνεῦμα ἄυλον ἐντός τῶν πέτρινων θεῶν τῆς εἰδωλολατρίας νά ὀμιλῆ ἐκ τῆς κοιτίας αὐτῶν παραπλανητικά, νά προφητεῦῃ καί νά θαυματοργῆ!

Ἀκόμη εἶχε δικαίωμα νά ποιῆ φοβερά σημεῖα χωρίς κἂν νά μεταμφιέζεται, ἀλλά μέ αὐτήν τήν ἰδικήν του ἀπαίσια μορφή. Τόση δέ ἐξουσίαν ἔλαβε παρά τοῦ Θεοῦ ὥστε καί αὐτόν τόν ἴδιον τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστόν «**παρέλαβε**», σήκωσε αὐτόν στόν

ἀέρα μέ ὄλως ὑπερφυσικόν τρόπον καί δύναμιν, καί μετέφερε αὐτόν ὡσάν πούπουλο ἐκ τῆς ἐρήμου εἰς τήν Ἱερουσαλήμ **«καί ἵστησιν αὐτόν ἐπί τό πτερύγιον τοῦ Ἱεροῦ»** (Μαθ. Δ' 5).

Περιττόν εἶναι νά ποῦμε πῶς ἐάν τέτοιο δικαίωμα εἶχε ἐπί τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος ὡς Θεός ἦταν ὄλος φωτιά ἀλλά καί ὡς ἄνθρωπος πανάγιος καί ὄλως ἀνάμαρτητος, πόσον μεγαλύτερον ἔχει ἐφ' ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν. Δέν πρέπει δέ νά ξεχνοῦμε ὅτι κατά τούς τελευταίους καιρούς θά λάβη ἀκόμη μεγαλύτερη ἐξουσία, τήν ὁποίαν θά χρησιμοποιήσῃ πρός παραπλάνησιν τῶν ἐκλεκτῶν. Ἀναφερόμενος ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης εἰς τοῦτο λέγει ὅτι, τότε ὁ διάβολος θά **«ποιεῖ σημεῖα μεγάλα καί πῦρ ἵνα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβαίη εἰς τήν γῆν ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων καί πλανᾷ τούς κατοικοῦντας ἐπί τῆς γῆς διά τά σημεῖα ἃ ἐδόθη αὐτῷ ποιῆσαι...»** (Ἀποκαλ. ΙΓ' 13-14).

Ἀλλά καί πρῖν ἀπό τήν εἶδησιν αὐτήν, πού ἐδόθη δι' ἀποκαλύψεως εἰς τόν Ἰωάννην, ὁ Κύριος διά τοῦ ἰδίου Του στόματος εἶπε ὅτι θά ἐγερθοῦν ψευδόχριστοι καί ψευδοπροφήται καί θά δώσουσι σημεῖα μεγάλα καί τέρατα, τόσον φοβερά ὥστε **«πλανῆσαι εἰ δυνατόν καί τούς ἐκλεκτούς»** (Μαθ. ΚΔ' 24).

Τό δέ ἐπικίνδυνον τῆς παραπλάνησεως τῶν πιστῶν εὐρίσκεται εἰς τό ὅτι τά σημεῖα καί τά θαύματα θά ποιοῦνται παρά τῶν ψευδοποιμένων καί ψευδοχρίστων μέ τήν ἐπίκλησιν τοῦ ὀνόματός Του! **«Οὐ τῷ σῶ ὀνόματι δαιμόνια ἐξεβάλομεν, καί τῷ σῶ ὀνόματι δυνάμεις πολλές ἐποιήσαμεν;»** θά ρωτήσουν ἐκκληκτοί τήν ἡμέραν τῆς Κρίσεως, οἱ ψευδοπροφῆτες θαυματοποιοί ὅταν ἀκούσουν τήν φοβεράν ἐκείνην ἀπόφασιν **«ἀποχωρεῖτε ἀπό ἐμοῦ οἱ ἐργαζόμενοι τήν ἀνομίαν»** (Μαθ. Ζ' 22, 23).

Διατί λοιπόν διαμαρτύρονται οἱ «θαυματοποιοί», αὐτοί πού προσπαθοῦν ν' ἀποδείξουν τήν ὀρθοδοξίαν των ἢ τήν ἠθικότητά των ἐκ τῶν δι' αὐτῶν τελουμένων κάποτε θαυμάτων, ὅταν τούς λέγωμεν πῶς ὁ ἰσχυρισμός των εἶναι λανθασμένος καί ἀντιευαγγελικός;

Δέν θά ἦταν ἄραγε Εὐαγγελικῶς τεκμηριωμένον ἐάν θά ἐλέγαμε, εἰς πάντα μή ὀρθόδοξον καί ἠθικόν πῶς, ὅχι μόνον σάν τοιοῦτος πού εἶναι δύναται νά θαυματοουργῇ κάποτε, ἀλλά καί αὐτός ὁ Ἀντίχριστος ἐάν θά ἦταν, περισσότερο θαύματα θά ἐπιτελοῦσε, διότι ἐκεῖνος ὁ μιαρὸς θά κάνη **«καί πῦρ ἵνα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβαίη εἰς τήν γῆν»**. (Ἀποκ. ΙΓ' 13).

Μήπως λοιπόν θά πρέπει, κατά τήν θεολογίαν των, νά ποῦμε ὅτι ὁ μιαρὸς Ἀντίχριστος θά εἶναι ὀρθοδοξότερος καί ἠθικότερος πάντων, ἐφόσον θαυμαστότερα πάντων θά εἶναι τά σημεῖα καί τά τέρατα πού θά ἐπιτελῇ κατά παραχώρησιν Κυρίου; Μή γένοιτο!

ΘΑΥΜΑΤΑ ΠΑΡΑ ΑΙΡΕΤΙΚΩΝ

Διά νά κυβερνηθῆ τό νοητό σῶμα μιᾶς Ἐκκλησίας, ἀνάγκη εἶναι νά ὑπάρχη εἰς αὐτό κεφαλή. Διά τοῦτο τῆς μέν τῶν Ὁρθοδόξων κεφαλῆ εἶναι ὁ Χριστός, τῆς δέ τῶν ἐναντίων, αἰρετικῶν, εἶναι ὁ ἀντίδικος ὁ καί πατήρ αὐτῶν, ὁ διάβολος!

« Ὑμεῖς ἐκ τοῦ πατρός τοῦ διαβόλου ἐστέ, καί τὰς ἐπιθυμίας τοῦ πατρός ὑμῶν θέλετε ποιεῖν. ἐκεῖνος... ἐν τῇ ἀληθείᾳ οὐχ ἔστηκεν, ὅτι οὐκ ἔστιν ἀλήθεια ἐν αὐτῷ », εἶπεν ὁ Κύριος εἰς τοὺς Ἰουδαίους. (Ἰωάν. Η' 44)

Ὁ λόγος τοῦτος τοῦ Κυρίου ἔχει πλήρη ἐφαρμογή εἰς τὴν κοινωνίαν τῶν αἰρετικῶν, οἱ ὅποιοι, ἐνῶ ἐγεννήθησαν εἰς τὴν ἀλήθεια, δέν ἐστάθησαν εἰς αὐτήν. Τοῦτος λοιπόν ὁ πονηρὸς πατέρας των, ὁ διάβολος, ἐκμεταλλεῖσθαι μέ πολύ σπουδῆ τό χαρακτηριστικό γνώρισμα πού εἶχεν ἀπ' ἀρχῆς ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, τά θαύματα, καί ἐπεδίωξε νά ἐπιφέρῃ σύγχυσις στά πνεύματα τῶν χριστιανῶν δι' ἀντιπαράθεσος θαυμάτων καί ἐκ μέρους τῶν ἰδικῶν του ἐκκλησιῶν, δηλαδή τῶν αἰρετικῶν!

« Τοῦτο τῆς τοῦ διαβόλου μεθοδίας, λέγει ὁ Ἱερός Χρυσόστομος, τῇ ἀληθείᾳ αἰεὶ παρησάγειν τὴν πλάνην, πολλά ἐπιχρῶνόντα αὐτὴ τὰ ὁμοιώματα (= νά ἐπικαλύπτῃ τὴν πλάνην μέ τὰ ὁμοιώματα τῆς ἀληθείας), ὥστε εὐκόλως κλέψας τοὺς εὐεξαπατήτους » (Ὁμιλ. ΜΣΤ' εἰς τό κατά Μαθθ. Εὐαγγέλιον).

Διά τοὺς τυχόν δυσπίστους ἢ ἀγνοοῦντας τὴν διὰ τῶν θαυμάτων διαβολικὴν ἀπάτην, σημειώνομεν ἐλάχιστα ἐκ τῶν μυρίων θαυμάτων πού ἐτελέσθησαν καί τελοῦνται μέχρι τῶν ἡμερῶν μας, παρά αἰρετικῶν.

Ὁ ἅγιος Ἀναστάσιος ὁ Σιναΐτης γράφει ὅτι ἐπίσκοπος αἰρετικὸς, τῆς φοβερᾶς αἰρέσεως τῶν Μακεδονιανῶν, διὰ προσευχῆς ἔκανε ἓνα δένδρον νά μετακινηθῆ ἀπὸ τὴν θέσιν πού ἦταν φυτευμένο εἰς ἄλλην θέσιν. « Ἔγνωμεν γάρ, λέγει ὁ ἅγιος Ἀναστάσιος, καί ἐπίσκοπον αἰρετικόν ἐν Κυζίκῳ τῇ πόλει, τῶν λεγομένων Μακεδονιανῶν τῶν Πνευματομάχων, ὅτι δένδρον ἐλαίας ἐκ τοῦ τόπου ἐν ᾧ ἴστατο εἰς ἕτερον τόπον σχήματι εὐχῆς μετήνεγκεν, ὡς σκοτίζον τὴν θυρίδα τοῦ ματαίου εὐκτηρίου αὐτοῦ ».

Ἐπίσης λέγει ὅτι, αὐτός ὁ αἰρετικὸς ἐπίσκοπος, ἔκανε προσευχὴ ἐπὶ κλίνης νεκροῦ καί « παρεσκεύασε τόν νεκρόν δῆθεν λαλῆσαι καί εἰπεῖν πόσον ἦν τό ὀφειλόμενον χρέος τῷ ἐπιδανειστῇ αὐτοῦ ». Καί ἀκόμη ὅταν ἀπέθανεν ὁ αἰρετικὸς τοῦτος ἐπίσκοπος, διηγεῖται ὁ ἅγιος Ἀναστάσιος ὅτι « ἐν τῷ μνήματι αὐτοῦ διάφοροι φαντασίαι καί σημεῖα ἐπετελέσθησαν » (« Ὁδηγὸς Ἀναστ. τοῦ Σιναΐτου », σελ. 74).

Ἡ αἵρεσις αὐτὴ, τῶν Πνευματομάχων ὀπαδῶν τοῦ Μακεδονίου τοῦ ἀσεβοῦς, ὡς γνωστόν κατεδικάσθη καί ἀνεθεματίσθη ἀπὸ ὅλους τοὺς ἁγίους Πατέρας τῆς Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, διότι τοῦτοι ἠρνοῦντο τὴν Θεότητα τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Ὡς ἐκ τούτου εἶναι περιττόν νά ποῦμε ἐκ ποίας δυνάμεως ἐνήργησε τὰ ἀνωτέρω σημεῖα ὁ πνευματομάχος ἐπίσκοπος ἐφόσον δέν ἐνήργησε διὰ τὴν ἐπιτελεσίαν τους ἡ Τριαδικὴ Θεότης.

Ἐυκολονόητον ἐπίσης εἶναι τό ὅτι ὁ σκοπὸς τοῦ ἐνεργήσαντος αὐτά, διαβόλου, ἦταν ἀφ' ἑνός δι' αὐτῶν νά στηριχθοῦν οἱ βλάσφημοι Πνευματομάχοι εἰς τὴν αἵρεσίν

των καί νά ἀποβάλλουν τόν τυχόν φόβον πού εἶχαν ἐκ τῶν ἀναθεμάτων πού εἶχε καθυποβάλλει εἰς αὐτούς ἡ Β' Οἰκ. Σύνοδος καί ἀφ' ἑτέρου, νά κλονίσῃ τούς ἀδυνάτους ὀρθοδόξους, εἰς τήν πίστιν πού εἶχαν περί τῆς μοναδικότητος τῆς Ἐκκλησίας των, ἐφόσον ἔτσι, διά τῶν θαυμάτων, θά τούς ἀπεδείκνυε ὅτι ἐνεργῆ ἡ θεία χάρις καί εἰς ἄλλες Ἐκκλησίες ἐκτός τῆς Ὀρθοδόξου!!!

Τό ἴδιο ἐπεδίωξε καί ἀργότερα, διά θαυμάτων πάλι, ὅταν ἀεκόπηκε ἡ Παπική ἐκκλησία ἐκ τῆς ὀρθοδόξου ὡς αἰρετική.

Ἡ δέκατος τρίτος αἰώνας μ.Χ. ὑπῆρξε ὁ κατ' ἐξοχήν αἰώνας τῶν πολλῶν καινοτομιῶν καί θεατρinισμῶν τῆς παπικῆς ἐκκλησίας. Τότε ἐξεδόθησαν παρ' αὐτῆς, ἐπί ἀμοιβῆ, τά θρυλικά συγγραφοχάρτια. Τότε ἐφαρμόσθη ἐπισήμως ἡ χορηγῆσις τῆς ὄστιας. Τότε εἰσήχθη ἡ ἑορτή τῆς «ἀγίας» Δωρεᾶς. Τότε ἐορτάζετο διαπομπευτικά ἡ ἑορτή τῶν τρελλῶν κατὰ τήν ὁποίαν ἐξελέγετο πάπας τῶν τρελλῶν καί ἐγελοιοποιοῦντο τά ἱερά ἄμφια. Τότε ἐγένετο ἡ ἑορτή τῆς ὄνου καί εἰσήγετο εἰς τόν ναόν ὄνος (= γαῖδαρος) ἐνδεδυμένος ἱερόν ἄμφιον (!) ἐνῶ οἱ συνοδοί του ἔψαλλον ἀστεῖον ἄσμα. Τότε, κατὰ τήν Κυριακήν τοῦ Πάσχα, εἰς ἀποζημίωσιν τῆς μακρᾶς νηστείας, ἀντί κηρύγματος — ἐπί τοῦ σπουδαιότατου γεγονότος τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου — ἐλέγοντο ἀστεϊότητες καί βωμολοχίαι προκαλοῦσαι τόν γέλωτα. Τότε ἐγένοντο οἱ ἀντιχριστιανικοί, νεκρικοί χοροί καί τόσα ἄλλα βλάσφημα καί ἀνήθικα πού ἀναφέρει ἡ Ἱστορία. (Βλέπε Ἐκκλησιαστική Ἱστορία, Β.Κ. Στεφανίδου, σελ. 540-541).

Αὐτό ὅμως πού ἐνδιαφέρει ἐμᾶς ἐν προκειμένῳ εἶναι ὅτι, τίς περισσότερες ἀπό αὐτές τίς πνευματικές ἀθλιότητες καί τούς θεομισήτους νεωτερισμούς, τίς ἐπισφράγισε ὁ πατήρ τῶν ἀσεβῶν παπικῶν, ὁ διάβολος, διά θαυμάτων!

Ἡ Ἱστορία γράφει πῶς μιά μοναχή, τῆς Παπικῆς ἐκκλησίας, ὀνομαζόμενη Ἰουλιανή «ἐσπέραν τινά, τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, προσευχομένη εἶδε τήν πανσέληνον ἔχουσα ὀπήν. Τήν ὀπτασίαν ταύτην ἐξήγησεν ὡς σημεῖον τοῦ γεγονότος ὅτι ἐν τῷ κύκλῳ τῶν Ἐκκλησιῶν, ἑορτῶν ἔλειπεν ἑορτή πρὸς τιμὴν τῆς ἐν τῇ θεῷ εὐχαριστία τελουμένης μετουσίωσης». Ἐτσι στηρίχθη ἡ νεοεισαχθεῖσα αὐτή ἑορτή τῶν παπικῶν τῆς ἀγίας Δωρεᾶς (ἐνθ' ἀνωτέρω, σελ. 540).

Ἐπίσης, διά σημείου ἐπεκράτησε καί ἡ χορηγῆσις τῆς ὄστιας, μετάληψις δηλαδή μέ «χάπι», ἐξ ἀζύμου ἄρτου, ἡ ὁποία κατήργησε τήν διά τοῦ ἀγίου ποτηρίου διδομένη εἰς τούς πιστούς Θ. Κοινωνίαν. Περί αὐτῆς γράφει ὁ ἀνωτέρω ἱστορικός:

«Ἱερεὺς τις ἐν Βολσένη τῆς Ἰταλίας κατὰ τήν Θ. Λειτουργίαν, ἐξ ἀπροσεξίας ἔρριψε σταγόνα καθηγιασμένου οἴνου ἐπὶ τοῦ εἰλητοῦ («ἀέρος»), ὅπου ἐσχηματίσθη αἱματόχρους κηλὶς ἐν σχήματι ὄστιας. Τοῦτο ἐθεωρήθη θαῦμα». Βασιζομένη ἐπὶ τῶν δύο τούτων «θαυμάτων», ἡ παπική ἐκκλησία, εἰσήγαγε μεγαλοπρεπῆ λιτανεῖα, κατὰ τήν ἑορτήν τῆς ἀγίας Δωρεᾶς, κατὰ τήν ὁποίαν περιφέρεται ἡ καθηγιασμένη Ὀστια. «Οὕτως ἡ παπική ἐκκλησία διαδηλοῖ τόν θρίαμβον αὐτῆς κατὰ τήν ἰγ' ἑκατονταετηρίδα καί εὐχεται τήν ἐκμηδένισιν τῶν ἐχθρῶν αὐτῆς» (Αὐτόθι). Ξεχνάει ὅμως πῶς ὁ πρῶτος πού τήν ἀποστρέφεται καί τήν μισεῖ εἶναι ὁ Θεός ὅστις ἐκμηδενίζει διά νεύματος, πάντας τούς ἀσεβεῖς, καί δέν ἐκμηδενίζεται ὑπ' οὐδενός!

Καί συνεχίζει τό διά τῶν θαυμάτων ἔργον του, ὁ πατήρ τῶν αἰρετικῶν ὁ διάβολος.

Ὡς γνωστόν, τό 1582 μ.Χ. οἱ Παπικοί ἐκαινοτόμησαν καί τό ἐορτολόγιον τῶν ἁγίων

Πατέρων. Τὴν πράξιν τῶν αὐτῆν τὴν κατεδίκασε ἀμέσως καὶ τὴν ἀναθεμάτισε, διὰ Πανορθοδόξων Συνόδων τῆς, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία.

Ἀμέσως, ὅμως, ἔσπευσε καὶ ὁ πατὴρ τῶν ὁ «ἄφρις» νὰ τοὺς ἐνθαρρύνῃ καὶ κατ' ἄλλον τρόπον νὰ ἐπαναλάβῃ εἰς αὐτοὺς τὸ «παρήγορον», ἐκεῖνο μὲ τὸ ὅποιο ἐξηπάτησε τοὺς Πρωτοπλάστους. «**Οὐ θανάτω ἀποθανεῖσθε**». Δὲν θὰ πεθάνετε πνευματικά ἐκ τῆς καταδίκης αὐτῆς καὶ τῶν ἀναθεμάτων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας!

Πρὸς ἀπόδειξιν δὲ τῆς εὐαρεστῆσεως δῆθεν τοῦ Θεοῦ ἐκ τῆς «διορθώσεως» τοῦ ἡμερολογίου, ἐνήργησε θαύματα συγκεκριμένα καὶ λίαν βεβαιωτικά ὑπὲρ τοῦ Ν. Ἡμερολογίου τέτοια ὥστε, ἂν δὲν ἐξαπατοῦν τοὺς ἀπλοϊκοὺς ὀρθοδόξους, τοὺς φέρνουν ὅπωςδὴποτε σὲ δίλημμα!!!

Καταχωροῦμε ἐκ τῶν πολλῶν τρία πού ἀναγράφει ἐπισήμως ἡ Ἱστορία. Εἰς τὴν Νεάπολιν τῆς Ἰταλίας φυλάσσεται ἐντὸς φιαλιδίου μικρῆ ποσότης αἵματος πού ἐλήφθη ἐκ τοῦ σώματος τοῦ Ἱερομάρτυρος Ἰανουαρίου, κατὰ τὴν ὥρα τῆς ἀποκεφαλίσεώς του. Τὸ πηγμένο τοῦτο αἶμα ἐρευστοποιεῖτο αὐτομάτως, κάθε χρόνο τὴν 19ην Σεπτεμβρίου πού ἐορτάζετο ἡ μνήμη τοῦ μάρτυρος. Τὸ 1583 ὅμως, τὸ πρῶτον ἔτος δηλαδὴ μετὰ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ Ε. Ἡμερολογίου ὑπὸ τῶν Παπικῶν, τοῦτο ρευστοποιήθηκε τὴν 19ην Σεπτεμβρίου τοῦ Νέου Ἡμερολογίου ἤτοι τὴν 9ην Σεπτεμβρίου, δέκα δηλαδὴ ἡμέρες ἐνωρίτερα. Ὡ τῆς ἀπάτης σου διάβολε!

Τὸ γεγονός τοῦτο, καθὼς ἦταν ἐπόμενο, ἔδωσε τὴν ἐντύπωσιν σὲ πολλοὺς ὅτι ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου εὐαρέστησε τοὺς ἁγίους τοῦ Θεοῦ, οἱ δὲ «ἡγούμενοι» τῆς Παπικῆς ἐκκλησίας τὸ ἐχαρακτήρισαν σάν μαρτυρία θεῖα, προκειμένου νὰ πείσουν τοὺς ἐνισταμένους τότε συντηρητικὸς καθολικοὺς νὰ δεχθῶν τὸ ν. ἡμερολόγιον, διότι ἀρχικῶς ἀντέδρασαν πολλοὶ καθολικοὶ στὴν ἀλλαγὴν τοῦ ἡμερολογίου. (Βλέπε Μεγάλῃ Ἑλληνικῇ Ἐγκυκλοπαίδεια «Πυρσός», Τόμος ΙΒ' σελ. 274).

Ἐπίσης, ἡ Ἱστορία λέγει ὅτι τὸ ἴδιο αὐτὸ ἔτος «**οἱ αἴλουροι οἱ ὅποιοι συνήθιζαν νὰ πίπτωσιν ἐπὶ τῶν ρινῶν τῶν τὴν 1ην Ἰανουαρίου ἔκαμαν τοῦτο δέκα ἡμέρες ἐνωρίτερα, δηλαδὴ τὴν 22 Δεκεμβρίου, ὅτε τὸ Παπικόν ἡμερολόγιον ἔλεγε 1η Ἰανουαρίου**».

Καὶ ἀκόμη μιά μυγδαλιά, λέγει ἡ Ἱστορία, πού ἄνθιζε εἰς ὀρισμένην ἡμερομηνία, ἄνθησε, ἐκεῖνο τὸ ἔτος, τὴν ἴδια ἡμερομηνία ἀλλὰ μὲ τὸ νέον ἡμερολόγιον, δηλαδὴ δέκα ἡμέρες νωρίτερα! (Αὐτόθι).

Τὸ ὅτι τὰ ὀλίγα αὐτὰ «θαύματα» πού ἀναφέραμε δὲν δύνανται νὰ λογισθῶν οὔτε ὡς δεῖγμα τῶν μυριάδων πού ἔχουν λάβει χώρα μέχρι σήμερα εἰς τίς ἐκκλησίες τῶν αἰρετικῶν καὶ δὴ τῶν ἐντυπωσιακῶν τῆς «Παναγίας τῆς Φατιμά», τὸ γνωρίζουν καλὰ ὅσοι μελετοῦν τὴν Ἱστορία τῶν ἀποκεκομμένων ἐκ τῆς ὀρθοδοξίας αἰρετικῶν Ἐκκλησιῶν.

Ὅτι δὲ τὸ γεγονός τοῦτο, τῆς τελέσεως σοβαρῶν θαυμάτων εἰς τίς ἐκκλησίες τῶν αἰρετικῶν, καθιστᾷ ἀνίσχυρον καὶ τὸν πλέον δεινὸν ὀρθόδοξον Θεολόγον ν' ἀποδείξῃ, ἐν διαλόγῳ, τὴν μοναδικότητα τῆς Ἐκκλησίας του διὰ μόνης τῆς ἐμφανίσεως τῶν θαυμάτων αὐτῆς, εἶναι περιττόν καὶ νὰ τὸ ἀναφέρωμεν.

Ἀπεναντίας ὅμως εἶναι ἀπαραίτητον νὰ τονίσωμεν ὅτι μίαν τυχόν τέτοια ἀναμέτρηση τῆς ὀρθοδοξίας μετὰ τῶν αἰρετικῶν, μαρτυρεῖ σαφῶς παρέκκλησιν ἐκ τοῦ κηρύγματος τοῦ Κυρίου καὶ τῆς δεοντολογίας τῶν ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας Του.

ΤΙ ΛΕΓΟΥΝ ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ ΔΙΑ ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΙΡΕΤΙΚΩΝ

Οὐδέποτε οἱ ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἐπαρουσίασαν, σάν ταυτότητα ὀρθοδοξίας, τό θαῦμα, παρ' ὄλο πού οἱ ἴδιοι ἐτέλεσαν πολλά, καί πρό τῆς ὁσίας κοιμήσεώς των, διά τῆς μεγάλης των πίστεως καί θερμῆς προσευχῆς.

Σάν ταυτότητα καί ἀπόδειξη ὀρθοδοξίας ἐδείκνυον — ὅταν τό καλοῦσε ἡ ἀνάγκη ἢ ὅταν διετύπωναν διαθήκην γιά τίς ἐπόμενες γενεές — τήν ἐκ μέρους των ἐπακριβῶς διαφύλαξιν τῆς ἱερᾶς παρακαταθήκης πού εἶχαν παραλάβει ἀπό τούς πρό αὐτῶν ἁγίους Πατέρας.

Χαρακτηριστική εἶναι ἡ ὁμολογία τῶν Πατέρων τῆς ἐβδόμης Οἰκ. Συνόδου. « Ἡμεῖς, λέγουν, πατρώοις νόμοις ἐπόμενοι, ἀκαινοτομήτως καί ἀμειώτως πάντα τά τῆς Ἐκκλησίας ἐφυλάξαμεν, καθώς αἱ ἅγιοι ἐξ (6) Οἰκ. Σύνοδοι παραδεδώκασιν, καί ὅσα εἶσαν τιμᾶσθαι ἐν τῇ Καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ ἀποδεχόμεθα δίχα πάσης ἀμφιβολίας καί (μόνον) ὅστις ταύτης τῆς ὁμολογήσεως ἔχεται τῆς Καθολικῆς (= ὀρθοδόξου) Ἐκκλησίας ἔστι γνήσιος υἱός καί μέτοχος». (Ἐκ τῶν Πρακτικῶν τῆς Ζ' Οἰκ. Συνόδου).

Οἱ Πατέρες δέν ἔλεγαν ὅστις θαυματουργεῖ εἶναι γνήσιος υἱός ὀρθοδοξίας καί μέτοχος σωτηρίας, ἀλλά ὅστις διαφυλάττει μετ' ἀκριβείας πάντα τά παραδοθέντα παρά τῆς Ἐκκλησίας!!!

Ἐπίσης, οὐδέποτε ἔδιναν σημασία εἰς τά θαύματα τῶν σχισματικῶν αἰρετικῶν. Πάντα ταῦτα τά θεωροῦσαν ὡς ἀνάξια καί ἀπλῆς συζητήσεως ἀκόμη.

Οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι, ἐπί παραδείγματι, ἐξηγοῦν ὅτι θαύματα εἶναι δυνατόν νά γίνουν καί μέσω ἀνθρώπων πού ὄχι μόνον ὀρθόδοξοι δέν εἶναι, ἀλλά οὐδέ σπινθήρα εὐσεβείας ἔχουν. «Καί γάρ Βαλαάμ ὁ τοῦ Βεώρ, λέγουν ὁ μάντις προφήτευσε δυσσεβῆς ὢν καί Καϊάφας ὁ ψευδώνυμος ἀρχιερεὺς. Πολλά δέ καί ὁ διάβολος προλέγει καί οἱ ἀμφ' αὐτόν δαίμονες καί οὐ παρά τοῦτο μέτεστιν αὐτοῖς εὐσεβείας σπινθήρ». (Διαταγαί τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, Βιβλ. Η', σελ. 183).

Ὁ δέ ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος ὡς λύκον, ἐπικίνδυνον διά τό ποίμνιον τοῦ Χριστοῦ, πάντα ὅποιον ἀντιλέγει εἰς τά διατεταγμένα τῆς Ἐκκλησίας ἔστω καί ἂν τοῦτος ποιῇ τέρατα καί σημεῖα διά τῆς προσευχῆς, ἔστω καί ἂν ἔχη πάσας τάς ἀρετάς τῆς χριστιανικῆς ἠθικῆς.

«Πᾶς ὁ λέγων παρά τά διατεταγμένα κἄν ἀξιόπιστος ἢ κἄν νηστεύῃ καί παρθενεύῃ κἄν σημεῖα ποιῇ κἄν προφητεύῃ, λύκος σοί φαινέσθω ἐν προβάτου δορᾷ, προβάτων φθοράν κατεργαζόμενος» (Ἁγιος Ἰγνάτιος).

Τέλος, ὁ ἅγιος Ἀναστάσιος ὁ Σιναΐτης διδάσκει μέ πᾶσαν σαφήνειαν «ὅποταν ἴδῃς καί δι' αἰρετικῶν καί δι' ἀπίστων τί σημεῖον κατά κρίμα Θεοῦ γενόμενον, μή θαμβήθῃς ἢ σαλευθῇς ὀρθοδόξου Πίστεως». Ἐν συνεχείᾳ ἐξηγεῖ πῶς «πολλάκις καί ἡ πίστις τοῦ προσερχόμενου ἔστιν ἡ τό σημεῖον ποιήσασα καί οὐχ ἡ ἀξία τοῦ ποιήσαντος». Καταλήγει δέ ὁ ἅγιος μέ τούς ἐξῆς ἀληθεῖς, ἀλλά σκληροῦς λόγους διά τούς αἰρετικούς σημειοφόρους: «Αἰρετικός δέ ποιῶν σημεῖα, ἢ προφητεύων, δηλός ἐστίν ὅτι ὑπό δαιμόνων ἐμπαίζεται, καίτοι νομίζει ἐκ Θεοῦ ἐνεργεῖσθαι αὐτῷ τά τοιαῦτα». («Ὁδηγός Ἀναστ. τοῦ Σιναΐτου», σελ. 76).

Εἰς τό σημεῖον τοῦτο, γνωρίζομεν ὅτι θά διαμαρτυρηθοῦν πολλοί νεοημερολογίτες: Θά εἶπουν, ὥστε τά θαύματα πού γίνονται εἰς τήν Ἐκκλησίαν μας, ἐνεργοῦνται ὑπό τῆς δυνάμεως τοῦ διαβόλου;

Τό ἐρώτημα ὅμως τοῦτο μαρτυρεῖ ἐκτός ἀπό πνευματική πενία καί ἀρκετή πονηρία. Πενία μέν διότι δέν περιέχει ἐντός του τίποτε ἀπό ὅσα ἐδίδαξε ὁ Κύριος καί οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας Του περί θαυμάτων καί θαυματοποιῶν. Πονηρία δέ διότι προσπαθοῦν προφανῶς δι' αὐτοῦ ἢ νά «παγιδεύσουν ἡμᾶς ἐν λόγῳ» ἢ νά παρηγορηθοῦν ἀπό μία ἐπιφυλακτικήν ἀπάντησιν πού δυνάμεθα νά δώσωμεν, ἡ ὁποία θά ἀναφέρεται ἀσφαλῶς καί μόνον εἰς τίς περιπτώσεις ἐκεῖνες πού διδάσκει ὁ Θεός τόν παραβάτην τῶν ἐντολῶν του κάποτε καί διὰ τῶν θαυμάτων. Ὅπως εἶδαμε ἀνωτέρω, ὁ Θεός ἐνεργεῖ οἰκονομικῶς κάποτε θαύματα μέσω τῶν κακοδόξων ἀνθρώπων, ἀλλά καί μέσω τῶν ἀλόγων ζώων, ὅπως ἔκανε τότε πού ἐδίδαξε τόν Βαλαάμ διὰ τῆς ὄνου. (Ἀριθμ. κβ' 28).

Περί αὐτοῦ λέγουν οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι «... εὐδοκεῖ ὁ Θεός ἐπιτελεῖσθαι δυνάμεις ὡς σοφός οἰκονόμος, οὐ τῇ τῶν ἀνθρώπων ἰσχύϊ ἀλλά τῇ ἑαυτοῦ βουλήσει». («Ἀποστ. Διαταγαί», βιβλ. Η' σελ. 140).

Δύναται ὅμως νά ἀναπαύσῃ ἕναν Θεοφοβούμενον νεοημερολογίτην μία τυχόν εὐχάριστη ἀπάντησις, ἡ ὁποία θά στηρίζεται ἀποκλειστικά εἰς τίς κατ' οἰκονομίαν ἐνέργειες τοῦ Θεοῦ, ὅταν παραλλήλως ἀποδεικνύεται εἰς αὐτόν ὅτι εἶναι σχισματικός, ὅτι δηλαδή δέν εἶναι γνήσιος υἱός καί μέτοχος σωτηρίας, ἐφόσον δέν διαφυλάττει ἀκαινοτομήτως πάντα τά τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καί μάλιστα ἐφ' ὅσον εἶναι βεβαρυμένος μέ ἀναθέματα καί ἐπιτίμια Πανορθόδοξων Συνόδων;;;

Νομίζομεν πῶς ἐάν εἶπωμεν εἰς αὐτόν ὅτι παρά Θεοῦ ἐνεργοῦνται τά θαύματα, πού βλέπει εἰς τήν Ἐκκλησίαν του ἢ στήν οἰκογένειάν του ἢ στόν ἑαυτόν του, θά πρέπει νά λυπηθῇ μᾶλλον παρά νά χαρῆ. Θά πρέπει νά λυπηθῇ, διότι αὐτομάτως πρέπει νά σκεφθῇ πόσο σκληρόκαρδα συμπεριφέρεται ἔναντι τοῦ τά πάντα μετερχομένου μακροθύμου Θεοῦ, ὁ ὁποῖος προσπαθεῖ νά τόν ὀδηγήσῃ εἰς μετάνοιαν διὰ παντός τρόπου καί μέσου, ἐνῶ αὐτός μένει ἀδιόρθωτος καί ἀμετανόητος.

Θά πρέπει νά σκεφθῇ, ὁ εὐεργετούμενος παρά τοῦ Θεοῦ Ἕλληνας νεοημερολογίτης, τί ἔχει νά ἀπαντήσῃ ὅταν ἀκούσῃ παρά τοῦ Κυρίου του τήν ἡμέραν τῆς Κρίσεως κάτι παρόμοιον σάν κι ἐκεῖνο πού ἔλεγε μέ πόνο τότε στούς σκληροκαρδίους Ἰσραηλίτες: Ἐλλάδα, Ἐλλάδα, «ποσσάκις ἠθέλησα ἐπισυναγαγεῖν τά τέκνα σου ὄν τρόπον ἐπισυνάγει ὄρνις τά νοσσία αὐτῆς (= ἡ ὄρνιθα τά πουλιά της) ὑπό τὰς πτέρυγας, καί οὐκ ἠθελήσατε» (Ματθ. ΚΓ' 37).

Προπαντός δέ θά ἔπρεπε ν' ἀνησυχῇ, ὁ θεοφοβούμενος νεοημερολογίτης, ἔστω καί ἂν ἀκόμη ἦταν βέβαιος πῶς τά θαύματα τελοῦνται παρά Θεοῦ εἰς τήν ἐκκλησίαν του, καθότι γνωρίζομε ὅτι πολλοί θαυματοποιοί θά ἐκδιωχθοῦν ἐκ τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. Πολλοί ἐξ αὐτῶν θά ἀκούσουν ἐκείνην τήν ἡμέραν τήν φοβεράν ἀπόφασιν τοῦ Θεοῦ. Κατά τήν μαρτυρία τοῦ ἰδίου πολλοί θά τοῦ εἶπουν ἐκείνην τήν ἡμέραν: «Κύριε, Κύριε, οὐ τῷ σῷ ὀνόματι προεφητεύσαμεν, καί τῷ σῷ ὀνόματι δαιμόνια ἐξεβάλομεν, καί τῷ σῷ ὀνόματι δυνάμεις πολλὰς ἐποιήσαμεν». Καί τότε δηλώνει ὁ ἴδιος ὁ Κριτής θά ἀπαντήσῃ εἰς αὐτούς. «Οὐδέποτε ἔγνω ὑμᾶς, ἀποχωρεῖτε ἀπ' ἐμοῦ οἱ ἐργαζόμενοι τήν ἀνομίαν». (Ματθ. Ζ' 22-23).

**Ο ΘΕΟΣ ΕΥΕΡΓΕΤΕΙ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΙΚΩΣ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ
ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΟΥΣ ΑΥΤΟΝ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΩΣ
ΔΟΓΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ**

Θεωρούμεν απαραίτητον, πρίν κλείσωμε τό περί θαυμάτων κεφάλαιον, νά ἀναφερ-
θοῦμε δι' ὀλίγον ἀκόμη εἰς μίαν βασικὴν προϋπόθεσιν διὰ τῆς ὁποίας ἐνεργεῖται,
ὄχι σπάνια, παρά Θεοῦ θαῦμα εἰς πάντας, δίχως νά ἐμποδίζεται ἡ εὐσπλαχνία Του ἀπό
τά ἠθικά τῶν ἀνθρώπων παραπτώματα ἢ ἀπό τὴν κακοδοξία των.

Ἡ προϋπόθεσις αὐτὴ εἶναι ἡ ἀκλόνητος πίστις τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν ὑπαρξιν τοῦ
Θεοῦ καὶ τῆς δυνάμεως Αὐτοῦ, συνοδευομένη ἀπό θερμὴν παράκλησιν. «Πιστεῦετε ὅτι
δύναμαι ταῦτα ποιῆσαι;» ἠρώτησε ὁ Κύριος τοὺς δύο τυφλοὺς πού ἔκραζαν πρὸς
Αὐτόν, «ἐλέησον ἡμᾶς υἱέ Δαυίδ». Λαβῶν δέ ἀπό αὐτοὺς τὴν διαβεβαίωσιν «ναὶ Κύριε»,
εἶπεν ἀκολουθῶς αὐτοῖς: «Κατὰ τὴν πίστιν ἡμῶν γεννηθῆτω ὑμῖν καὶ ἀνεώχθησαν
αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοί» (Ματθ. Θ' 28-30).

Αὐτὴν τὴν προϋπόθεσιν τῆς Πίστεως εἰς Αὐτόν ἐζήτησε ὁ Κύριος ἄλλοτε καὶ ἀπό
τόν πατέρα τοῦ σεληνιαζομένου νέου, ὅταν τοῦτος ἐζητοῦσε ἔλεος παρ' Αὐτοῦ. Λαβῶν
δέκαί ἐκ τούτου τὴν μετὰ δακρῶν ἀπάντησιν «πιστεύω Κύριε...» «ἐπετίμησε τῷ πνεύ-
ματι τῷ ἀκαθάρτῳ» καὶ «ἐξῆλθε ἀπ' αὐτοῦ τό δαιμόνιον». (Μαρκ. Θ' 24-25).

Ἐρωτήσαντες ἐν συνεχείᾳ μετ' ἀπορίας Αὐτόν οἱ μαθηταὶ Του «διατί ἡμεῖς οὐκ
ἠδυνήθημεν ἐκβαλεῖν» τό δαιμόνιον εἶπεν αὐτοῖς «Διὰ τὴν ἀπιστίαν ὑμῶν». Τοὺς
ἐζήτησε δέ «εάν ἔχητε πίστιν ὡς κόκκον σινάπεως, ἐρεῖτε τῷ ὄρει τούτω, μετάβηθι
ἐντεῦθεν ἐκεῖ καὶ μεταβήσεται...» (Μαρκ. Θ' 23-25. Ματθ. ΙΖ' 18-20).

Διὰ νά συμβῆ ὁμως τοῦτο πρέπει ἡ τοῦ ἀνθρώπου πίστις, πρὸς τὴν παντοδυναμία
τοῦ Θεοῦ, νά εἶναι ἀκλόνητος, μακρόπνοη καὶ εἰλικρινής. Δέν πρέπει δηλαδή νά
ἐμφιλοχωρῆ εἰς τὴν πίστιν ἡ ἀμφιβολία πού εἰσηλθε εἰς τὴν σκέψιν τοῦ Πέτρου ὅταν
ἐβάδιζε ἐπὶ τῶν ὑδάτων τῆς θαλάσσης καὶ τόν ἔκανε νά βυθίζεται. (Ματθ. ΙΔ' 29-30).

Ἐάν αὐτές οἱ ἀπαραίτητες προϋποθέσεις ὑπάρχουν τότε, κατὰ κανόνα, ἡ θερμὴ
παράκλησις θέτει σέ κίνηση τὴν εὐσπλαχνία τοῦ Οὐρανίου Πατρός, ἡ ὁποία γίνεται
ὄρατὴ διὰ τρόπου ὑπερφυσικοῦ, δηλαδή θαύματος, καὶ εὐεργετῆ τόν πάσχοντα ἄν-
θρωπον ἔστω καὶ ἂν τοῦτος κατὰ τά ἄλλα εἶναι «κυνάριον», ὅπως ἦταν ἡ Χανααία!

Τά περισσότερα θεϊκά θαύματα πού ἐγνώρισαν οἱ ἄνθρωποι ἀπό καταβολῆς κό-
σμου ἔχουν αὐτόν τόν χαρακτήρα. Μαρτυροῦν δηλαδή τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν
εὐσπλαχνία Του. Παρουσιάζουν μ' ἄλλα λόγια, ὑλοποιημένην τὴν θεωρίαν τῶν δογμά-
των περὶ τῆς παντοδυναμίας καὶ τῆς φιλανθρωπίας τοῦ Θεοῦ.

Πάντα ταῦτα ὁμως, τά θαύματα — εὐεργετήματα, παρέχουν πρὸς τόν ἐνδεῆ ἄνθρω-
πον ἄνεσιν, χαρὰ καὶ ὠφέλεια, καθ' ὃν χρόνον τοῦτος διάγει τὴν ὁδόν τῆς ἐπιγείου
ζωῆς, του καὶ μέχρι τοῦ τάφου. Πέραν τούτου δέν ὑπάρχει δι' αὐτόν θαῦμα, ἔλεος,
εὐσπλαχνία κ.λ.π. Ὑπάρχει κρίσις βασιζομένη ἀπολύτως ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης τοῦ
Θεοῦ!

Πρέπει δὲ νὰ πιστεῦθῃ ἀπόλυτα τοῦτο ὁ Χριστιανός, ὅπως ἀπόλυτα πιστεῦει καὶ τό-
ῶτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ὁ Μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ. Καὶ πρέπει νὰ τό-
πιστεῦθῃ ἔτσι διότι ὅπως ἡ Θεότητά Του ἐμαρτυρήθη διὰ ζώσης φωνῆς, παρά τοῦ
Πατρὸς ἐξ οὐρανοῦ, ἔτσι διὰ τῆς ζώσης φωνῆς τοῦ κηρύγματος τοῦ Υἱοῦ ἐμαρτυρήθη
καὶ τό **ῶ**τι οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει τό θαῦμα, τό ἔλεος δηλαδή τῆς παρουσίας ζωῆς, μέ τὴν
κληρονομίαν, τοῦ θαυματοποιοῦ καὶ θαυματοδέκτου, τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν.

Ποία ἄλλη σαφεστέρα μαρτυρία περὶ τούτου ἠμποροῦσε νὰ δώσῃ, ὁ μέλλων νὰ
κρίνη τὴν ἀνθρωπότητα Ἰησοῦς Χριστός, ἀπὸ αὐτῆ πού δίνει εἰς ἡμᾶς λέγοντας ὅτι θ'
ἀπαντήσῃ τότε, καθὼς θὰ κλείνη τὴν πόρτα τοῦ Παραδείσου εἰς τοὺς ἀσεβεῖς θαυμα-
τοποιούς, «ἀποχωρεῖτε ἀπ' ἐμοῦ οὐδέποτε ἔγνω ὑμᾶς» (Ματθ. Ζ' 23).

Ἄλλὰ καὶ τί ἐπιεικέστερον λόγον δύνανται νὰ περιμένουν νὰ ἀκούσουν ἀπὸ Αὐτόν
οἱ τυχόν ἀγνώμονες, εὐεργετηθέντες διὰ θαύματος, ἀπὸ τὸν λόγον πού εἶπε τότε διὰ
τοὺς ἀχαρίστους ἑννέα λεπρούς οἱ ὁποῖοι, ἐνῶ διὰ τῆς παρακλήσεως ἔλαβαν τὴν
ὑγείαν τους θαυματουργικῶς, ἔχασαν ἐξ' αἰτίας τῆς ἀχαριστίας τῶν τόν Παράδεισον
ἐφ' ὅσον δὲν «ἐπέστρεψαν», ἐν ὅσῳ ζοῦσαν φυσικά, νὰ δώσουν «δόξα τῷ Θεῷ» καὶ νὰ
ζήσουν σύμφωνα μέ τίς ἐντολές Του; (Πρβλ. Λουκᾶ ΙΖ' 17-18).

Ἐάν ἐξετάσωμεν προσεκτικὰ τό ἔργον καὶ τό κήρυγμα τοῦ Θεανθρώπου, θὰ ἐνοή-
σωμεν ἀπόλυτα τὴν μεγάλην διαφορὰν πού ὑπάρχει μεταξύ τοῦ προσκαίρου δώρου,
ὑγεία εἰς ἀσθενεῖς, τέκνα εἰς ἀτεκνία, βροχή εἰς ἀνομβρίαν κ.λ.π., καὶ τοῦ δώρου
ἐκείνου, τοῦ ἀνεκτιμήτου ἀξίας, πού λέγεται αἰώνιος ζωὴ ἢ Παράδεισος! Θὰ διαπι-
στῶσωμεν ἐπίσης αὐτό πού ὑπεστηρίχθη πιὸ πάνω, ὅτι δηλαδή τό δῶρο τῆς προσκαί-
ρου ζωῆς δίνεται εἰς τοὺς πάσχοντας, ἀνεξαρτήτως δόγματος, διὰ μόνης τῆς πίστεως
εἰς τὴν παντοδυναμίαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν θερμὴν παράκλησίν των, ἐνῶ τό δῶρο τῆς
Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν δίνεται μόνον εἰς ὅσους πολιτεύονται ὅπως ὁ νόμος Του
ὀρίζῃ καὶ ἔχουν βαπτισθεῖ κατὰ τὸν τρόπον πού βαπτίζει ἡ χαρισματοῦχος ὀρθόδοξος
Ἐκκλησία Του.

Ἐπιπλέον, ὅτι τό ὀρθόδοξον βάπτισμα, τῶν τριῶν καταδύσεων καὶ ἀναδύσεων τοῦ βαπτιζομέ-
νου ἐντός τοῦ ὕδατος, εἶναι ἀπαραίτητος προϋπόθεσις σωτηρίας οὐδεμία ἀμφιβο-
λία ὑπάρχει! Περί τούτου ἐμίλησε σαφέστατα ὁ Κύριος.

«Ἐάν μή τις γεννηθῇ ἐξ ὕδατος καὶ πνεύματος, οὐ δύναται εἰσελθεῖν εἰς τὴν
Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ» εἶπε (Ἰωάν. Γ' 5). Καὶ ἀλλοῦ πάλι ἐτόνισε ὅτι μόνον «ὁ πιστεύσας
καὶ βαπτισθεὶς σωθήσεται» (Μαρκ. ΙΣΤ' 16).

Τοῦτο πρέπει νὰ τό προσέξουν ἰδιαίτερα ὅλοι οἱ σχισματικοὶ καὶ αἰρετικοὶ
διότι ὅλοι τοῦτοι εἶναι ἀβάπτιστοι καθότι οἱ ἐκκλησίαι των δὲν τελοῦν ἐγκυρα
μυστήρια ἔστω καὶ ἂν τελοῦν θαύματα!!!

Ἄς ρίξουμε μιά ματιὰ στό φιλανθρωπικὸ ἔργον τοῦ Κυρίου μας καὶ ἄς ἐξετάσωμε
μερικὰ περιστατικὰ πού βρίσκονται μέσα στό Ἱερό Εὐαγγέλιό Του καὶ εἶναι ἀντιπρο-
σωπευτικὰ τῶν δύο διαφορετικῶν τούτων δώρων.

Καὶ πρῶτα ἄς δοῦμε τό ἔλεος πού δίνεται διὰ θαύματος καὶ ἰσχύει ὅσο καὶ ἡ
παροῦσα ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου.

“Ένα τέτοιου είδους έλεος είναι ή παρά του Κυρίου ίσως του τυφλού τής Ίεριχούς (Λουκά κεφ. 18ον).

‘Ο τυφλός τούτος όταν πληροφορήθηκε ότι διέρχεται από εκεί «Ίησοῦς ὁ Ναζω-
ραῖος» έβόησε λέγων «Ίησοῦ Υἱέ Δαυῖδ ἐλέησόν με». (στιχ. 38).

Αυτές οι πέντε μικρές λέξεις περιείχαν έντός τους πᾶν ὅ,τι απαιτεῖτο διά νά κινηθῆ
ή θεία δύναμις πρὸς βοήθειάν του! Περιείχαν δηλαδή τίς δύο βασικές προϋποθέσεις,
τήν πίστιν καί τήν παράκλησιν.

‘Ο κατά τούς αισθητούς ὀφθαλμούς τυφλός διέκρινε μέ τά μάτια τής ψυχῆς του καί
έπίστευσε, ὅτι μπροστά του δέν εὑρίσκετο ἕνας συνηθισμένος ἄνθρωπος Ίησοῦς ὁ
Ναζωραῖος, ὅπως τόν ἐπληροφόρησαν, ἀλλά ὁ Ίησοῦς Υἱός Δαυῖδ, ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, ὁ
προφητευόμενος Μεσσίας!

«Θειοτέραν τινά εἶχε περί αὐτοῦ ἔννοιαν (ὁ τυφλός) καί οὐ ψιλόν ἐνόμιζεν ἄνθρωπον»
τόν Ίησοῦν, λέγει ὁ Ίερὸς Θεοφύλακτος.

‘Η πίστις του λοιπόν ἐκδηλώθηκε θαυμάσια διά τοῦ «Ίησοῦ Υἱέ Δαυῖδ» καί ὄχι
Ναζωραῖε. ‘Η δέ παράκλησις του διά τῶν «ἐλέησόν με».

‘Εκεῖνο ὅμως πού πρέπει νά προσέξωμε, εὑρίσκεται εἰς τόν διάλογον πού ἐγένετο
μεταξύ τοῦ Κυρίου καί τοῦ τυφλοῦ πρὶν ἀπό τήν ἐπέμβασιν τῆς θείας δυνάμεώς Του.

‘Ο τυφλός ζητάει ἀόριστα ἔλεος, «ἐλέησόν με». ‘Ο Κύριος ὅμως ἀπαιτεῖ διευκρίνη-
ση τοῦ αἰτήματος, δι’ αὐτό τόν ρωτᾷ «Τί σοι θέλεις ποιήσω;» (στιχ. 41). Μ’ ἄλλα
λόγια τοῦ λέει, τί είδους ἔλεος μου ζητᾷς;

Καί ὅταν ὁ δυστυχῆς ἐκεῖνος τοῦ ἐξηγηεῖ, ὅτι θέλει νά δῆ καί αὐτός τό φῶς τῆς
ἡμέρας ὅπως τό βλέπουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι «Κύριε ἵνα ἀναβλέψω», τότε πάραυτα ὁ
Κύριος τόν ἔλεεῖ θαυματουργικῶς, μέ ἕνα του λόγο, «Ἀνάβλεψον». (στιχ. 42-43).

Τόν ἔλεεῖ διότι διά τέτοιου είδους, προσκαίρου, ἐλέους, τά προσόντα του ἦταν
ἀρκετά!

‘Εάν ὅμως ὁ τυφλός Τοῦ ζητοῦσε παράλληλα καί τό ἄλλο ἔλεος, δηλαδή τόν
Παράδεισον, τότε ἀσφαλῶς ἡ ἀπάντησις τοῦ Κυρίου θά ἦταν διαφορετική. Εἰς τήν
περίπτωσιν αὐτήν, εἶναι βέβαιον ὅτι δέν θά τοῦ ἐδώριζε καί τόν Παράδεισον δι’ ἐνός
λόγου, διότι οἱ προϋποθέσεις του, δηλαδή ἡ πίστις καί ἡ παράκλησις τοῦ τυφλοῦ, δέν
ἦταν ἀρκετές διά ἕνα τέτοιον ἔλεος! “Ελεειπε ἡ τήρησις τῶν ἐντολῶν Αὐτοῦ τοῦ «Υἱοῦ
Δαυῖδ», ὅπως θά δοῦμε.

‘Ωστόσο ὅμως, διά νά ἐννοήσωμε καλύτερα τήν διαφορά πού ὑπάρχει μεταξύ τοῦ
ἐλέους — δώρου τῆς παρουσίας ζωῆς καί τῆς αἰωνίου, εἶναι ἀνάγκη νά ἐνθυμηθοῦμε τί
παρετήρησε ὁ Θεάνθρωπος εἰς ἕναν ἄλλον δυστυχῆ πού ἐλέησε διά θαύματος.

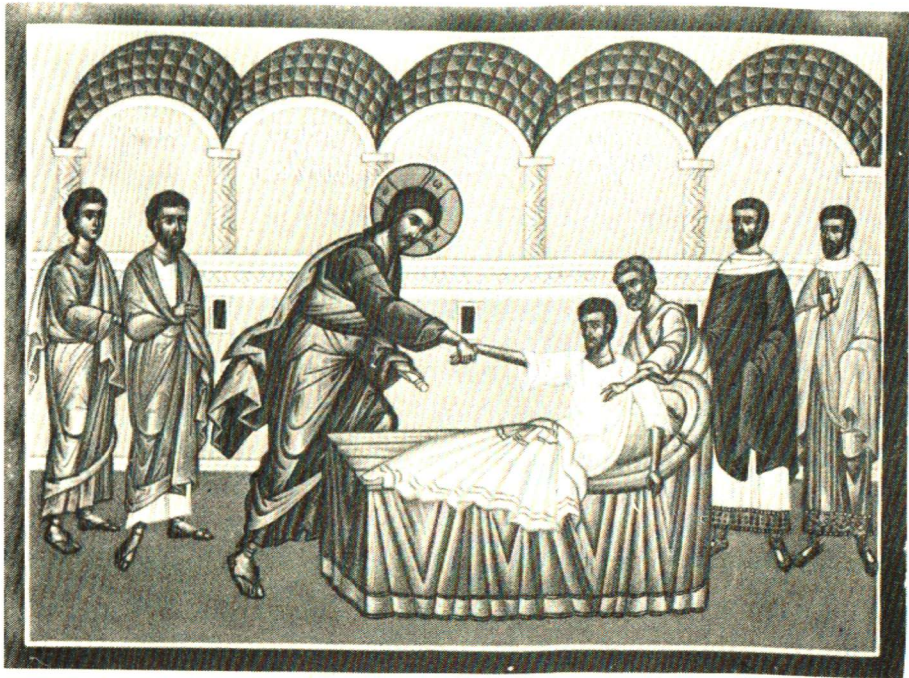
Πρόκειται διά τόν παράλυτον τῆς Βηθσεσδά πού ἀναφέρει ὁ Εὐαγγελιστής Ίωάν-
νης εἰς τό 5ον κεφάλαιόν του.

«Ἐγειρε» εἶπε ὁ Ίησοῦς πρὸς αὐτόν καί «εὐθέως ἐγένετο ὑγίης καί περιπάτει»
(στιχ. 8-9). Τοῦτο ἦταν ἕνα προσωρινό δῶρο ὑγείας, τό ὅποιον ὄχι μόνον δέν εἶχε

οὐδεμίαν σχέσιν μέ τήν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς τοῦ παραλύτου, ἀλλά οὔτε κἀν διά τήν παροῦσαν ζωήν του ἴσχυε μέχρι τέλους, ἐάν δέν ἐτηροῦσε ὀρισμένες προϋποθέσεις πού ἀναφέρει ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ.

Ἡ συμβουλή πού ἔδωσε ἐν συνεχείᾳ πρὸς αὐτόν ὁ Κύριος «**μηκέτι ἀμάρτανε ἵνα μή χειρόν σοί τι γένηται**» οὐδεμία ἀμφιβολία ἀφήνει περὶ τούτου (στίχος 14).

Εἶναι λοιπόν ἢ δέν εἶναι λάθος ἀδικαιολόγητο νά συγχέῃ ἢ νά συνδέῃ ὁ χριστιανός τό θαῦμα, ἔλεος τῆς προσκαίρου ζωῆς, μέ τό ἔλεος τῆς αἰωνίου καί ἀθανάτου;;

«... σπλαχνισθεῖς ὁ Σωτήρ λέγει πρὸς αὐτόν. Διά σέ ἄνθρωπος γέγονα, διά σέ σάρκα περιβέβλημαι, καί λέγεις ἄνθρωπον οὐκ ἔχω;...» «... Ἄρον σου τήν κλίνην. Ἴδου ὕγιης γέγονας, μηκέτι ἀμάρτανε...»

ΘΑΧΙΩΜΕΝΟΣ ΤΟΝ
ΤΥΦΛΟΝ.

ΤΟ ΕΛΕΟΣ ΤΗΣ ΑΙΩΝΙΟΥ ΖΩΗΣ

Είπαμε εμπροσθεν ότι εάν ο τυφλός της Ίεριχοῦς αἰτοῦσε παρά τοῦ Κυρίου ὡς ἐλεημοσύνη τήν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν, τά πράγματα θά ἦταν διαφορετικά. Δέν θ' ἄνοιγε δι' αὐτόν ὁ Κύριος τήν πόρτα τοῦ Παραδείσου αυτομάτως, διά λόγου, ὅπως ἄνοιξε τοὺς τυφλοὺς ὀφθαλμούς του. Θά τόν παρέπεμπε σέ μιὰ σειρά ἐκτελέσεως ὀρισμένων πνευματικῶν καθηκόντων, ὥστε ἐκ τῆς προθυμίας καί τῆς ὑπακοῆς του, πρὸς τίς ἐντολές Του, νά φανῆ εάν ἦταν ἄξιος ἢ ὄχι διά τήν βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν.

Εἶναι ὅμως καιρός νά ἀποδείξουμε τοῦτο ἀπό ἕναν ἄλλον διάλογον πού ἔκανε ὁ Κύριος μέ μιὰ ἁμαρτωλὴ γυναῖκα πού ἀξιώθηκε τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν, ἐπειδὴ ἀκριβῶς ἐτήρησε τίς ἐντολές τοῦ Εὐαγγελίου Του. Πρόκειται γιὰ τόν διάλογόν Του μετὰ τῆς ἁμαρτωλῆς Σαμαρείτιδος. (Ίωάννου κεφ. 4ον).

Ὁ Κύριος, σέ κάποια στιγμή, πληροφορεῖ τήν Σαμαρείτιδα ὅτι ἔχει «**ὔδωρ ζῶν**» καί τῆς λέγει πῶς ὅποιος πίνει ἐκ τοῦ ὕδατος αὐτοῦ «**οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα, ἀλλὰ ... γενήσεται ἐν αὐτῷ πηγὴ ὕδατος ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον**» (στῆχ. 10, 14).

Μέ ἄλλα λόγια τῆς εἶπε ὅτι ἠμπορεῖ, ἂν τό θελήσῃ, νά τῆς δώσῃ τό ὕδωρ ἐκεῖνο πού ὅποιος πίνει ἐξ αὐτοῦ εἰσέρχεται εἰς τὸν Παράδεισον, καί ζεῖ ὄχι λίγα χρόνια, ὅσο διαρκεῖ ἡ παρούσα ζωὴ, ἀλλὰ αἰώνια!

Καθὼς ἦταν ἐπόμενον, μετὰ ἀπό αὐτόν, ἡ Σαμαρείτιδα ζήτησε αὐτό τό ἀθάνατο δῶρο. «**Κύριε δός μοι τοῦτο τό ὕδωρ...**» τοῦ εἶπε. (στῆχ. 15). Ἀπό ἐδῶ καί πέρα ὅμως ἀλλάζον τά πράγματα. Δέν βρίσκονται στή συνέχεια αὐτοῦ τοῦ διαλόγου οἱ ὁμοιότητες τῶν περιπτώσεων τοῦ προηγούμενου κεφαλαίου! Δέν τήν ἐλέησε δηλαδή μονολεκτικά ἢ διά θαύματος, ὅπως ἐλέησε τὸν τυφλόν καί τὸν παράλυτον, ἀλλὰ τῆς ἀνέθεσε... καθήκοντα!

Δέν ἀπήντησε εἰς τό αἴτημά της: Λάβε τό ὕδωρ τό ζῶν ἢ εἰσελθε εἰς τήν αἰώνιον ζωὴν, μέ τήν ἴδια εὐκολία πού εἶπε εἰς τὸν τυφλόν ἀνάβλεπον, καί εἶδε ἢ στὸν παράλυτον ἔγειρε, καί ἠγέρθη, παρ' ὅλο πού ὁ Ἰδιος τήν εἶχε προκαλέσει νά προβῆ εἰς τό αἴτημα τοῦτο!

Ἐπειδὴ ὅμως τοῦτο τό «**ὔδωρ**» δέν δωρίζεται ἀλλὰ ἀποκτᾶται μέ τήν τήρησιν ὅλων τῶν ἐντολῶν Του, ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως τῆς δίνει τήν πρώτην ἐντολήν: «**Ἵπαγε φώνησον τὸν ἄνδρα σου καί ἐλθέ ἐνθάδε**», (στίχος 16). Τοῦτο ἦταν ἀφορμὴ διὰ νά ἀποκαλυφθῇ εἰς αὐτὴν ἐν συνεχείᾳ ἡ Θεότητά Του ὅταν θά τῆς ἔλεγε: «**πέντε γάρ ἄνδρας ἔσχεσ καὶ νῦν ὃν ἔχεις οὐκ ἔστι σου ἀνὴρ**» (στίχος 17-18). Ἀποκάλυψη πού ἐθαύμασε ἡ Σαμαρείτιδα καί ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης ἀκολούθησε ἕναν Χριστοδίδακτον δρόμον, μετανοίας καί ἀγώνων, πού τήν ὀδήγησε εἰς τήν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν καί τιμᾶται ὡς Ἁγία Φωτεινὴ.

Νομίζομεν ὅτι ἡ σωτηριώδης διδασκαλία τοῦ Κυρίου πρὸς τήν Σαμαρείτιδα καί ὁ τρόπος μέ τὸν ὅποιον τῆς ἐχάρισε τό «**ὔδωρ τό ζῶν**», τὸν Παράδεισον, οὐδεμία ἀμφιβολία ἀφήνει σχετικὰ μέ τήν μεγάλη διαφορὰ πού ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ προσκαί-

Ὁ Χριστὸς λαλῶν τῇ Σαμαρεΐτιδι

ρου ἐλέους καί τοῦ αἰωνίου, καθὼς καί τίς διαφορετικές προϋποθέσεις πού ἀπαιτοῦνται παρά τοῦ ἀνθρώπου διά τήν ἀπόκτησιν τούτων.

Ἐπί πλέον ὁμοῦς — ἐπειδή ὁ «καιρός» εἶναι λίαν χαλεπός καί ἡ πλάνη φοβερή στήν ἐποχήν μας — ἀναφέρομε δύο ἀκόμα τέτοια περιστατικά ἀπό τό κήρυγμα τοῦ Ἁρχηγοῦ τῆς Πίστεώς μας καί Θεοῦ μας, πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ἀνωτέρω.

Τό πρῶτο εἶναι ἡ συζήτησις Του μέ τόν πλούσιον νεανίσκον καί τό δεύτερο ἡ ἀπάντησις Του πρὸς τό αἴτημα τῆς μητέρας τῶν υἱῶν τοῦ Ζεβεδαίου.

Ὅταν ὁ πλούσιος νέος τόν ἠρώτησε «τί ἀγαθόν ποιήσω ἵνα ἔχω ζωὴν αἰώνιον», δέν τοῦ εἶπε: αἴτησε τοῦτο παρ' ἐμοῦ, ἀλλά τοῦ ὑπέδειξε ἀμέσως ἕναν μακρὺ καί ἀνηφορικόν δρόμον πού εἶχε νά ἀκολουθήσῃ γιὰ νά φτάσῃ εἰς τήν αἰώνιον ζωὴν. «**Εἰ δέ θέλεις εἰσελθεῖν εἰς τὴν ζωὴν, τήρησον τὰς ἐντολάς**» τοῦ εἶπε. (Ματθ. 10' 16-17).

Αὐτό ἀκριβῶς εἶπε, μέ ἄλλα λόγια, καί στήν μητέρα τῶν υἱῶν τοῦ Ζεβεδαίου. Ὅταν ἐκείνη τοῦ εἶπε παρακλητικῶς «**εἰπέ ἵνα καθίσωσιν οὗτοι οἱ δύο υἱοί μου εἰς ἐκ δεξιῶν σου καί εἰς ἐξ εὐωνύμων σου ἐν τῇ βασιλείᾳ σου**» (Ματθ. Κ' 20-21).

«**Τό δέ καθίσει ἐκ δεξιῶν μου καί ἐξ εὐωνύμων μου οὐκ ἔστιν ἐμὸν δοῦναι, ἀλλ' οἷς ἠτοίμασται ὑπὸ τοῦ Πατρὸς μου**» ἀπήντησε εἰς τό λανθασμένο αἴτημά της. (στίχος 23).

Εἰς δέ τό τυχόν ἐρώτημα, ποιοὶ εἶναι αὐτοὶ διά τούς ὁποίους ἔχει ἐτοιμασθῆ, παρά τοῦ Πατρὸς, ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν, ἀπαντᾷ ὁ Ἱερός Χρυσόστομος «**Τοῖς ἀπὸ τῶν ἔργων δυναμένους γενέσθαι λαμπροῖς**».

Τέλος καταλαβαίνει κανεὶς καλύτερα, πόσον διαφέρει τό ἔλεος τῆς παρουσίας ζωῆς ἀπό τό ἔλεος τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν, ἂν σκεφθῆ πόσο ὑπερεῖχε, σέ τιμὴ καί εὐσέβεια, ἡ μητέρα τῶν υἱῶν Ζεβεδαίου, ἡ ὁποία δέν ἔλαβε τό αἰτούμενο διά θαύματος — ἀπό τὴν Χαναναία πού ἐλεήθηκε αὐτομάτως — ἐπειδὴ ἐζήτησε πρόσκαιρο ἔλεος, παρ' ὅλο πού ἦταν «**κυνάριον**» ὅπως τὴν ἔχαρκτηρίσει ὁ Κύριος! (Ματθ. 10' 26-27).

Πόσον δέ ἀγαποῦσε ὁ Κύριος τούς υἱούς αὐτῆς τῆς εὐλογημένης γυναικὸς τοῦ Ζεβεδαίου, καί δὴ τόν Ἰωάννην, τό ἔδειξε τὴν ὥρα πού εὐρίσκετο πάνω εἰς τόν Σταυτόν ὅταν εἶπε τίς τελευταῖες ἐκεῖνες λέξεις πρὸς τὴν Παναγία μητέρα Του «**γύναι ἴδε ὁ υἱός σου**» καί ἔδειξε τόν Ἰωάννην (Ἰωάν. 10' 26).

Ἦ, πόσο ἀλήθεια πλανῶνται οἱ νεοημερολογίτες, ἐκεῖνοι πού ἐνθαρρύνονται ἀπὸ τὰ θαύματα καί νομίζουν ὅτι χωρὶς νά ἀποκηρύξουν τούς Λατινόφρονας καί οἰκουμηνιστάς ποιμένας των, θά λάβουν καί τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν, μέ τὰ ἴδια προσόντα πού λαμβάνουν καί τό πρόσκαιρον ἔλεος, ἀφοῦ οὔτε αὐτός ὁ ἐπιστήθιος μαθητῆς τοῦ Κυρίου θά ἐλάμβανε τό ποθούμενο, ἐάν δέν ἐγένετο πρῶτα, διά τῆς ὀρθοδόξου Πίστεως καί τῶν ἀγαθῶν ἔργων λαμπρός, κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου!

ΤΟ ΕΥΧΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΕΝ ΑΥΤΩ ΔΥΟ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΑ ΑΙΤΗΜΑΤΑ ΕΛΕΟΥΣ

Βάσει τῶν δύο ἀνωτέρω διαφορετικῶν αἰτημάτων ἐλέους, προσκαίρου καί αἰωνίου ζωῆς, ἔχει συνταχθεῖ ἀπό τούς ἁγίους Πατέρες τό εὐχολόγιον πού χρησιμοποιεῖ ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία μας.

Μερικές ἀπό τίς εὐχές του, πού ἀναφέρονται εἰς τό ἔλεος τῆς παρουσίας ζωῆς, εἶναι:
α) Αὐτή πού διαβάζεται εἰς ἀσθενοῦντα καί λέγει μεταξύ τῶν ἄλλων: «**Δέσποτα Κύριε... ὁ ἀνατέλων τόν ἥλιον ἐπὶ πονηροῦς καί ἀγαθοῦς καί βρέχων ἐπὶ δικαίους καί ἀδίκους, ὁ πάντων τὰς προσευχὰς ἐπακούων, ἴσασαι τόν δοῦλον σου (τόν δεῖνα) ἐκ τῆς συνεχοῦς αὐτοῦ ἀσθενείας...».**

β) Ἄλλη τέτοιου εἴδους εὐχή εἶναι αὐτή πού διαβάζεται ὅταν ὑπάρχει μεγάλη ἀνομβρία καί λέγει «**Κύριε σέ ἰκετεύομεν... ἐντείλε ταῖς νεφέλαις τοῦ βρέξει... σπλαχνίσθητι ἐπὶ πρεσβύτας καί νέους καί νήπια...».**

γ) Αὐτή πού διαβάζεται ἐπὶ δυσκρασίας ἀέρων διὰ τῆς ὁποίας δεόμεθα: «**Δέσποτα Κύριε, τῇ ἐμφύτῳ καί συνήθει σου φιλανθρωπία καί ἀγαθότητι πάλιν χρησάμενος πρός ἡμᾶς... Ἐπιτίμησον τῷ κλύδωνι τῆς θαλάσσης καί ταῖς παρά φύσιν τῶν ἀνέμων κινήσεσι... ἵνα τὰ σά ἔργα καί θαυμάσια πάλιν ἴδωσιν οἱ καταβαίνοντες εἰς θάλασσαν ἐν πλοίοις...».**

Ἐπίσης, διὰ τῆς εὐχῆς πού διαβάζεται εἰς περίπτωσιν ἀσθενείας ζῶων παρακαλοῦμεν: «**Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ... σύ εἶ ὁ πάλαι τὰς τῶν ζῶων ἀγέλας τοῦ Ἰσραὴλ ἀνωτέρας διαφυλάξας τῆς θανατηφόρου πληγῆς τῶν πρωτοτόκων ζῶων τῶν Αἰγυπτίων... ἀπέλασον πᾶσαν θανατηφόρον ἀσθένειαν καί βλάβην ἀπὸ τῶν (ζῶων τούτων) τῶν εἰς χρεῖαν ὄντων τῆς ζωῆς τῶν δούλων σου...».**

Αὐτές, καί ἄλλες πολλές παρόμοιες, εἶναι εὐχές ἀπὸ ἐκεῖνες πού εἰσακούει ὁ Θεός, πολλές φορές, ἔστω καί ἂν διαβάζωνται ἀπὸ κακοδόξους ἱερεῖς, ἔστω καί ἂν εἶναι κατὰ τόν λόγον Του «**κυνάρια**» ἐκεῖνοι πού τόν παρακαλοῦν.

Ἐὰν δοῦμε ὅμως μερικές καί ἀπὸ τοῦ ἄλλου εἴδους τίς εὐχές, ἐκεῖνες πού δέν εἰσακούει ὁ Θεός ἂν δέν ἀναπέμπωνται ἀπὸ ὀρθοδόξους.

Ἐὰν πάρουμε τίς εὐχές τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος.

Διὰ τούτων ἡ Ἐκκλησία δέεται: «**Δέσποτα τῶν ἀπάντων ἀνάδειξον τό ὕδωρ τοῦτο ὕδωρ ἀπολουτρώσεως, ὕδωρ ἁγιασμοῦ... λουτρόν παλλιγενεσίας, υἰοθεσίας χάρισμα... ἵνα γενόμενος (ὁ βαπτιζόμενος) σύμφυτος τῷ ὁμοιώματι τοῦ θανάτου σου διὰ τοῦ βαπτίσματος κοινωνός καί τῆς ἀναστάσεως γένηται καί... δέξηται τό βραβεῖον τῆς ἄνω κλήσεως καί συγκαταριθμηθῇ τοῖς πρωτοτόκοις, τοῖς ἀπογεγραμμένοις ἐν οὐρανῷ...».**

Ἐπίσης, ἂς πάρουμε τὴν εὐχή τοῦ Ἱεροῦ Εὐχελαίου, πού λέγει: «**Ἄναρχε... ἀτάπεμψον τό ἅγιόν Σου Πνεῦμα, καί ἁγίασον τό ἔλαιον τοῦτο καί ποίησον αὐτό χρισμένον**

τῷ σῶ δούλῳ εἰς τελείαν ἀπολύτρωσιν τῶν ἁμαρτιῶν αὐτοῦ, εἰς βασιλείας οὐρανῶν κληρονομίαν...»

Τέτοιου εἶδους εὐχές ἀκόμη εἶναι οἱ πρὸς τοὺς κεκοιμημένους εὐχές τῆς Ἐκκλησίας, διὰ τῶν ὁποίων παρακαλεῖται ὁ Κύριος ἵνα μὴ παρίδῃ τὸ πλάσμα του «καταποθῆναι τῇ ἀπωλείᾳ ἀλλὰ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ καταταγῆναι ἐν τῷ χορῷ τῶν δικαίων» (βλέπε εὐχολόγιον Ὁρθ. Ἐκκλησίας).

Τέλος, σ' αὐτὴν τὴν κατηγορίᾳ τῶν εὐχῶν ἀνήκουν καὶ οἱ εὐχές πού διαβάζονται παρά τῶν Ἱερέων εἰς τὴν Θ. Λειτουργίαν καὶ παρακαλοῦν νά κατέλθῃ τὸ ἅγιον Πνεῦμα πρὸς ἁγιασμόν τῶν Τιμίων Δώρων.

Ἐφόσον λοιπὸν τὰ εὐχολόγια, καὶ τῶν κακοδόξων Ἐκκλησιῶν, διαλαμβάνουν αἰτήματα ἰάσεως ἀσθενειῶν, ἀνθρώπων καὶ ζώων, εὐκρασίας ἀέρων, εὐφορίας τῶν καρπῶν τῆς γῆς κ.λ.π., τί τὸ θαυμαστόν ἢ ξένον πρὸς τὸν χαρακτήρα τοῦ Κυρίου συμβαίνει ἂν κάποτε ἱκανοποιοῦνται τέτοιου εἶδους αἰτήματα νεοημερολογιτῶν μέ ταχύν καὶ θαυματουργικόν τρόπον, στίς περιπτώσεις πού διατίθεται παρ' αὐτῶν πίστις πρὸς τὴν παντοδυναμίαν Του καὶ ἐπίμονη παράκληση, τύπου Χαναanaίτας;;;

Μήπως ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἔπαψε νά εἶναι «**χθές καὶ σήμερον ὁ αὐτός καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας**»; (Ἑβρ. ΙΓ' 8).

Ἀποδείξεις ἰάσεως παθήσεων διὰ προσευχῆς καὶ χορηγήσεως βιωτικῶν εὐεργετημάτων παρά τοῦ Θεοῦ διὰ θαύματος, ἔχουν νά ἐπιδείξουν ὄχι μόνον οἱ κληρικοί — πού κακῶς θεωροῦν αὐτά σάν ἀπόδειξιν ἱερωσύνης — ἀλλὰ καὶ πάρα πολὺ λαϊκοὶ νεοημερολογίτες. Οὐδεμία ὁμως ἐλπίδα σωτηρίας ὑπάρχει δι' αὐτούς ἐφόσον δέν συνοδεύουν τὴν παράκλησίν τους — στίς περιπτώσεις πού αἰτοῦν ζωὴν αἰώνιον — μέ τὴν ἀπαραίτητον προϋπόθεσιν πού εἶναι τὸ ὀρθόδοξον Βάπτισμα παρά ὀρθοδόξου ἱερέως καθὼς καὶ ἡ τήρησις τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ.

Ἀλλὰ μὴν θεωρήσουν τὸ τελευταῖο τοῦτο συκοφαντία, διότι ὅταν λέγωμεν πὼς δέν τηροῦν τίς ἐντολές δέν ἐννοοῦμε μόνον ἐκεῖνες πού βρίσκονται μέσα στίς «στενές» πλάκες τοῦ Μωϋσέως, ὅπως ἐννοοῦν τοῦτο οἱ ἀσεβεῖς Ἰεχωβίτες καὶ ἄλλες θρησκείες τοῦ Σατανᾶ. Ἐννοοῦμε ὁλόκληρον τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, ἐκεῖνον πού ξεκινáει ἀπὸ τίς πλάκες τοῦ Μωϋσέως καὶ διευρύνεται εἰς ὄλο τὸ μήκος, τὸ βάθος καὶ τὸ πλάτος τοῦ κηρύγματος τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐν συνεχείᾳ τοῦ Παρακλήτου, τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου, πού ἐκήρυξε μέσω τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ οὕτως διευτυπώθη πλήρως πᾶσα ἡ ἀλήθεια.

Ὅμιλοῦμε λοιπὸν δι' αὐτὴν τὴν «**πᾶσαν ἀλήθειαν**» (Ἰωάν. ΙΕΤ' 13), ἡ ὁποία «**πεπληρωμένη ἤδη ἐσφράγισται, μὴ ἐπιδεχομένη μῆτε μείωσιν μῆτε αὔξησιν, μῆτε ἀλλοίωσιν**» μῆτε διόρθωσιν, κατὰ τὴν ἔκφρασιν τῶν ἁγίων Πατέρων τῆς Πανορθόδοξου Συνόδου τοῦ 1848.

Αὐτός λοιπὸν ὁ ὀλοκληρωμένος νόμος δέν τηρεῖται δυστυχῶς παρά τῶν νεοημερολογιτῶν. Τὸν ἔχουν ἀλλοιώσει καὶ σέ ἄρκετά σημεῖα καταργήσει διὰ τοῦ οἰκουμενισμοῦ πού ἀπεδέχθησαν καὶ ἀνέχονται, ἀνεξαρτήτως ἂν τοῦτο γίνεται συνειδητὰ ἢ μὴ ἀπὸ ὄλους. Ἀλλὰ καὶ ἡ καινοτομία πού ἔκαναν ἐπὶ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου,

αὐτόν τοῦτον τόν ὀλοκληρωμένον νόμον τοῦ Θεοῦ καινοτομεῖ. Ὁ Κύριος εἶπε πρὸς τοὺς Ἀποστόλους Του τόν λόγον ἐκεῖνον πού ἰσχύει καί διὰ τοὺς διαδόχους αὐτῶν. «Ὁ ἀκούων ὑμῶν ἐμοῦ ἀκούει καί ὁ ἀθετῶν ὑμᾶς ἐμέ ἀθετεῖ». (Λουκ. Ι' 16).

Ἴδου λοιπόν ὅτι οἱ ἀθετήσαντες τίς ἀποφάσεις τῶν Πανορθοδόξων Συνόδων τοῦ Ἰβου αἰῶνος, νεοημερολογίτες, αὐτές πού ἀπαγορεύουν πᾶσαν καινοτομίαν ἐπὶ τοῦ πατροπαράδοτου ἡμερολογίου, ἀθέτησαν ἐντολή καί νόμον πού πηγάζει ἀπὸ αὐτόν τόν Κύριον!

Διὰ τοῦτο ὅμως πού ἔπραξαν, ἂν θέλουν νά μάθουν σέ ποιά κατηγορία θά τοὺς κατατάξῃ ὁ Κριτής ὅταν ἔρθῃ ν' ἀφορίσῃ «τά πρόβατα ἀπὸ τῶν ἐρίφων» ἄς γνωρίζουν ὅτι ἡ θέσις των θά εἶναι στό μέρος τῶν «ἐρίφων»! Ἐάν δέ θελήσουν νά προβάλουν τήν προφητευμένη ἔνστασι «Κύριε, Κύριε οὐ τῷ σῶ ὀνόματι δυνάμεις πολλάς ἐποιήσαμεν» θ' ἀκούσουν ἀσφαλῶς τόν σκληρόν λόγον Του: «... Οὐδέποτε ἔγνων ὑμᾶς. Ἀποχωρεῖτε ἀπ' ἐμοῦ οἱ ἐργαζόμενοι τήν ἀνομίαν», ἐν προκειμένῳ τοῦ οἰκουμενισμοῦ. (Ματθ. Ζ' 22-23).

Ὅσον ἀφορᾶ τά «θαύματα» πού παρουσιάζουν σάν ἀποδείξεις ὑπάρξεως δῆθεν θείας χάριτος εἰς τήν ἐκκλησίαν των, κάτι φιδάκια πού βγαίνουν σέ κάποια ἐορτή τους, κάτι «σημαδιακά» ἰδρώματα σέ τοίχους ναῶν των καί διατηρήσεις ἐμφιαλωμένου νεροῦ πού προέρχεται ἀπὸ τοὺς ἁγιασμούς των, κάτι κραυγές δαιμονισμένων μέ' τήν γνωστή διαβολική ὑποκρισία «μ' ἔκαψες», «μ' ἔδεσες» κ.λ.π., εἶναι πολύ φτωχά ἔναντι ἐκείνων πού ἐστήριξαν τίς ἀναρίθμητες καινοτομίες τῶν Παπικῶν, ὅπως εἶδαμε στήν Ἱστορία.

ΑΝΤΙ ΑΛΛΟΥ ΕΠΙΛΟΓΟΥ

Αισθάνομαι τήν ανάγκην πρῶτον, νά εὐχαριστήσω τόν Θεόν πού ἐσυγχώρεσε, εἰς ἐμέ τόν ἀνάξιον, νά ἐπαναλάβω διά τοῦ παρόντος ἀλήθειες πού ἐκήρυξε ὁ Ἰδιος καί οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας Του καί ἀκόμη διότι μέ ἐβοήθησε νά περατώσω τό πτωχό τοῦτο ἔργο, διά τό ὅποιο ὁ πόθος μου ἦταν διακαής.

Δίκαιον θά ἦταν νά μὴν ἐνδώσῃ εἰς τήν ἐπιθυμίαν μου διότι διά τούς ἀναξίους καί ἁμαρτωλούς, καθὼς εἶμαι ἐγώ, προεῖπε: «**Ἴνατί σύ διηγῆ τά δικαιώματά μου καί ἀναλαμβάνεις τήν διαθήκην μου διά στομάτός σου;**» (Ψαλμ. ΜΘ' 16).

Ἄς εἶναι λοιπόν εὐλογημένο καί δοξασμένο τό ὄνομά Του εἰς τούς αἰῶνας.

Δεύτερον, αισθάνομαι τήν ανάγκην νά εὐχαριστήσω τούς προσφιλεῖς μου ἀδελφούς ἐν Χριστῷ, τόσο ἐκείνους πού προσέφεραν εἰς ἐμέ τήν ἀνυπόκριτον καί θερμήν τους ἠθικήν συμπαράστασιν, ἀπό τήν ὁποία ἀντλοῦσα δύναμιν καί ὑπομονήν καθ' ὄν χρόνον ἀγωνιζόμουν — κινούμενος ἀπό ἀγάπη διά τήν ὀρθοδοξία — νά ἀναιρέσω τό ψεῦδος καί τήν ὑπουλην πλάνην τοῦ οἰκουμενισμοῦ, ὅσο καί ἐκείνους πού συνέβαλαν οἰκονομικά διά τήν ἀντιμετώπισιν τῶν τυπογραφικῶν ἐξόδων τοῦ παρόντος, διότι χωρίς καί αὐτήν τήν οἰκονομικήν συμβολήν των θά ἦταν μᾶλλον ἀδύνατον νά ὑλοποιηθῇ ὁ πόθος μου ἐπί τοῦ παρόντος.

Εὐχομαι ὅπως ὁ Κύριος «**τοῦ ἀμπελῶνος**» ἀνταποδώσῃ εἰς ἀμφοτέρους τούς ἀδελφούς μου τόν μισθόν ἑκατονταπλασίονα.

Τέλος αισθάνομαι τήν ἀνάγκη νά παραθέσω, ἀντί ὁποιουδήποτε ἄλλου ἐπιλόγου, τούς φωτισμένους λόγους τοῦ κοινουῦ διδασκάλου τῆς Πίστεως ὄλων τῶν Ἑλλήνων, ἐκείνου πού ἀγωνίσθηκε ἐπιτυχῶς μέσα στήν σύνοδον τῆς Φλωρεντίας καί ἔσωσε τήν ὀρθοδοξία, τότε πού ἡ προδοσία καί ἡ πλάνη τῶν ἀδελφῶν του ἐσυναγωνίζετο τήν μαρτυρίαν τῶν Παπικῶν διά τήν κατάλυσιν τῆς ὀρθοδοξίας.

Αἰσθάνομαι αὐτή τήν ἀνάγκη διότι πιστεύω πῶς μόνον αὐτός ὁ Ἅγιος, ὁ Μάρκος ὁ Εὐγενικός, μέ τήν χάριν του, μέ τήν πατρικήν παράκλησιν καί προτροπήν πού κλείνουν μέσα τους οἱ λόγοι του, καθὼς καί μέ τήν πρεσβεία του πρὸς τόν Θεόν, δύναται νά προσφέρῃ σέ μία καλοπροαίρετη χριστιανική ψυχή κάτι περισσότερο ἀπ' ὅ,τι τῆς προσφέρει τό βιβλίον τοῦτο.

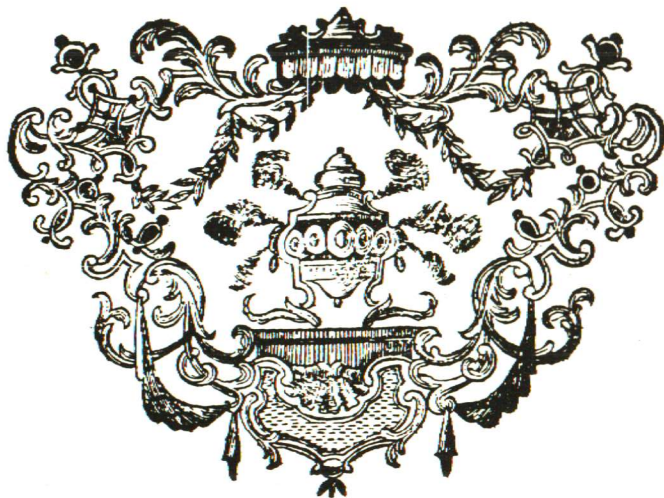
Ρωτάει λοιπόν ἀδελφοί ὁ Ἅγιος μέ πόνο ψυχῆς: Ποία εἶναι αὐτή ἐπιτέλους «**ἡ μακρά καί χρονία ἔνστασις καί ἡ ἄφιλος ὑπεροψία τῶν ἀδελφῶν καί τῶν σκανδαλιζομένων ἢ ἀλλοτρίωσις; Τί τῶν Πατέρων κατέγνωμεν ὅτι παρά τάς κοινάς αὐτῶν παραδόσεις, ἕτερα φρονοῦμεν καί λέγομεν; Τί ἐκείνων ἐλλιπῆ τιθέμεθα Πίστιν καί τήν ἡμετέραν ὡς τελειοτέραν εἰσάγωμεν... Τίς ἡμῖν ἐβάσκανε πονηρός δαίμων τῆς ὁμονοίας καί τῆς ἐνώσεως;... Ἐλέγομεν ποτέ τό αὐτό (ἀμφοτέροι) καί οὐκ ἦν ἐν ἡμῖν σχίσματα, τότε**

δήπου καί τοῖς Πατράσι συνεφωνοῦμεν ἀμφοτέροι. Νῦν δέ... ἡμεῖς μὲν δὴ τὰ αὐτὰ λέγομεν ἄπερ κἄν τότε καί ἡμῖν αὐτοῖς συνεφωνοῦμεν καί τοῖς Πατράσιν... ὁμοίως δέ (ἔσεις) ἐπεισαγαγόντες καινότερα, πρῶτον μὲν πρὸς ἡμᾶς αὐτοῦς, εἶτα πρὸς τοὺς κοινούς Πατέρας, ἔπειτα δέ γε καί πρὸς ἡμᾶς διαφωνεῖν ἀναγκάξεσθε...».

ὦ, πόσο ἀλήθεια ταιριαστά εἶναι τὰ λόγια του καί στήν περίπτωσίν μας. ὦ, πόσο ἐκφράζουν τόν πόνο τῆς ψυχῆς μας!

Ἄλλά καί ἡ παράκλησίς του, ὦ πόσο εἶναι καί παράκλησις τοῦ κάθε ὀρθοδόξου πού κάνει πρὸς τοὺς ἀδελφούς του Ἕλληνας, ἐκείνους πού ἀπό ἄγνοια εὐρίσκονται στό σχίσμα καί τοὺς παρακαλεῖ μέ τήν φωνήν τοῦ Ἁγίου:

«... Μή περιίδητε κενούς καί ἀπράκτους ἡμᾶς ἀπελθόντας. Ὑπέρ Χριστοῦ πρεσβεύομεν ὡς τοῦ Χριστοῦ παρακαλοῦντος δι' ἡμῶν. Μή ἀτιμάσῃτε τήν πρεσβείαν, μή τὰς εὐχὰς ἀκάρπους ἐξελέγῃτε, μή τό θέλημα τῶν ἐχθρῶν ἐκπληρώσῃτε, μή τόν κοινόν ἡμῶν ἐχθρόν καί πολέμιον ἐπιγελάσαι ἡμῖν ὡς πρότερον συγχωρήσῃτε, μή τόν θεόν καί τό Πνεῦμα τό Ἅγιον λυπηθῆναι παρασκευάσῃτε... Ἐπανεέλθωμεν πρὸς τήν καλήν συμφωνίαν τήν πρὸς ἡμᾶς αὐτοῦς καί τοὺς Ἁγίους Πατέρας, ἣν εἶχομεν πρότερον, ὅτε τό αὐτό πάντες ἐλέγομεν καί οὐκ ἦν ἐν ἡμῖν σχίσμα τι· ἐπιγνώμεν ἀλλήλους ἀδελφικῶς· αἰδεσθῶμεν τοὺς κοινούς πατέρας ἡμῶν· τιμήσωμεν αὐτῶν τοὺς ὄρους· φοβηθῶμεν αὐτῶν τὰς ἀπειλάς φυλάξωμεν αὐτῶν τὰς παραδόσεις, ἵνα ὁμοθυμαδόν ἐν ἐνὶ στόματι καί μιᾷ καρδίᾳ δοξάσωμεν τό πάντιμον καί μεγαλοπρεπές ὄνομα τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καί ἀεὶ καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. ΑΜΗΝ». (Προτρεπτικός λόγος τοῦ Ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ πρὸς τοὺς Λατίνους εἰς τήν Σύνοδον τῆς Φλωρεντίας — Μ. Συναξ. Τομ. Β' σελ. 629-641).

Ἀφιέρωσις	5
Πρόλογος Β' ἐκδόσεως	6

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Ἐρώτ. 1η: Πότε ἄλλαξε τὸ Ἐκκλησιαστικὸ ἡμερολόγιον;	11
Ἐρώτ. 2η: Ποῖος ἦταν ὁ λόγος πού ὠθησε τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος νά δεχθῆ τὸ Γρηγοριανὸ ἡμερολόγιον;	12
Ἐρώτ. 3η: Τί ὀφέλεια εἶχαν οἱ Ἑβραϊομασσῶνοι ἀπὸ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου;	12
Ἐρώτ. 4η: Πῶς γνωρίζουμε ὅτι ἡ ἔνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν διευκολύνει τὸ σχέδιον τῶν Ἑβραίων μασσῶνων;	13
Ἐρώτ. 5η: Ὑπάρχουν ἀποδείξεις ὅτι ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου ἐγίνε διὰ νά ἐπιτευχθῆ ἡ ἔνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν;	14
Ἐρώτ. 6η: Τί εἶπαν οἱ προκαθήμενοι τῆς Ἐκκλησίας στό λαό σχετικά μέ τὸ σκοπὸ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ Ε. ἡμερολογίου. Τοῦ εἶπαν τὴν ἀλήθεια ἢ τὸν ἐξηπάτησαν;	16
Ἐρώτ. 7η: Πῶς ἀποδεικνύεται ὅτι δέν ἦταν αὐτοὶ οἱ λόγοι τῆς ἀλλαγῆς πού εἶπε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος;	16
Ἐρώτ. 8η: Ὑπάρχει ἀπόδειξις ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἀνάγκασε τὴν πολιτεία νά δεχθῆ τὸ Γρηγοριανὸ ἡμερολόγιον;	17
Ἐρώτ. 9η: Τὸ περὶ τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα ἐπιχείρημα πού ἐπικαλέστηκε ὁ Χ. Παπαδόπουλος, σχετικά μέ τίς ἐπιστημονικὰς ἀτέλειαι τοῦ Π. ἡμερολογίου, δέν εὐσταθεῖ ἐκκλησιαστικῶς; Δέν ἦταν λόγος σοβαρὸς πού ἀπαιτοῦσε τὴν διόρθωσιν τοῦ Ἐ. ἡμερολογίου;	18
Ἐρώτ. 10η: Ἐγνώριζε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ὅτι τὸ Γρηγοριανὸ ἡμερολόγιον εἶναι λανθασμένον ἐπιστημονικῶς;	19
Ἐρώτ. 11η: Τὸ ἡμερολόγιον πού ἔχει σήμερα ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος εἶναι τὸ Γρηγοριανὸ ἢ ἄλλο νεώτερον;	20
Ἐρώτ. 12η: Ἀντέδρασε ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τίς παράνομας ἐνέργειαι τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῆς;	21
Ἐρώτ. 13η: Ἀντέδρασαν τὰ ἄλλα Πατριαρχεῖα πρὸς τίς μεταρρυθμιστικὰς ἐνέργειαι τῆς Ἑλλην. Ἐκκλησίας;	22
Ἐρώτ. 14η: Διατί λέγετε ὅτι ὁ Ἀθηνῶν ἀπέσπασε πιστικὰ τὴν συγκατάθεσιν τοῦ Οἴκ. Πατριαρχείου, ἀφοῦ εἶδαμε ὅτι τὸ Πατριαρχεῖο τοῦτο ἐπεδίωξε πρῶτον καὶ ἀπεφάσισε, τὴν ἀποδοχὴν τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, διὰ τοῦ συνεδρίου τοῦ 1923;	23
Ἐρώτ. 15η: Ἐάν ἦταν ἀπόφασις τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, ὅπως ἡ 10η Μαρτίου ὀνομασθεῖ 23η καὶ ὄχι τοῦ Πατριαρχείου, διατί τὸ τηλεγράφημα λέγει «συμφώνως ἐγγράφω Ὑμετέρας Παναγιώτητος»;	24

Ἐρώτ. 16η: Διεμαρτυρήθησαν τά ἄλλα Πατριαρχεῖα, ὅταν ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐφήρμοσε μονομερῶς τό ν. ἡμερολόγιον;.....	25
Ἐρώτ. 17η: Ποῖα μέσα ἐχρησιμοποίησε ὁ Ἀρχιεπ. Ἀθηνῶν διά νά ἐδραιώσῃ τήν παρανομίαν του στήν Ἑλλην. Ἐκκλησία;	26

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἐρώτ. 18η: Εἶπατε ὅτι ἡ Ὁρθ. Ἐκκλησία ἀπέριπτε τό ν. ἡμερολόγιον ἀπό τό 1582 μέχρι τό 1924. Ἀπό τότε λοιπόν ἀρχίζει ἡ ἱστορία τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος;	37
Ἐρώτ. 19η: Πῶς διεκόπηκε τό 1582 ἡ ἄρμονία τοῦ συνεορτασμοῦ τῶν πιστῶν	38
Ἐρώτ. 20η: Διατί ἐδημιούργησε ζήτημα εἰς τήν Ὁρθ. Ἐκκλησίαν ἡ παρά τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας ἀλλαγὴ τοῦ Ἑ. ἡμερολογίου;	39
Ἐρώτ. 21η: Ἐγνώριζε ὁ Ἀρχιεπ. Χ.Π. τήν γενομένην καταδίκην τοῦ ν. ἡμερολογίου παρά τῶν Πανορθοδόξων τούτων Συνόδων;	40
Ἐρώτ. 22α: Ἀπό τὰς Πανορθ. Συνόδους τοῦ 16ου αἰῶνος μέχρι τό 1924 προέκυψε ζήτημα ἡμερολογίου εἰς τήν Ὁρθ. Ἐκκλησίαν;	41
Ἐρώτ. 23η: Ποῖα θέση ἔλαβαν οἱ Ὁρθ. Ἐκκλησίες τό 1902 ἔναντι τῆς ἐπανεμφάνισεως τοῦ ἡμερολ. ζητήματος;	42
Ἐρώτ. 24η: Μεταμελήθηκε διά τήν πράξιν του αὐτῆ ὁ Ἀρχιεπ. Ἀθηνῶν;	43

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΟΝ

Εἰσαγωγή στό κεφάλαιο	47
Ἐρώτ. 1η: Εἶχε δικαίωμα ἡ Ἐκκλ. τῆς Ἑλλάδος, παρά τῶν Ἱ. Κανόνων, νά μεταρρυθμίσῃ τό Ἰουλιανόν ἡμερολόγιον καί ἂν ὄχι διατί;	49
Ἐρώτ. 2α: Δέν ἔχουν λοιπόν δικαίωμα οἱ νεώτεροι ἐπίσκοποι μιᾶς Ἐκκλησίας, ὡς Πατέρες πού εἶναι καί αὐτοί, νά τροποποιῶν κάτι ἐκ τῶν Παραδόσεων ὅταν τοῦτο τό ἀπαιτοῦν οἱ ἀνάγκες τῆς ἐποχῆς;	50
Ἐρώτ. 3η: Αὐτοί οἱ ἐπί τῆς πορείας ὁδοδείκτες, πού εἶναι ἀσφαλῶς κανόνες καί ἀποφάσεις προηγουμένων πατέρων, δέν δύναται σέ καμμία περίπτωσιν νά ἀγνοηθοῦν ἢ νά τροποποιηθοῦν ἀπό νεωτέρους Πατέρες;	51
Ἐρώτ. 4η: Τό δικαίωμα τῆς οἰκονομίας, πού παρέχεται παρά τῶν Ἱ. κανόνων, δέν καλύπτει τούς Ἐπισκ. τῆς Ἑλλην. Ἐκκλησίας; Δέν ἔμπορῶσε ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, στηριζομένη ἐπί τοῦ δικαιώματος τούτου νά μεταρρυθμίσῃ τό ἡμερολόγιόν της;	52
Ἐρώτ. 5η: Περιέχεται τό ἡμερολόγιον εἰς τήν κατηγορίαν τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων ἐκείνων πού δέν ἐπιδέχονται μεταρρυθμίσιν;	53
Ἐρώτ. 6η: Ἀναφέρονται εἰς τήν Ἱστορία τά ἀνωτέρω αὐτά ἀναθέματα πού βαρύνουν τούς χριστιανούς πού ἀκολουθοῦν τό νέον ἡμερολόγιον;	55
Ἐρώτ. 7η: Ποῖα εἶναι ἡ οὐσιαστική διαφορὰ μεταξύ τῶν χριστιανῶν πού ἀκολουθοῦν τό πατροπαράδοτον ἡμερολόγιον καί τῶν χριστιανῶν πού ἀκολουθοῦν τό νέον ἡμερολόγιον;	56
Ἐρώτ. 8η: Τό ἀνάθεμα τοῦτο, τῶν Ἁγίων Πατέρων, βαρύνει καί τούς λαϊκοὺς νεομερολογίτες ἢ μόνον τούς κληρικούς;	58

Ἐρώτ. 9η: Δέν ὀφείλουν λοιπόν νά ὑπακούουν εἰς τούς Κληρικούς ποιμένας τῶν πάντοτε οἱ λαϊκοί;	59
Ἐρώτ. 10η: Διατί ὁ Ἀπόστολος δέν κάνει διαχωρισμό στό θέμα τῆς ὑπακοῆς, ἀλλά ἐντέλλεται, κατά γενικόν τρόπον, «Πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καί ὑπέικετε...»; ('Ἐβρ. ΙΓ' 17)	61
Ἐρώτ. 11η: Εἰς τί κυρίως ὀφείλεται ἡ πειθαρχία τῆς πλειοψηφίας τοῦ Ἑλλην. λαοῦ πρὸς τούς καινοτόμους ἡγουμένους τῆς Ν. Ἐκκλησίας;	63
Ἐρώτ. 12η: Τί ἀκριβῶς εἶναι ἐκεῖνο πού δυσκολεύει τούς μορφωμένους χριστιανούς νά ἐννοήσουν τό μέγεθος τῆς παρανομίας τοῦ νεοημερολογισμοῦ - οἰκουμενισμοῦ, διά νά τόν ἀποκηρύξουν;	63
Ἐρώτ. 13η: Ὁμιλεῖτε συνεχῶς διά κάποιον Οἰκουμενισμόν. Τί εἶναι λοιπόν αὐτός ὁ Οἰκουμενισμός καί τί σχέσιν ἔχει μέ τό ἡμερολογιακόν;	64
Ἐρώτ. 14η: Μέ ποῖον τρόπον ἐξαπατάει ὁ Οἰκουμενισμός τούς Ὁρθοδόξους;	69
Ἐρώτ. 15η: Δέν εἶναι λοιπόν θέλημα τοῦ Χριστοῦ καί ἐντολή Του νά εἶναι ὅλοι οἱ Χριστιανοί ἡνωμένοι καί «δεμένοι» μέ τόν σύνδεσμον τῆς ἀγάπης;	70
Ἐρώτ. 16η: Καταπολεμεῖ ὁ Οἰκουμενισμός τήν ἀντίστασιν καί τήν ἐμμονήν τῶν Ὁρθ. Παλ./γιτῶν εἰς τήν πατροπαράδοτον αὐτῶν Ἀποστολικήν πίστιν καί πῶς	71
Ἐρώτ. 17η: Ποῖοι ἀποτελοῦν τήν Ὁρθ. Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ καί ποῖα εἶναι τά κριτήρια τῆς Ὁρθοδοξίας;	73
Ἐρώτ. 18η: Συνῆλθε Σύνοδος μεγάλη, Πανορθόδοξος, μετά τήν καινοτομίαν καί τό σχίσμα τῆς Ἑλλην. Ἐκκλησίας, πρὸς ἐξέτασιν καί ἐκδίκασιν τούτου;	75

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ ΑΝΑΙΡΕΤΙΚΟΝ ΠΛΑΝΗΣ ΚΑΚΟΔΟΞΙΑΣ ΚΑΙ ΚΑΤΗΓΟΡΙΩΝ

Εἰσαγωγή	79
----------------	----

ΑΝΑΙΡΕΣΙΣ ΤΩΝ ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΚΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΩΝ- ΙΣΧΥΡΙΣΜΩΝ ΤΟΥ ΑΡΧΙΜ. ΙΩΗΛ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Σελ. 81

1) Περί τοῦ γάμου καί τῆς ἀγάμίας τῶν Ἐπισκόπων	84
2) Περί τῆς παπαλήθρας τῶν ἀρχαίων κληρικῶν	86
3) Περί τῆς ἀγίας λαβίδος	87
4) Τί ἄλλο λέγει σχετικά μέ τό ἡμερολογιακό	89
5) Τό νέον ἡμερολόγιον δέν εἶναι τό Γρηγοριανόν!	89
6) Λέγει ὅτι οἱ συναφεῖς μέ τά Χριστούγεννα ἐορτές δέν εἶναι παρά Θεοῦ ὀρισμένες χρονικῶς!	95
7) Μέ ποίους ἐορτάζουν τά ἐπουράνια	97
8) Σεῖς οἱ παλ./γίτες τῆς Ἑλλάδος εἰσθε οἱ σχισματικοί	99

**ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΑ ΚΑΤΑ ΚΑΙΡΟΥΣ
ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΕΝΤΑ ΕΙΣ ΤΟΝ «ΟΡΘ. ΤΥΠΟΝ» ΠΕΡΙ
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΑΡΘΡΑ ΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ
ΕΠΙΦΑΝΕΙΟΥ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ**

Σελ. 107

- 1) Ὡς πρὸς τὴν ἀπρεπῆ συμπεριφορὰν τῶν Παλ/γιτῶν πρὸς τοὺς αἰρετικούς 108
2) Ὡς πρὸς τοὺς δῆθεν «μπακαλίστικους» ὑπολογισμοὺς τῶν Ὁρθοδόξων Παλ/γιτῶν .. 116
3) «Σήμερον τὰ ἄνω τοῖς κάτω συνεοργάζει...» 122

**ΑΝΑΙΡΕΤΙΚΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟ ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ ΤΟΥ
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ Α΄
«ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΚΩΝ ΚΑΤΗΓΟΡΙΩΝ ΕΛΕΓΧΟΣ»**

Σελ. 127

Ἀντί προλόγου	129
1) Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐπωφελήθηκε τῆς δυστυχίας τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ	134
2) Οἱ ψευδεῖς ἰσχυρισμοὶ του	135
3) Περὶ τῶν Παραδόσεων	135
4) Περὶ τῶν δογμάτων	137
5) Περὶ προσηλυτισμοῦ τῶν Ὁρθοδόξων ὑπὸ τῶν Παπικῶν	139
6) Περὶ πλαστογραφημένης καταδίκης τοῦ Ν. Ἡμερολογίου	140
7) Ἄλλα ἀνυπόστατα περὶ τῆς δῆθεν πλαστογραφίας	142
8) Ἐνας ἀκόμη λογικὸς συλλογισμὸς	144
9) Ψευδεῖς καὶ οἱ περὶ τοῦ ἀκαινοτομήτου τοῦ Πάσχα ἰσχυρισμοὶ του	149
10) «Θεραπεύει» παρανομία διὰ ἐτέρας παρανομίας!	151
11) Κωμικοτραγικὴ συμπεριφορὰ κληρικοῦ	152
12) Μερικὰ ἀκόμη ἐπιτόλαια καὶ ψευδῆ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου	153
13) Λανθασμένα τὰ περὶ Ἐκκλ. Χριστοῦ κριτήρια τῶν νεοημερολογιτῶν	157
14) Ἐνα γράμμα πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν Χρυσόστομο	161
15) Πρὸς τοὺς ἐπαναλαμβάνοντες τὰ ψεύδη τοῦ Ἀρχιεπ. Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου	167

**ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΚΑΙ ΟΙ ΠΕΡΙ ΑΥΤΩΝ ΕΣΦΑΛΜΕΝΕΣ
ΑΝΤΙΛΗΨΕΙΣ ΤΩΝ ΠΟΛΛΩΝ**

Σελ. 185

1) Τα θαύματα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ	187
2) Θαύματα πρὸς πίστωσιν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ	189
3) Οὐδέν θεϊκὸν θαῦμα δύναται νὰ πείσῃ τοὺς μὴ σεβομένους τοὺς Ἱ. Κανόνας καὶ τὴν Παράδοσιν τῆς Ὁρθοδοξίας	193
4) Ὁ διάβολος καὶ οἱ ψευδοπροφῆτες θά «θαυματουργοῦν» μέχρι τῆς Δευτέρας Παρουσίας!	200
5) Θαύματα παρὰ αἰρετικῶν	203
6) Τί λέγουν οἱ ἅγιοι Πατέρες διὰ τὰ θαύματα τῶν αἰρετικῶν	206
7) Ἐρωτοῦν ἐνιστάμενοι οἱ νεοημερολογίτες	207
8) Ὁ Θεὸς εὐεργετῆι θαυματοουργικῶς ὅλους τοὺς ἐπικαλουμένους αὐτὸν ἀνεξαρτήτως δόγματος καὶ θρησκείας	208
9) Τὸ θαῦμα — ἔλεος τῆς παρουσίας ζωῆς	210
10) Τὸ ἔλεος τῆς αἰωνίου ζωῆς	213
11) Τὸ εὐχολόγιον τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὰ ἐν αὐτῷ δύο διαφορετικὰ αἰτήματα ἐλέους	216
ΑΝΤΙ ΑΛΛΟΥ ΕΠΙΛΟΓΟΥ	219

Είναι λυπηρόν τό ὅτι, ἐνῶ διαβάζεις καί μαθαίνεις πολλά, γύρω ἀπό αὐτά πού δέν σέ ἐκφράζουν σάν Ἕλληνα καί δέν σέ ὠφελοῦν, δέν διαβάζεις, καί ἔτσι περιφρονεῖς, συνεπῶς καί ἀγνοεῖς, ὅλα ἐκεῖνα μέ τά ὁποῖα εἶναι πλασμένος, κληρονομικά, ὁ θεῖος χαρακτήρας τῆς ψυχῆς σου!

Περιφρονεῖς δηλαδή — χωρίς νά τό γνωρίζης βέβαια — τά ἱερά πού κληρονόμησες καί τά ποθεῖ ἡ ψυχή σου, καί εἶναι αὐτά ἐκεῖνα πού μέ μιά λέξη λέγονται Ὁρθοδοξία.

Τό ὅτι δέν ἀνησυχεῖς καί δέν νοιώθεις τύψεις καί φόβο γι' αὐτό πού κάνεις, ὀφείλεται εἰς τό ὅτι ἔχεις πιστέψει ἕνα ψεῦδος!

Πιστεύεις πῶς εἶσαι, ὅπως πρέπει, Ὁρθόδοξος, γι' αὐτό δέν ἀνησυχεῖς...

Πιστεύεις πῶς δέν ἔχεις ἀπαρνηθεῖ καί δέν περιφρονεῖς τήν πίστιν τῶν πατέρων σου, γι' αὐτό δέν νοιώθεις τύψεις.

Πιστεύεις πῶς κατέχεις τήν ἀλήθεια, γι' αὐτό δέν τήν ἀναζητεῖς. Καί τό σπουδαιότερον.

Πιστεύεις πῶς εἶσαι ἀνεύθυνος γιά ὅλα τά παράνομα πού γίνονται στήν Ἐκκλησία σου, καί ἀκόμη ὅτι δέν σέ βλάπτουν, γι' αὐτό δέν φοβᾶσαι...

Καί τό ἐρώτημα εἶναι:

Τί λές, θά συνεχίσης νά πιστεύης αὐτό τό ψεῦδος, νά εἶσαι εὐκολόπιστος καί ν' ἀγνοῆς... ἢ θά πρέπει νά ἐρευνᾶς βαθύτερα, προσεκτικότερα, καί προπαντός, πίσω ἀπ' ὅ,τι φαίνεται....;